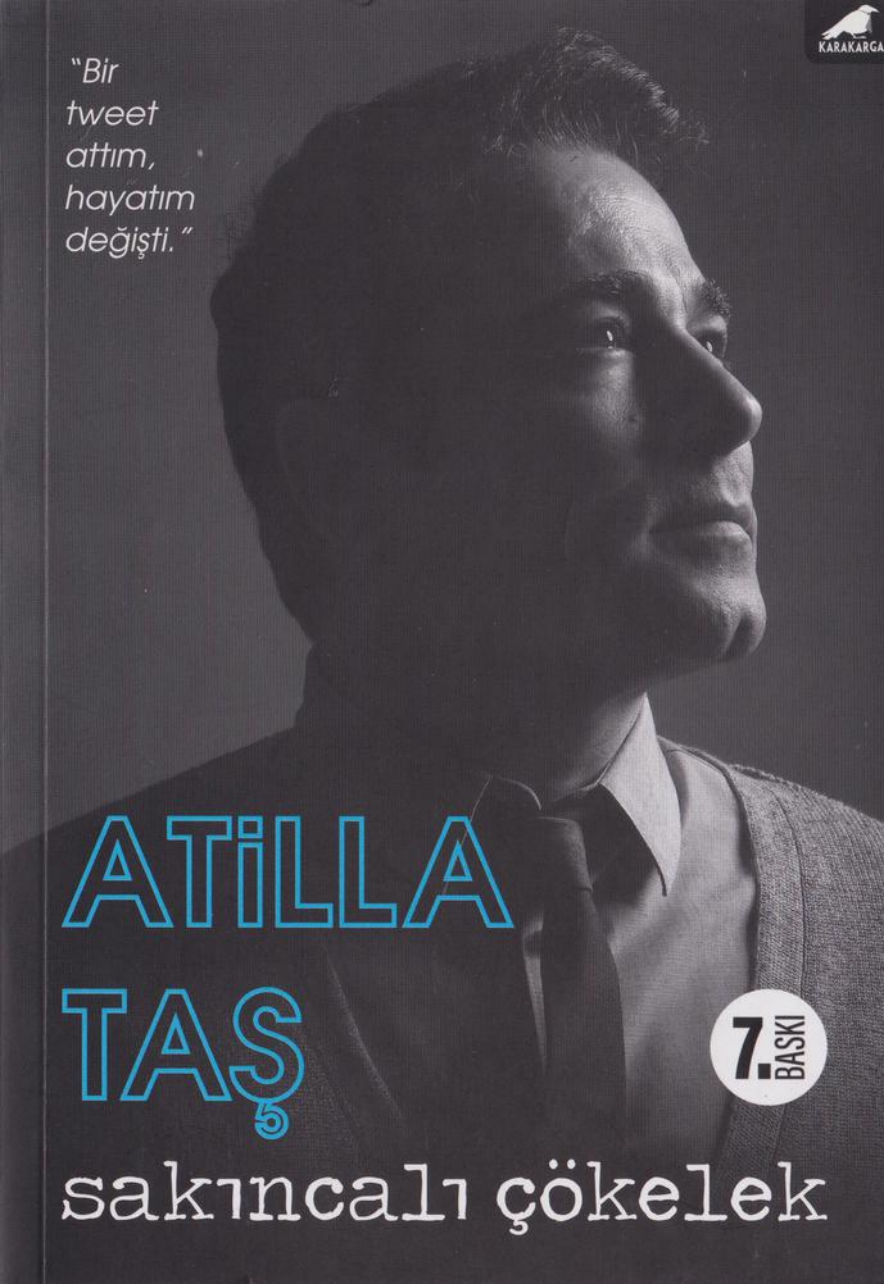

KARAKARGA
"Bir tweet attım, hayatım değişti."
ATİLLA TAŞ
7. BASKI
sakıncalı çökelek

Ortayı bulamıyorum: Tarlada çalıştım ve Berlin'de konser verdim! **Normal olamıyorum:** İşportacılık yaptım ve Londra'da eğitim gördüm! **Ölçüyü tutturamıyorum:** Dünyanın en rüküş kostümüyle ekrana çıktım ve kendimi New York Film Akademisi'nde buldum! **Denge kuramıyorum:** Komik şarkılar söyledim ve 400 günden fazla hapis yattım! **Durumu ayarlayamıyorum:** Sosyal medyada 1 milyon 750 bin takipçim vardı ve 1 kişi bile ziyaretime gelmedi! Hayatım bir uzuneşek şakası gibi!

Müthiş bir kara mizah fırtınası! Felsefi bir Jackie Chan filmi gibi, aksiyon dolu ve komik!

"Boğazına dursun ham çökelek"ten, Dostoyevski'ye selam duran Sakıncalı Çökelek'e geçiş umut ve sevinç veriyor.

Murat Menteş

Taş, yerinde ağır. Atilla Taş, yeni yerinde daha da ağır.

Vedat Özdemiroğlu

Atilla Taş'la Spinoza konusunda görüş ayrılığı içinde olduğumuzu öğrenmek beni sarstı. Neyse ki, geri kalan konularda tam bir fikir birliği içindeyiz. Kitap çok güzel, gelsenize.

Onur Ünlü

ISBN: 978-605-9670-96-8

9 786059 670968

16 TL

ATiLLA TAŞ

sakıncalı
çökelek

© KARAKARGA YAYINLARI 94

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

SAKINCALI ÇÖKELEK

Atilla Taş

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker
Yayın Koordinatörü: Mesud Ata
Editör: Başak Tan
Kapak Fotoğrafı: Eren Yiğit
Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-5. Baskı: Ocak 2018
6-7. Baskı: Ocak 2018

ISBN: 978-605-9670-96-8

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Yayıncı Sertifika No: 13226
Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5
Nişantaşı / İstanbul
Tel: (0 212) 252 22 42
Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com
info@karakarga.com
karakargayayinlari
karakargayayinlari
karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit
Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul
Tel: 0 212 613 30 06
Matbaa Sertifika No: 29652

KARAKARGA

Yaman Akdeniz
Sevgi Kalan Güvercin
Ali Deniz Ceylan
Kerem Altıparmak
Kemal Kılıçdaroğlu
Şafak Pavey
Murat Aksoy
Rose Mary
Murat Menteş
ve sevgili eşim Meltem'e
sonsuz teşekkürler.

İÇİNDEKİLER

Kemerlerinizi Bağlayın Sevgili Okur, Uçuşa Geçiyoruz! 11
90'lı Yıllar... "Tarkan, Nefesini 25 Dakika Tuttu!" 15
"Senden Şarkıcı Olmaz!" 18
Şeytanla Mukavele 19
Kendi Kendime "Kimsin Oğlum Sen, Aptal Herif!" Dedim 21
Süper Güçlere Kavuşan Şapşal 23
Sihirbaz David Copperfield Bana Tehdit Savuruyor 25
"Bir Minik Kız Çocuğu" 27
Özsaygı Her Şeydir, İmaj Hiçbir Şey! 29
Hortlamamdan Hiç Hoşlanmayacaklar! 31
"Yunanistan'a İtelenen Popçu Athillas Tashos" 33
Dalga Dalga Büyüyen Gezi Direnişi ve Dalga Dalga Büyüyen Mizah 36
Troll Saldırısı 38
"Kapakların Efendisi" 40
Gazetede Yazmak mı? 42
Tepemizde F16'lar Uçuşuyor 44
Gemlik'e Doğru Polisi Göreceksin Sakın Şaşırma! 47
Gladyatör ve Namaz Kılan Adam 50
Evren Bana Mesaj Gönderiyor 53
Meee Meeeee Meeeeeeemur Beeeeeyy! 56
Yürek Kan Ağlarken Yüzler Gülüyor 58
Sahte Kahkahalar 61
Gözlük Olarak Kullanılan Külot 63
Hızır Gibi Yetişen, İyilik Meleği Avukat 65
Kelepçeli Tebessüm 67
Takipçilerim Araziye Uyuyor 69
Kâğıtta Yazılı Rakamlara Bakınca Gözlerim Doluyor 71
Bittiğim An 73
Polis: "Annem Bana Mama Yedirirken 'Ham Çökelek' Dinletirdi!" 75

Reddedilemeyecek Bir Evlenme Teklifi 78
This is Silivri! 81
Zımbırtıyı Kurcalama, Yoksa Bizi Hapse Atarlar! 84
İşkencecilere Ne Diyeceğim? 87
Dünyanın Öbür Ucundaki Bir Dal Sigara 90
Şimdi O Telefonu Yavaşça Yere Bırak... 93
Bambaşka Bir Gezegende 95
Gardiyanlar Tutuklanıyor! 98
Bu İşte Bir Yokluk Var 100
Bazen Dertler de, Sevinçler de Üst Üste Gelir 102
Bu Kitapta Geçmesini İstemediğim İki İsim 105
"Bağırmıyorum!" Diye Bağırıyorum 107
Sayın Okur, Lütfen, Kitabınızın Ayarlarıyla Oynamayın 110
Dünyanın Bütün Soğanları Önümde Doğranıyormuşçasına... 114
Esaretin Bedeli ve Züğürt Ağa 117
Evren Bana Küfürlü Mesaj Gönderiyor 120
Kafesteki Damat 124
Camları Öpüyor, Camları Kokluyor, Camları Yalıyorum! 128
Her Zerrenin Bir Gücü Vardır 132
İçeride Düşünecek Çok Zamanım Oldu 136
Bir Hapishane Hastalığı: Sebepsiz Düşmanlık 140
Einstein'la Hasbihal 143
"Kapı Açık, Arkanı Dön ve Çık!" 149
"Aldırma Gönül Aldırma" 156
"Abi Sen... Ne Alaka Yaaa!" 161
Kim Ulan Bana "Hain" Diyen? 164

[Savunmam, I. Bölüm]:

Ham Çökelek Şarkısını Söylemekten Yargılansam Daha Mantıklı Olurdu! 169

[Savunmam, II. Bölüm]:

Bazı Şeyler Size de Ters Gelmiyor Mu? 173

"Tutsam Şu Karanlığı Tutsam da Yırtsam!" 178
Kendimi Pablo Escobar Gibi Hissediyorum 181

Kafka ve Orwell Mezarlarında Ters Dönüyor! ... 186
Dünyanın En Leziz Sigarası ... 188
"Biraz Daha Şarkı Söylersen Tüm Şüpheliler Her Şeyi İtiraf Eder!" ... 192
Öldükten Sonra Dirilirse Gene Hapse Atın Bunu! ... 196
Metris'in Avlusunda ... 199
Dostoyevski ve Spinoza'yla Samimiyeti İlerletiyorum ... 203
Kuş Röntgencisi ... 206
Allah Kimseyi Hukuksuz Bırakmasın ... 208
Artık ne Hâkim, ne Savcı ne de Avukat Görmek İstiyorum ... 211
Yaşasın Özgürlük! ... 213
Silivri Şiirleri ... 215

Hapishane, maskelerin çıkarıldığı yerdir.
Cemil Meriç

Asıl hapishane, insanın kafasındakidir. İlk fırsatta yıkılmalıdır.
Yılmaz Güney

Bu bir iletişim sorunu.
Parmaklıklar Arkasında (Cool Hand Luke) filminde,
Luke'un (Paul Newman) polislere,
yargıçlara ve gardiyanlara sık sık söylediği söz.

KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN SEVGİLİ OKUR, UÇUŞA GEÇİYORUZ!

Bir tweet attım, hayatım değişti!

Twitter hem kurtarıcım hem de baş belam oldu.

Bir kitabın en zor yeri giriş cümlesidir. En azından, bir zamanlar öyle duymuştum. Benim için giriş cümlesi bulmak hiç de zor olmadı. Hapse düştükten tam 15 gün sonra, yani bugün, kantinden istediğimiz kâğıt ve kalemler elime geçer geçmez başladım yazmaya. O kadar doluydum ki... Kanımdaki umutsuzluk zehrinden birazcık olsun kurtulmak istiyordum.

Eğer hikâyemi, tanınmadığım, yabancı bir ülkede yazsaydım, eminim ki okuyanlar, "Hadi len bu kadar da abartı olmaz," deyip bu kitabı çöpe atarlardı. Allah'tan vaziyeti az çok biliyorsunuz da, yeminler etmeme gerek kalmayacak. Gerçi ben bile olanlara inanamazken başkalarından ne bekleyebilirim?

Peki, kimim ben? Atilla Taş, nam-ı diğer "Ham Çökelek?"; sırf söylediği bir şarkı yüzünden nefret kusulan, aşağılanan, kendini bir türlü insanlara anlatmayı beceremeyen, becerdiğindeyse hapsi boylayan ve yeniden dışlanan adam. Şarkı söyleyip şarkıcı, gazetecilik yapıp gazeteci, kitap yazıp yazar kabul edilmeyen ama yaptıklarına da kayıtsız kalınamayan garip bir yurttaş. Şimdi çevremi saran bu beton duvarların ve dikenli tellerin ardında tüm bunları düşünmem için yeterince zamanım var.

Hayatımın direksiyonuna hiç geçemedim aslında. Hep hayat beni yönlendirdi. Her zaman duygularıma uydum. Öyle çabuk şöhret olmuştum ve birçok konuda o kadar cahildim ki, büyük ikilemlerden yakamı kurtaramadım. Meşhur Atilla Taş'ı taklit ederken,

asıl beni ben bile unuttum. İşin acayibi, hep başka bir ben vardı benden içeri. Bambaşka bir ben... İçimdeki adamla hep didiştim. Kendime de muhalefet edip durdum. Sizler sadece ekranlarda dans eden o adamı görürdünüz.

Size iki ayrı insandan, bir "ham çökelek" Atilla Taş'tan, bir de "düşünce suçlusu" Atilla Taş'tan bahsedeceğim. Bana karşı önyargılı, beni seviyor, benden nefret ediyor ya da gıcık kapıyor olabilirsiniz. Sizden tek ricam, olumlu veya olumsuz yargılarınızı bir kenara bırakıp beni birazcık dinlemeniz. Kitap okuyan biri olduğunuza göre, bir insanın kendi adına konuşmasına kulak verecek seviyede biri olmalısınız. Sizin gibi açık fikirli, yüce gönüllü insanları severim.

Sizi kendi dünyamda, elimden gelen en dürüst şekliyle misafir edeceğim. Eğer hazırsanız korku, hayret, mizah, umut, kalleşlik, nefret, mutluluk, zulüm, aşk ve heyecan dolu bir yolculuğa çıkıyoruz. Kemerlerinizi bağlayın sevgili okur.

Her şeyi tek tek anlatacağım.

90'LI YILLAR...
"TARKAN, NEFESİNİ 25 DAKİKA TUTTU!"

Umut fakirin ekmeğidir.
Türk Atasözü

Sizi önce 90'lı yılların pop dünyasına götürmek istiyorum. O dünyanın kalbinin attığı yere, yani Unkapanı Plakçılar Çarşısı'na.

Hey gidi 90'lar...

Ne günlerdi ama! Türk pop müziği şaha kalkmış, seri halde starlar ve popüler şarkılar üretmeye başlamıştı. Tarkan, Mustafa Sandal, Burak Kut, Hakan Peker, Yıldız Tilbe, Bendeniz, Levent Yüksel, Aşkın Nur Yengi, Sertap Erener, Yaşar ve tabii ki Haluk Levent!

Bu ne demek biliyor musunuz? Bugünün birçok starı 90'lı yıllarda ortaya çıktı. Tabii hatıralarda yer eden şarkılar da öyle.

Unkapanı (nam-ı diğer Kurtkapanı) hem yeni starlarını hem de çiğneyip tüküreceği kurbanlarını bekliyordu. Aslen manifaturacılar çarşısıydı ama plakçı dükkânları sebebiyle adı plakçılar çarşısı olarak anılır olmuştu. O dönemde tam bir sirki andırırdı. Plakçıların önünde bağıra çağıra şarkı söyleyenleri mi ararsınız, onlarla dalga geçip vakit öldüren kimi plakçıları mı; yeni çıkmış şarkıların son ses bangır bangır çalınması mı dersiniz, ünlülerin salına salına gezmesi mi, dükkânların önünde kamp kuran şarkıcı adayları mı, şarkı söyleyerek kasetleri taşıyan hamallar mı? Tam bir karnavaldı orası. Umut, heves, heyecan dolu bir karnaval! Ne de olsa, İbrahim Tatlıses, inşaatta şarkı söylerken keşfedilmişti.

Herkes, er ya da geç, bir profesyonel tarafından keşfedileceğinden emindi. Masumiyet ve aptallık bizi hayata bağlıyordu.

Bu sirkten içeri ilk adımımı attığımda... Ne hikâye ama!

Bir plak şirketinin önündeki uzun kuyruğa yanaştım. Birine sordum: "Ne oluyor burada birader?" Plakçılar, şarkıcı seçimi yapıldığını söylediler. Hemen kuyruğun en sonuna geçip sıramı beklemeye başladım. Ama sıra bana yaklaştıkça ortada bir gariplik olduğunu anlamakta gecikmedim.

Plakçılar, şarkıcı adaylarıyla resmen dalga geçiyordu; kimilerine ağızlarını açmadan şarkı söylemelerini, kimilerine nefeslerini on dakika boyunca tutabilirlerse albüm yapacaklarını söylüyorlardı. Milletle düpedüz alay ediyorlardı. Ama tüm umutlarını bu işe bağlamış garibanlara göre durum çok farklıydı, hayat memat meselesiydi. Kimi adaylar bu isteklere karşı gelip, "Yahu böyle saçmalık mı olur? Bu nasıl seçme? Biz palyaço muyuz? Ne bu soytarılıklar?" diye bağırıp isyan ederken, kimileri de nefesini tutmaya, vantrilok gibi dudaklarını oynatmadan şarkı söylemeye çalışıyorlardı. Hatta plakçılar, adayları gaza getirmek için, "Tarkan nefesini 25 dakika tuttu, öyle kaset yaptı... Serdar Ortaç'ın şarkı söylerken ağzını kıpırdattığını gören olmamıştır! Mustafa Sandal bir kez nefes alır, o nefesle tüm kaseti bitirir!" gibi ipe sapa gelmez laflarla insanları resmen aşağılıyorlardı. Elbette bu bahsettiklerim üç beş kendini bilmezdi. Yoksa işinin hakkını veren yapımcılar da vardı ve yeteneğin kokusunu hemen alırlardı. İşte böyle garip bir yerdi Unkapanı. Bazen sanatçı transferlerinde mafya kapışmaları olur, silahlar konuşurdu! Yaralılar, ölenler... Unkapanı'nın bir raconu vardı. Öyle herkesin sanatçısına göz koyamazdınız.

Birbiri ardına çıkan şarkı ve şarkıcılarla en şaşaalı devrini yaşıyordu o zamanlar Unkapanı. Yeni popçular pıtrak gibi çoğalırken, kimi kaybolacak kimi de megastar olacaktı. İşte tam da o

zamanlarda, 1994 yılı Unkapanı'nın koca kapılarından umutlu, fakir ama gururlu, saf bir Anadolu çocuğu, yani ben, bizzat girdim.

"SENDEN ŞARKICI OLMAZ!"

Hangi şarkının hit olacağını hiç kimse bilemez.
Ray Charles

Arkasında eşini ve henüz 3 yaşında olan kızını bırakmış, elindeki üç beş şarkı dışında, cebinde beş parası bile olmayan bir gençtim. Gittiğim plakçılarda, kendi bestelerimi okuyarak gezinip duruyordum. Kimi kapısından kovalarken, kimi dinleyip açıkça, "Senden bir bok olmaz!" deyip şamarı yüzüme aşk ediyordu. Defalarca vazgeçtim, defalarca "sittir" edildim, defalarca tövbe ettim ve defalarca yeniden başladım! İçimden bir ses, "Oğlum Atilla, vazgeçme!" diyordu. Yine böyle çaresizce didindiğim bir gün, bir plakçıda iş buldum. Kalacak yerim bile olmadığı için karın tokluğuna çalışıyordum. Orada yatıp kalkıyor, getir götür işlerine bakıyor, hem de ofise uğrayan sanatçılara şarkılarımı dinletiyordum. Kaldığım yer, o dönem oraların ağır abilerinindi. Ama bana kaset falan yapmadılar. Unkapanı çarşısının kapıları cuma akşamları üzerime kilitlenirdi, azıcık param varsa hafta sonları karnım doyar, yoksa da aç biilaç pazartesi gününü beklerdim. Ne kadar yoksul, ne kadar zor durumda olursam olayım kimseden para filan isteyemezdim. Bunun sebebiyse çok sıkı ahlaki kurallarla yetiştirilmiş olmamdı. Daha 8-9 yaşlarında, birisinden bir şey kabul etsek yerdik dayağı. Öyle büyük sıkıntılarla boğuştum ki o dönemler, şimdi düşündüğümde ya da birisi bana, "Bir şarkıyla ünlü oldu," dediğinde hâlâ içim yanar. Derken, ufak ufak şarkı satıp, eve para göndermeye bile başladım.

ŞEYTANLA MUKAVELE

Para votka gibidir dostum, insanları sarhoş eder.
Anton Çehov

Bir şarkı kaydı yaptım. Onu kapı kapı gezdiriyordum. Bu şarkı Ham Çökelek'ti tabii ki! Yine bu gezintilerimden birinde, eski bir Komedi Dans Üçlüsü elemanı, o zamanlardaysa Ayna grubunu çıkarmış olan ünlü yapımcı Erol Köse'nin kapısını çaldım. O kapıyı çaldığımda ne bir işim, ne kalacak yerim ne de cebimde bir liram vardı ve günlerdir Maçka Parkı'nda geceliyordum. Sabahları sokak köpekleriyle uyanıyordum. Allah'ı var, Erol Köse demomu beğendi, durumumu öğrenip cebime bir miktar para koydu. Günler sonra ilk kez mideme sıcak yemek girdi ve bir otelde sıcak bir yatakta yattım. Ona minnettardım ama şeytanla bir anlaşma imzaladığımı da bilmiyordum henüz.

Nobel ödüllü Mısırlı yazar Necip Mahfuz'un bir kitabında şöyle yazar: "Oteller sokaklara en yakın yerlerdir." Aylarca otellerde kalan biri olarak, çok iyi bilirim bunu. Albüme çalışırken kaldığım oteller, bana insan sarraflığını öğretti. Otellerde her tür insanla tanışırsınız.

Bana Dikilitaş'ta bir daire tuttular, oraya yerleştim. Bir yıllık bir çalışmanın sonunda albümü çıkardık ve Ham Çökelek'e klip çektik.

Klibin hikâyesi de matraktır. Çekimden bir gün önce üzerime giyeceğim kıyafet bile belli değilken, Erol Köse 1 milyar lira (şimdiki 1000 TL) verdi! Tek başıma alışverişe çıktım, hem de Nişantaşı'nda! Kendime bir lacivert Versace ceket, altına da bir Versace

siyah tişört aldım. Gene de rüküşlüğün zirvesindeydim! Versace beni görse mezarında ters dönerdi! Klip günü hâlâ ayağımda ayakkabım yoktu. Ben de Beyoğlu'nda bir ayakkabı mağazasına girip tezgâhtara, "Kardeş klip çekeceğiz, ayakkabı lazım," deyince 15 TL'ye, dünyanın o en garip, resmen apartman topuklu ayakkabısını aldım. Hepsini Ham Çökelek klibinde görebilirsiniz, gerçi o ayakkabı klipten sonra moda olacak ve kapış kapış satılacaktı!

Klibi, o dönemin yegâne müzik kanalı Kral TV'ye gönderdik. Bize, "Şu gün yayınlayacağız," dediler ve beklemeye başladım. Büyük gün geldi çattı. Cep telefonları bu kadar yaygın değildi ki arayıp soralım. Klip yayımladı ve ben o an kendimi meşhur biri gibi hissetmeye başladım bile. Ertesi gün, bakalım tanıyacaklar mı diye sokağa çıktım. Tam da o gün apartmanın önüne semt pazarı kurulmuştu. Kapıdan çıkıp, pazarda insanları gözleyerek dolanmaya başladım. Bir Allah'ın kulu bakmıyordu suratıma. Anlayacağınız tam bir şöhret budalasıydım ve bu hallerim çok gülünçtü. Beni kimse tanımadı tabii.

Gel gelelim bir hafta sonra, aynı semt pazarından geçerken, arkamdan "Hey! Ham Çökelek!" diye bağırıp fotoğraf çektirmek, dokunmak isteyenlerden yürüyemez olmuştum. Artık ünlüydüm. O hep istediğim şeye, şöhrete kavuşmuştum, param pulum da vardı. Ve mutlu olacaktım! Ama o işler öyle olmuyormuş meğer. Bunu en zor yoldan öğrenecektim.

KENDİ KENDİME "KİMSİN OĞLUM SEN, APTAL HERİF!" DEDİM

Akıllılar hep şüphe içindeyken, aptallar daima kendinden emindir. Bizim dünyamızın sorunu da bu.
Bertrand Russell

Sokağa çıkamaz olmuştum. Bir gün, sık sık gittiğim Taksim'de dolanayım dedim, trafik birbirine girdi, polis müdahale etmek zorunda kaldı. Konser verdiğim şehirlerde hayat duruyor, on binlerce insan statları dolduruyordu. Kartpostallarım yok satıyor, gazeteciler peşimden koşuyor, herkes bir parçamı istiyordu sanki!

Hayatım öyle değişmişti ki, Faust'un şeytanıyla yaptığım anlaşmanın bedelini öder gibiydim. Kaçınılmaz olan gerçekleşti ve ben tüm bunları kaldıramadım. Saçmalamaya, geldiğim yerleri unutmaya, büyüklenmeye başladım. Kelimenin tam anlamıyla bozdum kendimi. Çevrem, o güne dek yanlarına yaklaşamadığım güzel kadınlarla, bir arada görmediğim kadar parayla ve haliyle bir sürü sahte dostla doldu.

Hayat beni buna hazırlamamıştı. Sezen Aksu'nun güzel şarkısındaki gibi "oyuncak zaferlerle" oyalanıyordum. 1998'de, Kral TV ödül töreninde rahmetli Murat Göğebakan'ın elinden Yılın En İyi Çıkış Yapan Popçusu Ödülü'nü almıştım. Ve sadece bir yıl sonra, eğer olsaydı, yılın en hızlı düşüş yapan popçusu ödülünü de ben alırdım! Para beni şımartmış, şöhret başımı döndürmüştü. Bambaşka biri olmuştum. Eğer o günkü Atilla'yla şimdi karşılaşsam, ağzının kenarına tuvalet terliğiyle ŞIRRRAAAAAK diye vururdum!

"Nedir ulan senin derdin? Bak, hep istiyordun bunları! E hâlâ mutlu değilsin, ne istiyorsun daha, elinin körünü mü? Kimsin oğlum sen, aptal herif! Hiç hak etmediğin halde, milyonlarca sevenin oldu. Harcayamayacağın kadar paran var. Problemin ne? Ne havalara giriyorsun?" diye sarsmak, sövmek, evire çevire pataklamak isterdim!

Size bir şey söyleyeyim mi? Saçmalıklarıma, sersemliğime ve başarısızlıklarıma sahip çıkmasaydım, ya akıl hastanesini ya da mezarı boylardım.

SÜPER GÜÇLERE KAVUŞAN ŞAPŞAL

Bu düzmece oyun sona ermeli. Kendi benliğimizi bulmalıyız.
Oğuz Atay, *Tehlikeli Oyunlar*

Ahmet Kaya'nın şarkısındaki gibi, "Hep sonradan geldi aklım başıma, hep sonradan."

Kendi hızıma yetişemez olmuştum. Manyakça mevzular dönüyordu. Evinden kaçarak yapım şirketime gelen kızları polise teslim etmek bile sıradan bir olay haline gelmişti. Öyle çılgın hayranlar gördüm ki... Hatta bir tanesi yapım şirketini arayıp benden hamile olduğunu iddia etmişti. Ödüm koptu! Kendimden şüpheye düşmüştüm. Sonradan bu kadına ulaşan sekreterimize kadının cevabı ilginçti: "Ben, Atilla Taş'ın kliplerini seyrederken hamile kaldım!" Şaka değil, gerçek.

Bir başka kadın, annem olduğunu iddia etmişti. Bu olay başıma öyle onarılmaz dertler açmıştı ki... Öz annem, şakayla ona bu durumu sormama içerledi ve haftalarca benimle konuşmadı. İnsanlarsa bunun bir reklam olduğunu iddia ettiler. Neresinden tutsam elimde kalıyordu. Erken gelen şöhret önce psikolojimi, sonra da hayatımı alt üst etmişti. Sakar, tembel, şapşal bir ergenin süper güce kavuşmuş haliydim.

Gittiğim sabah programlarında mağdurlar öldürülen çocuklarını, yanan evlerini, hayatlarının nasıl mahvolduğunu anlattıktan sonra, sunucu kadının bana, "Haydi Atillacığım, senden bir Ham Çökelek alalım!" demesi zihnimi bulandırıyordu artık. Tek dertleri reytingdi. Hayatınızın yok olması, yerlerde sürünmeniz, bok

içinde yüzmeniz, bir mesele değil de reytingdi onlar için. Çok görmüşümdür, şehirlerinden, köylerinden yardım vaatleriyle getirilip tüm hayatlarını ortaya döktükten sonra eli böğründe gerisingeri dönen insancıkları. Çok duymuşumdur eşleri tarafından dövülen, öldürülen kadınların hazin hikâyelerini, yıkılan yuvaları. Gitgide televizyon dünyasından da, o dünyanın kepaze insanlarından da, bunlara alet olan kendimden de iğrendim. Ama kurallar çok katıydı. Ya onların kurallarıyla oynardın ya da oyun dışı kalırdın. Cehennemin ortasına düşmüştüm ve buna hiç hazırlıklı değildim.

SİHİRBAZ DAVID COPPERFIELD BANA TEHDİT SAVURUYOR, SÖVÜYOR, ÜSTÜNE BİR DE BÜYÜ YAPIYOR GALİBA!

Büyü insanın gözündedir. Büyü insanın kulağında, burnunda, yüreğinin köküdedir.
Yaşar Kemal, *Karıncanın Su İçtiği*

O zamanlar Televole tarzı magazin programları çok popülerdi. Hani şu futbolcuların, şarkıcıların, oyuncuların ne yediği, ne içtiği, kimle seviştiği gibi mühim konuları işlerlerdi.

Ünlülerin popülerliği, garip bir biçimde bu programlara bağlıydı. O nedenle, magazincilerin sözlerini emir telakki ederlerdi.

O günlerde ülkemize dünyaca ünlü sihirbaz David Copperfield gelmişti. Büyük bir şov yapacak. Kalktım gittim. İnsan kaybetme gösterisi için sahneye çağırdığı on üç kişi arasında ben de vardım. Şovdan sonra bir odada toplandık. Bize birtakım şemalar göstererek bazı açıklamalar yaptı ve gösteriden kimseye bahsetmememizi tembihledi. Oradakiler benim ünlü bir şarkıcı olduğumu ve gazetecilerin mutlaka beni sıkıştıracaklarını söylediler. Copperfield gülerek, "Sırrımı açıklarsan benimle başın belada demektir," diyerek beni şaka yollu tehdit etti. Neyse, David bizi yok etti. Milletin ağzı açık kaldı. Alkış kıyamet...

Dışarı çıktığımda gerçekten de karşımda bir basın ordusu vardı! Onlara, David Copperfield bana ne anlattıysa anlattım! Ertesi gün tüm gazetelerin baş sayfalarında, "Atilla Taş, David Copperfield'ın sırrını açıkladı," yazıyordu! Hatta sağlam kaynak-

lardan duyduğuma göre, David bana "Mother fucker" diye küfür de etmiş! Ulan, sen ne dediysen ben onu dedim? Kimseye anlatamayınca da, "David nasıl uçtu" sorusuna, "İp vardı," diyerek Cem Yılmaz'ın bile diline düştüm: "Adam gerçekten uçsa peygamberliğini ilan ederdi zaten," dediği saf, bendeniz oluyorum!

Her neyse, David denen adam bana büyü mü yaptı nedir, o günden sonra işlerim hep yokuş aşağı gitti. Artık konser alamaz olmuştum. Kasetlerim satmıyordu. Telefonlarım susmuş, çevremdeki sahte dostlar dağılmıştı. Bunalıma sürüklendim.

Ani bir kararla, lisan eğitimi almak için İngiltere'ye gittim. Ardından da, her zaman çok sevdiğim sinemacılığı öğrenmek için Amerika'nın yolunu tuttum. Bu iki üç yıllık dönem benim aydınlanma çağımdı. Hayatımda verdiğim en doğru kararlardan biridir diyebilirim.

Döndüm. Türkiye'de beni bitmiş bir kariyer bekliyordu. Bu arada hep keseden yiyor, artık çalışmıyordum. Hayranlar, tapındıkları putları parçalamaya hazır putperestler gibidir, en küçük hatanızda sizi duman ederler. E bende de hata ganiydi maşallah. Paso pot kırıyor, habire çam deviriyordum.

"BİR MİNİK KIZ ÇOCUĞU"

Dünyada bir tek çocuk bile mutsuz olduğu sürece,
büyük bir ilerlemeden söz edilemez.
Albert Einstein

Beni en çok sarsan olay, bir Almanya konserimde geldi başıma. Yaptığım her işin aslında ne kadar önemli olduğunu, benimse bunu fark edemeyecek kadar şavalak olduğumu gösterdi bana. Frankfurt'taki konserden sonra biri, beni çok seven lösemili bir kız çocuğundan bahsetti. İki saat uzaktaki Heidelberg Hastanesi'nde yatıyormuş. Ziyaret edebilir miydim? Hiç düşünmeden kabul ettim. Löseminin nasıl bir hastalık olduğunu bilmiyordum. Hastaneye gittik. Bir odaya aldılar. Bana özel kıyafetler giydirip bir de maske taktılar. O an şoka girmiş ve durumun ciddiyetini anlamıştım, ama kimseye bir şey sormaya cesaret edemiyordum. Hasta kızın odasına girdiğimde gördüklerim inanılmazdı: Duvarlar boydan boya posterlerimle doluydu. 12 yaşlarında, saçları dökülmüş, dünya güzeli bir kız çocuğuydu hayranım. Beni görünce o kadar mutlu olmuştu ki, anlatmaya kelimeler yetmez. Bütün gün o küçük kız çocuğunun yanında kalabilirdim ama doktorlar çok yorulmasını istemiyorlardı. Oynadık, dans ettik, şarkılar söyledik ama ben o süre içinde ağlamamak için kendimi zor tuttum. İçimde kocaman bir yara açıldı, zira benim de bir kızım vardı. Oradan ayrılırken kızın ailesine telefon numaramı bıraktım. Beni istedikleri zaman aramalarını söyledim. Türkiye'ye döndükten günler sonra bir telefon geldi, sevinçle açtım o diye, ama arayan babasıydı ve

bana kızının ölüm haberini verdi. Bu olay beni fena sarstı. Yaptığım işin sadece şarkı söylemek olmadığını, insanların hayatlarına dokunduğumu, onlara aslında bir şeyler de verdiğimi anlamıştım.

Şarkılar, danslar ve kelimeler, başka insanların dünyasında yepyeni anlamlara kavuşuyordu.

Asıl iş bunu görmek ve sorumlu davranabilmekti. Öncelikle ötekini değil, kendini düşünüyorsan, sanatla alakan yok demekti aslında. Hayatın anlamını aramaya değil de parayı bulmaya yönelenlerin tek yaptığı, kendini pazarlamaktan ibaretti.

Kendimden söz ediyorum. Evet. Kısacık ömründe bana kalbini açmış, beni bir şey zannetmiş o kıza, gerçekte ne vermiştim? Onun sevgisine, ilgisine layık mıydım? Kader bana sert bir tokat patlatmıştı o gün. Ben de kendimi var gücümle yumruklamaya başlayacaktım!

ÖZSAYGI HER ŞEYDİR, İMAJ HİÇBİR ŞEY!

Şeytan, işlerini yaptırmak için işsizleri seçer.
Isaac Watts

Aklım başıma gelmeye başladığında, müzik kariyerim bitmişti. Bir süre daha geçinebilmek için, hani şu bitik ünlülerin katıldığı reality şovlara katıldım. On beşinci sınıf, boktan mekânlarda şarkı söyledim. Kendimi alkole verdim. Dibi boylamıştım. Tam bir kaybedendim artık. Posam çıkmıştı. Beni yerden topluyorlardı.

Ünlüler dünyasında dostluklar çok nadirdir. Paranız ve reytinginiz kadar insansınızdır. Düştünüz mü, bir magazin muhabiri bile bakmaz yüzünüze. Tekme üstüne tekme yersiniz. Yukarı çıkarken etrafınızı saran kalabalıkları, inerken bulamazsınız. Başarısızlığınız sizindir ama başarılarınız çevrenizdeki herkesin!

Özsaygı her şeydir, imaj hiçbir şey. Bense hem imajımı hem de özsaygımı yitirmiştim. Popüler kültürün sözde şirin, tatlı ve şımarık popcorn'uydum, çereziydim. Bir zamanlar kendimi öyle önemsiyordum ki, gerçekten bir halt olduğumu sanıyordum. Şimdiyse unutulmuş bir isim, solgun bir renktim. Oysa o güç ve popülariteyle hayırhah işler yapabilir, birçok insana yardım edebilirdim. Heyhat!

Yahu tabii ki cehaleti bir ölçüde üstümden atmıştım. Kitap okuyordum. İngilizce öğrenmiştim. ABD'de sinema okumuştum. En azından eksiklerimi görebilecek kadar aklım başımdaydı. Hatalarımdan az buçuk ders almıştım. Ufkum bir nebze genişlemişti.

Görgüm bile artmıştı! Fakat işte Albert Einstein haklıydı: "Önyargıları yıkmak, atomu parçalamaktan daha zor"du. Yıllarca, değiştiğimi anlatabilmek için çırpındım durdum ama nafile. İnsanların nazarında dalga geçilen, dudak bükülen, o eski bitik popçudan başka bir şey değildim artık. Öyle acı, çıldırtıcı deneyimler yaşadım ki, anlatmaya kalksam elinizdeki kitaba sığmaz. Meşhur ve parasız olmak ölüm gibidir. Hele de biraz gururluysanız. Otobüse, minibüse binseniz, insanlar size acıyarak bakarlar!

Artık, sokakta yürüyemeyen o ünlü ve paralı adam gitmiş, işe ilk başladığı günlerdeki gibi parasız, evsiz bir vatandaş gelmişti. Çabalarım her seferinde boşa çıkıyordu. Yaptığım şarkıları çalmak için bir zamanlar yarışan radyolar beni reddediyor, peşimden koşan paparazziler beni görmezden geliyorlardı. Bombok bir durumdaydım. Bir zamanlar benimle yiyip içen, benimle dışarı çıkabilmek ve görülmek için çırpınan insanlar, günde yüzlerce kez arayan yapımcım, telefonuma bile çıkmıyordu. Uzunca bir müddet dandik mekânlarda, bazen düğünlerde, yurtdışındaki gece kulüplerinde sahne alarak hayata tutunmaya çalıştım. Bu dönemde sürekli okumaya, kendimi geliştirmeye devam ettim. Artık kıt kanaat geçinen bir adamdım. Hayatımın o en kötü döneminde, sonradan benimle hapishanede evlenecek olan vefakâr ve cefakâr eşim Meltem'le tanıştım. O, o zor zamanlarda bana güvenen ve benden umudunu kesmeyen yegâne insandı. "Güçlüsün, sana inanıyorum, bunları aşacaksın," diyerek bana güç verdi. O eski hikâyedeki, süt kovasında çırpınan kurbağa misali didinip durdum. Süt kaymak bağlarsa yüzeye çıkacak, boğulmaktan kurtulacaktım belki. O zamanı bekleyen Prenses Meltem de beni öpecek ve bir prense dönüştürecekti!

HORTLAMAMDAN HİÇ HOŞLANMAYACAKLAR!

Meraklı biriysen, yapacak birçok ilginç iş bulursun.
Walt Disney

"Neymiş bu Twitter?" diye merak ettim. 2009 yılıydı. Kendime "Miki" diye bir hesap açtım. Antin kuntin şeyler yazıyor, absürt şakalarımla, kim olduğumu bilmeyen insanlarla muhabbet edip vakit geçiriyordum. 300-400 takipçim ya var ya yoktu. Ünsüz, normal bir insan olabilmenin tadını çıkarıyordum. Önyargı yok, magazin yok, hayran yok, Ham Çökelek yok, Atilla Taş yok! Oh! Mis!

Stres attığım bir yerden başka bir şey değildi Twitter. Takipçilerim günden güne artarken ben de Twitter'ı anlamaya, ileride bunun çok önemli bir mecra olacağını fark etmeye başlıyordum. Bu profilin gerçekte benim olduğunu birkaç yakın dostum biliyordu. İsimleri lazım değil ama kimi ünlüler bile artık beni takibe almıştı. İçlerinde ünlü gazeteciler bile vardı. Onlarla konuşuyordum. Beni takdir ediyorlardı. Tweet'lerimi arakladıkları bile oluyordu. Nedense hoşuma gidiyordu bu durum, ses etmiyordum. Benim Atilla Taş olduğumu bilseler, kaçarlardı. Ama bu isimsiz, kimliksiz halimi sevmişlerdi. Hatta bazıları benimle tanışmak bile istiyordu! İçin için çok eğleniyordum bu durumla. Her defasında zekâmı över, Twitter'a bir iki gün girmesem merak ederlerdi. Sonra bir gün bir arkadaşım, "Yahu kendini deşifre etsene, şoka girsin insanlar!" dedi. Başta kaçındığım bu teklif, sonraları cazip gelmeye başladı. Yine de çok korkuyordum tepki almaktan. Böyle bir

durumda ne olurdu acaba? Normalde Atilla Taş'a burun kıvıracak bu insanlar, beğendikleri tweet'leri atanın ben olduğumu öğrenirlerse ne yaparlardı? Merak ediyordum. Uzun süre "Ben, Atilla Taş'ım." deme cesaretini kendimde bulamadım! Sanki Atilla Taş olmak günahtı, çirkindi, ayıptı! İnsanlar yok etmeyi severdi. Beni yok etmişlerdi işte. Hortlamamdan hoşlanmayacaklardı. Kimse değişemezdi onların nazarında. Kimse farklı ve daha iyi biri olamazdı. Atilla Taş adında hesaplar vardı ve hepsi de benimle dalga geçen insanlar tarafından kullanılıyordu.

Nihayet ismimi açık etmeye karar verdim. Bu, kendi dünyamda bir devrim gibiydi. Kullanıcı adımı "@Atillatasnet" olarak değiştirip Miki'ye veda ettim. Profil resmini de eski bir albüm kapağım olarak seçtim. Yanılmıyorsam 3 bin kadar takipçim vardı o dönem. Profilimi değiştirir değiştirmez takipçi sayım tersine çalışan bir taksimetre gibi hızla düşmeye başladı. Bunu tahmin ediyordum ama yine de şoktaydım. O beni takip eden ünlüler, gazeteciler sanki profilimde veba varmışçasına kaçmaya başlamışlardı! İçim o kadar acıdı ki... Ama bu bana garip bir hırs da vermişti. Sebat, hatta inat ettim. İsmim için savaş verecektim ve bunu yapanları utandıracaktım. Bu durum sosyal medyada günlerce konuşuldu.

Birçok insan benim şaka yaptığımı, Atilla Taş olmadığımı düşündü. Umurumda değildi artık. Yoluma böyle devam edecektim. Ben Atilla Taş'tım, adımla da kendimle de barışmama kimse engel olamazdı. Olabilir miydi? Bugüne dek beni kendinden utanan biri yapmayı başarmışlardı gerçi. Gene de mücadele etmekten başka seçeneğim yoktu. Ölü numarası yaparak bir yere varamazdım.

Daha sonra takip edenler de benimle dalga geçmek derdindeydiler. Uzunca bir müddet de böyle devam etti, ta ki Gezi Direnişi'ne kadar.

"YUNANİSTAN'A İTELENEN POPÇU ATHILLAS TASHOS"

Yurt bulamadım hiçbir yerde. Tüm şehirlerde tedirginim ben.
Tüm kapıların dışında.
Nietzsche

Bütün bunlar olurken ben hayat mücadeleme devam ediyordum. Psy adlı Güney Koreli bir şarkıcının söylediği Gangnam Style adlı şarkı dünyayı kasıp kavuruyordu. Bir gün bir müzisyen arkadaşımın stüdyosundayken espri olsun diye şarkıyı Türkçeye çevirip kaydettik, sonra da öylesine YouTube'a koyduk. Daha eve varmadan bu geyik şarkıyı unutmuştum bile. Derken gece saat 12 civarı telefonum acı acı çaldı. Arayan arkadaşımdı ve bana, "Çabuk Twitter'a gir, TT olmuşsun!" dedi. İnanın, TT'nin ne olduğunu bile bilmiyordum o güne kadar. Meğerse "trend topic" demekmiş, yani "hakkında en çok konuşulan mevzu". Twitter'a girdim ki ne göreyim; YAMYAM STYLE BEST GREEK SINGER ATHILLAS TASHOS yazıyor her yerde. YouTube'a baktım, klibin izlenme sayısı bir gecede yüzbinleri geçmiş! Ama altına yazılan yorumlarda ana avrat sövenler mi ararsınız, ölümle tehdit edenler mi... Aman Allah'ım! Sanki şarkı yapmamışım da birilerinin anasını babasını öldürmüşüm. Yorumlardan en ilginci ise bir İnci Sözlük yazarından gelmişti: "Çaktırmayın bu şarkıyı söyleyenin Türk olduğunu. Tüm dünyaya rezil olmayalım. İteleyin gitsin Yunanistan'a!"

Klibin altına "BEST GREEK SINGER ATHILLAS TASHOS" yorumları yağıyordu. Bu durum öyle bir safhaya geldi ki, sadece

birkaç gün içinde klip milyonlarca izlenmiş, artık dünya çapında trend topic olmuştu. Günlerce dünya gündemini meşgul eden bu "YAMYAM STYLE" manyaklığı, başka ülkelerin, özellikle de "Best Greek singer'ı" görüp meraklanan Yunanların epey ilgisini çekmişti! O yorumların altına "Who is Athillas Tashos? There is no singer in Greece whose name is Athillas Tashos!" şeklinde yorumlar da yazılmıştı. Yıllarca baklavaya ve Ege adalarına sahip çıkan Yunanlar bile kabul etmemişti beni. İlk tepkim kızmak oldu: "Türk'üm ulan ben, Türk!" diye yazdım. Küfürleri ve alayı artırmaktan başka bir işe yaramadı tabii. Çaresiz, bu durumla ben de eğlenmeyi denedim. "Kalimera komşi," diye tweet attım. "Yunanca kursuna gideceğim," gibi geyikler döndürmeye başladım. Bu tavrım o kadar olumlu karşılandı ki, insanlar artık benimle dalga geçmeyi bırakıp beni korumaya, bana sempati duymaya başladılar. O dönem çıkmayı hayal bile edemeyeceğim Beyaz Şov'dan bile teklif gelmişti. Beyazıt Öztürk, her zaman sevdiğim ve değer verdiğim bir insandı. Onunla güzel bir skeç çektik ve cuma akşamı da programına çıktım. Bana şu soruyu sordu:

"Atilla bu şarkıyı neden yaptın?"

Ben de açıkça cevap verdim: "Yırtmak için!"

Biliyorum, şarkıyı öylesine yaptığımı söyledim az önce. Fakat biraz düşününce, o geyik muhabbeti bile, benim kurtulma çabamın bir parçasıydı.

Hayattan öğrendiğim en önemli derslerden biri de, eğer dürüst ve samimi olursanız, insanların bunu anlayacağıydı. İnsanlara yukarıdan bakmak yerine, başınızı onlarla aynı hizada tuttuğunuz anda bir büyü oluşur.

E peki tüm bu tantanadan sonra yırttım mı? Tabii ki hayır! Macera daha yeni başlıyordu. Ve bilmediğim yerlerden sınav verecektim. Yine de artık aranıp soruluyordum. Hatta reklam teklifleri

alıyordum. Bir şeyler iyi gitmeye başlıyordu. Artık tek yapmam gereken, suya sabuna dokunmayıp argo tabirle "arpama" yani parama bakmaktı. Önümde güzel bir kapı aralanmıştı.

Ama sadece beni değil, tüm ülkeyi yeni maceralar bekliyordu. Susabilmek, yutabilmek, apolitik olmak, artık eskisinden daha zordu benim için.

Duramadım, haksızlıklara sessiz kalamadım ve yıllar sonra elime geçen fırsatı teptim. Peki, pişman mıyım? Hayır.

90'lı yıllardaki şımarıklığımdan, yüzeyselliğimden ötürü pişmanlık duyduğumu söylerim zaten.

Fakat gözümün önünde ezilen, hakkı yenen insanları savunduğum için, tam da bu nedenle birtakım fırsatları teptiğim ve büyük belalara uğradığım için pişman filan değilim. Hatalarımın sorumluluğunu üstlenecek, özeleştiri yapacak, kendimle dalga geçecektim. Buna karşılık, doğru bildiğimi söylediğim için kimseden özür dileyecek değilim. Gerçeği konuşmadığımız zaman, konuşmuş sayılmayız. Gerçeği sakince konuşabilirsek, elbette daha iyi olur, o ayrı.

DALGA DALGA BÜYÜYEN GEZİ DİRENİŞİ VE DALGA DALGA BÜYÜYEN MİZAH

Mizah, merhametin akrabasıdır.
Peyami Safa

28 Mayıs 2013...

Gezi olayları benim miladım olacaktı. Yıllar sonra kendimi doğru ifade edecektim. Bununla birlikte insanlar şaşıracak, şoka gireceklerdi. En önemlisi, beni bambaşka biri yapan içimdeki o devrimdi.

Ülkede o güne dek görülmemiş türde, müthiş bir başkaldırıydı Gezi direnişi. Toplumun, özellikle gençlerimizin o inanılmaz mizahi gücü, Gezi'nin en önemli özelliklerinden biri olmuştu. Mottosunu, "Sizinle, mizah yaptığınız sürece baş edemezler," diyen John Lennon'dan alan bir direnişti bu. Yalanların, acıların, ölümlerin, talihsiz kurbanların olduğu bir süreç... Ülkeye dayatılan yaşam tarzları ve toplum mühendisliğine bir itirazdı. Birileri "İlk üç gün ben de destekledim.." filan dediler. Ben onlardan değilim. Direnişi, barışçıl tutumumla başından sonuna kadar destekledim. Zaten her zaman sağduyuya çağırdım insanları. Attığım tweet'lerle, gücüm yettiğince ortalığı yatıştırmaya, havayı yumuşatmaya çalıştım. Sadece tweet atmadım, bizzat Taksim'e giderek biber gazı da yedim! Hatta Meltem de benimle birlikte geldi. Oradaki yardımlaşmayı asla unutamam. Yanan gözlerimize Talcid'li su döken tanımadığımız insanlar, beni gördüklerinde "Vay! Ham Çökelek de bizimle, artık sırtımız yere gelmez!" diye espriler yapıyorlardı.

Beyoğlu'nda bir sokakta bir TOMA tarafından sıkıştırılıp o kimyasal sulardan da nasibimizi aldık. Meltem çok perişan olduğu için ara sokaklardan kaça göçe evimize zor geldik. Hemen Twitter'ın başına geçip şöyle bir tweet attım: "Bu kadar biber gazına hiç gerek yoktu, ben Taksim Meydanı'nda bir konser verseydim dağılırdı zaten millet." İşte bu tweet'ten sonra her şey değişmeye başladı. Kendimle dalga geçmem, hem de bunu en zor zamanda insanları rahatlatmak için, mizahi bir tarzda yapmam insanları etkilemişti. Sonradan diğer ünlüler arasında da moda olacak "kendini gömme" akımı böylece başlamış oldu. Şunu geç de olsa keşfetmiştim ki, kendisiyle dalga geçebilen ve bu anlamda aşmış kişilerle kimse dalga geçemiyordu. Kendimi alaya almak, beni en zor durumlarda bile defalarca kurtaracaktı.

Takipçilerim yeniden hızla artmaya başladı. Gezi direnişinin sosyal medyadaki moral kaynaklarından biriydim artık. Ama buna sevinemedim. Çünkü gencecik çocuklar bu direnişte hayatlarını kaybetmişlerdi. Ali İsmail Korkmaz, Berkin Elvan, Abdocan Cömert, Ahmet Atakan, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş, Medeni Yıldırım ve Hasan Ferit Gedik, ömürlerinin baharında canlarından olmuşlardı. Üzüntümü anlatamam. Bu olaylar beni öylesine derinden etkilemişti ki içimdeki muhalif uyanmış, ayağa kalkmıştı. Kızgındım birilerine, hem de çok kızgın! Hele o Kabataş yalanı öylesine iğrenç bir kara propagandaydı ki, bu saatten sonra bu kadar insan hayatlarını bile verirken, ben, yani Ham Çökelek, yani o apolitik herif, suya sabuna dokunmayan popçu çocuk, artık susamayacağımı biliyordum. Zaten bir daha asla susmadım da. Soluğu bu cezaevinde almama varan süreç de, geri sayım da böylece başlamıştı, artık dönüş, geri vites yoktu.

TROLL SALDIRISI

Toplu olarak hareket ettiğimiz için kendimizi haklı sanıyoruz.
Saldırı hedefimiz birey.
Gündüz Vassaf

Sonradan gençlerin, Gezi Parkı'ndaki, görüp görebileceğiniz en ütopik ve barışçıl komünleri kurdukları toplantılara katıldım. Onlarla yedim, içtim, kol kola halaylar çektim. Sonraki nesillerin bu güzel enerjiyi tatmalarını isterdim: Orada sevgi vardı, umut vardı, pırıl pırıl gençlerin neşesi vardı. Sanki 68'li yıllardaydık, hippilerin, çiçek çocuklarının ruhları gezideki ağaçların arasında gezinerek bizi selamlıyorlardı. Ortamda sevinç hâkimdi, ama bu aslında gelecek daha kötü, daha ağır faşizmin de başlangıcıydı. Artık Türkiye'de hiçbir şey aynı olmayacak, başımızdaki kara bulutlar dağılmak bilmeyecekti. Yepyeni kurbanlar seçilecekti aramızdan, bunlardan biri de bendim. Artık mimliydim. İşlerimi de çok yakında kaybedecek, tam anlamıyla bir sosyal ölüye dönecektim. Tek başınaydım. Yapayalnızdım. Hem de hiç olmadığım kadar. Öyle ki, şimdi cezaevinde bunları yazmak yerine elimde viskim ve buzlu bademlerimle oynayabilecekken susmadım, susamadım, susamazdım!

CNN Türk kanalından bile program teklif edilmişti. Anlaşmıştık da. Bir gezme tozma programı yapacaktım. Tam da o sırada Cumhurbaşkanlığı seçimleri vardı ve yeni başbakanın kim olacağı tartışılıyordu. O sıralar Ahmet Davutoğlu ile ilgili attığım bir tweet yüzünden CNN Türk'e öyle saldırdı ki troller ve yandaş basın,

kanal benimle ilişkisini kesmek zorunda kaldı. Kesinlikle kızmadım. Aydın Doğan'ın başı zaten yeterince beladaydı o sıralar. Kızacak, suçlayacak bir şey yoktu benim için. Daha sonra bir gün karakola çağrıldım, Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek ve artık başbakan olan Ahmet Davutoğlu benden şikâyetçi olmuşlardı. Mahkemeler ve hukuk sopasıyla tanışmıştım. Ve bu hayatımın rutini haline gelecekti, önce mahkeme duvarlarıyla, sonra da hapishane duvarlarıyla tanışmama giden yolda ilk adımlarımı atmıştım.

"KAPAKLARIN EFENDİSİ"

Tehlikesiz bir fikir, gerçek bir fikir değildir.
Oscar Wilde

Burası Türkiye, burada her şey olur! Benim gibi tek bir şarkıyla şöhret de olursunuz, birkaç tweet atıp hapsi de boylarsınız.

Attığım tweet'ler sayesinde çok popüler olmaya başlamıştım. Tweet'lerim on binlerce "like" alıyor, on binlerce kez retweet'leniyordu artık. Ülkenin ileri gelen politikacıları, milletvekilleri, en önemli televizyon yıldızları, gazetecileri beni takip ediyor, RT'liyor, hatta kimileri tweet'lerimi araklıyordu bile! Twitter, başka bir ben'i keşfettiğim, kendimi 140 karakterle en iyi şekilde ifade ettiğim yer olmuştu ama hâlâ işsizdim. Artık konser, reklam, program tekliflerini bırakın, muhalif olduğum için, insanlar benimle yan yana gelmekten bile korkuyorlardı. Çok büyük maddi sıkıntılar içine düşmüş, bu kızgınlıkla daha da muhalif olmuştum. Artık olay biraz da kişiselleşmişti benim için. Hakkım yeniyor, her yerden yollarım kesiliyordu. Troller bana çok ağır iftiralar atmaya başlamışlardı. Hayatım boyunca yüzünü bile görmediğim babamın bana tecavüz ettiğini bile yazdılar. Annemi ve eşimi sokağa attığım yalanını uydurdular, hırsız olduğumu iddia ettiler, şerefsiz olduğumu söylediler. Bazen öyle katlanılmaz boyutlara vardı ki her şey, tüm dünyadan, insanlıktan, insan olmaktan tiksindim. Öylesine sahipsizdim ve öylesine haklıydım ki içimde fırtınalar kopuyordu. Bana Twitter'da küfredenleri mention'layıp, küfürsüz bir şekilde onlara unutamayacakları kapaklar yapmaya

başlanıştım. Bunların en ünlüsü 10 binlerce rt'lenip like'lanan "Taşak" muhabbetiydi. Adı Müslüm Taş olan bir troll bana; "Soyadım senle aynı olduğu için utanıyorum ama Allah'tan ben Türk'üm," diye yazmıştı. Bu arada profilinde isminin tam arkasına #AK ibaresi eklemişti, şöyleydi yani; "Müslüm Taş #AK." E ben de durur muyum, yapıştırdım kapağı; "Soyadın benimle aynı değil, sende 'taşak' yazıyor!"

Ortalık yıkıldı tabii, herkes çok güldü ve bana, "Son troll bükücü, kapakların efendisi" gibi isimler taktılar. Kapaklar o kadar birikti ki, o kapaklardan Bir Delinin Kapak Defteri adlı kitap bile çıkardım. Sonradan bazı milletvekilleri bu durumdan rahatsız olup soru önergesi verme ya da yasaklama gibi teşebbüslerde bulunmuşlardı duyduğuma göre. Çok güçlü düşmanlar da kazanmıştım bu dönemde. Benimki tam anlamıyla bir nefsi müdafaaydı aslında. Yoksa ne politikacılarla ne de başkalarıyla bir derdim vardı. Bana yapılan saldırılara akıllıca ve sofistike cevaplar veriyordum. Troller hem nefretle hem de inceden bir hayranlıkla bana kapak yetiştirmeye çalışıyor, tweet'lerimin altına yazdıkları küfür ve hakaretleri "Atilla Taş'a kapak yaptık" diye paylaşıyorlardı. Şimdi tüm bunlar size çok çocukça gelebilir, ki bence de öyle; ama artık Twitter'da ciddi bir beyin ve gurur mücadelesine dönmüştü mevzu. Ben aslında ilk başlarda işin sadece eğlencesindeydim. Bunun bir direniş yöntemi olabileceği aklıma bile gelmemişti. Twitter'da geçekten büyük bir "kapak" akımı başlatmıştım.

GAZETEDE YAZMAK MI?

Gazete, modern insanın sabah duasıdır.
Albert Camus

Yine işsizlikten boğulduğum günlerde, daha önce magazin gazetesi yöneten ve o işlerden tanıdığım Levent Kenez aradı beni. Zaman grubunda, hafta sonu eklerinden sorumluydu. Yeni bir gazete çıkaracaklarını, adının Meydan olacağını, bir bulvar gazetesi olup "soft" bir tarzı olacağını ve her görüşten yazara yer vereceklerini söyledi. Ona benim Atatürkçü ve demokrat olduğumu bilip bilmediğini sordum. Biliyordu. Yine de ben Zaman grubu bünyesinde yazmayı doğru bulmuyordum. Ergenekon ve Balyoz sürecinde, o zaman "Cemaat" olarak anılan grubu çok ciddi eleştirmiş, olayın "Ergenekon değil, resmen engizisyon" olduğunu bile yazmıştım. Hemen cevap vermedim. Bu teklifi düşüneceğimi söyledim. Sağda solda tanıdığım, bu işleri bilen bazı gazetecilere danıştığımda, hepsi ağız birliği yapmışçasına "Nerde yazdığımın değil, ne yazdığımın" önemli olduğunu söyleyip durdular. Maddi anlamda da o kadar zor durumdaydım ki, bir işin ucundan tutmaya mecburdum zaten. Levent'e bir şartla yazabileceğimi söyledim: Yazılarıma asla karışılmayacaktı. Beni seven ve benimle aynı görüşte olan insanların güvenini kaybedemezdim. "Kimse karışmayacak," dedi, "özgürsün." Allah var bir tek gün, bir tek an bile bana, "Şunu yazacaksın," demediler. Twitter'da nasıl muhalefet yapıyorsam, aynı sertlikte de yazılar yazıyordum. Sadece artık bunu bir gazetede yapıyordum. Gazeteye sadece birkaç kez uğrardım. Kimseyle bir

muhabbetim yoktu ama o dönem herkes beni bir yerlere davet ediyor, benimle tanışmak istiyordu. Gazete ortamını bilmediğim için, ben de gazetecilerle tanışmak istiyordum. Bunun sonradan başıma açacağı belaların henüz farkında değildim. Bedeli çok ağır olacaktı.

Ülkemin iyiliği için çabalıyordum. Kimseyi kötülemek gibi bir derdim yoktu. Eleştirilerim de yine yurttaşlar olarak hep birlikte ağız tadıyla yaşayabilmemiz içindi. Her zaman demokrasiden yana oldum ve seçimle gelenin seçimle gitmesini savundum. Benden bile bir "hain" yaratmaya kalkışan zihniyet bunu hiç anlamadı, beni düşman bildi. Dinlemedi, anlamaya çalışmadı; oysa ben sadece kendi doğrularımı, hakkı, kimin hakkı olursa, hukuku, kimin hukuku olursa, hep savunmaya çalıştım. Bir zerre kötülük bile düşünmedim vatanıma. Onun için canımı bile ortaya koydum ama olaylar öyle bir boyuta geldi ki kim hain, kim vatansever, hepsi birbirine karıştı. Ülke büyük bir felakete doğru sürükleniyordu ve benim olacaklardan henüz haberim bile yoktu.

TEPEMİZDE F16'LAR UÇUŞUYOR

Sevgi medeniyetin, şiddet vahşetin kanunudur.
Mahatma Gandhi

Hepinizin malumu, bu ülkede yıllardır bitmeyen, her zaman üzerine konuşulan ve hemen herkesi tedirgin eden bir şey varsa, o da darbe olasılığıdır. Ordunun kılıcı tıpkı Demokles'inki gibi sallanır sivil siyasetin üstünde. O darbeler ki halkta onulmaz yaralar açmış, telafisi zor sarsıntılara sebep olmuştur.

Siyasilerin asıldığı, insanların hapislere, işsizliğe, yokluğa mahkûm edildiği darbe dönemleri artık bitmiş gibiydi. Ne olursa olsun, insanların sosyal barışa olan inançları (bu ülkenin kör topal demokrasisinde de olsa) bir şekilde devam ediyordu. Ama son zamanlarda açıkça dillendirilmese de alttan alta bir darbe muhabbetidir dönüp duruyordu. Samimiyetle söylemem gerekirse bunu hiç de inandırıcı bulmuyordum. Ta ki o felaket 15 Temmuz gecesine kadar... Evde oturmuş televizyon izlerken, saat 11 gibi başbakanın darbe kalkışmasıyla ilgili yorumlarını gördüm. Hâlâ işin ciddiyetini kavrayamıyordum. Bunun bir provokasyon olduğunu ve kontrol altına alınacağını düşünüyordum. Başbakan Binali Yıldırım'ın demecini duyar duymaz Twitter'a girip; "Askeriyede bir kalkışmadan söz ediliyor, umarım darbe değildir, darbe iyi bir şey olmaz canlarım," diye tweet attım. Laf aramızda darbeye karşı çıktığım için, o an epey küfür bile yedim. Hatta beni hükümet şakşakçılığıyla suçlayanlar bile oldu. Bunlar darbenin ne demek olduğunu bilmiyorlardı, çoğu da hayatlarında hiç darbe görmemişlerdi.

Tabii hükümete olan derin bir kızgınlıkla konuşuyorlardı. Bunu görmek zor değildi. Ama şu bir gerçek ki o anda hiç kimse, ben de dâhil, aslında gerçekten neler olduğunu bilmiyorduk. Her şey o kadar baş döndürücü bir hızla oluyordu ki, olayların sıralamasını takip etmek iyice zorlaşmıştı.

Ben her ne kadar muhalif olsam da seçilmiş hükümeti desteklediğimi yazdığım tweet'ler atmaya, "Darbeye hayır!" demeye devam ederken, ne o bana sabah akşam küfürler eden trollerin ne de yandaş basının sesi çıkıyordu. Ortalık, duruma göre pozisyon alacak olanların acı ve korku dolu sessizliğine bürünmüştü. O gece attığım tweet'leri tek tek burada yazacak değilim, hepsi orada Twitter hesabımda duruyor, silmedim zaten, dileyen girer bakar. İşin en garip yanlarından biri de normalde benden nefret eden Yeni Akit gazetesinin bile o gece; "Atilla Taş darbecilere karşı çıktı!" diye haber yapmasıydı. Bu arada acı haberler gelmeye başlamış, darbeci askerler halkın üzerine ateş açmış, insanlar öldürülmüştü. O anlardaki ruh halimi ve acımı anlatmaya kelimeler yetmez. Sadece şunu söyleyebilirim: O tankların insanları ezdiği görüntüleri izlediğimde insanlığımdan utandım, hüngür hüngür ağladım, tek şahidimse eşim Meltem'di. Dışarı çıktık. Meltem için çok endişeleniyor ama bir şeyler de yapmak istiyordum. Bulunduğumuz muhitte sokaklarda bir askerî hareketlilik yoktu, ama birkaç dakika sonra bir F16 savaş uçağı resmen başımızın üstünde uçmaya başladı. Her üzerimizden geçtiğinde kulaklarımızı sağır eden patlamalar duyuyorduk. Ben bunları ilk etapta bomba sandım ve açıkçası çok panikledim. Meğer uçağın jet patlamalarıymış, onu da Twitter'da yazanlardan öğrendim. Uçaklar tepemizde uçuyor, camilerden sala sesleri yükseliyor, ortalık mahşer yerini andırıyordu. Meltem'i hemen eve götürdüm ve darbe karşıtı tweet atmaya devam ettim. O an için yapabileceğim en iyi şeyin insanları

sağduyu ve sükûnete çağırmak olduğunu düşündüm.

Tam bu sırada Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın uçakla İstanbul'a hareket ettiği haberi yayıldı. Belki inanmayacaksınız, hatta Erdoğan hiç inanmayacak ama o an onun için cidden endişelenmiştim. Çünkü tepemizde hâlâ F16'lar dolanıyordu ve evimiz havaalanına, F16'yla sadece birkaç saniyelik mesafedeydi. Her ne kadar normalde kendisini desteklemesem de, sonuçta bu ülkenin seçilmiş cumhurbaşkanıydı ve ona verilecek bir zarar, ülke için iyi olmazdı. Hepsi bir yana insani olarak da, siyasi olarak da bu doğru değildi. Buna bugün de bütün kalbimle inanıyorum. Seçimle gelen, darbeyle değil, yine seçimle gitmelidir.

Peki, sonrasında hapse atılacağımı bilseydim, yine bu şekilde düşünür müydüm? Tüm samimiyetimle derim ki EVET! Bugün de öyle düşünürdüm. Birilerini sevmeyebiliriz ama demokrasi biraz da katlanma işidir, öldürüp yok etme değil.

GEMLİK'E DOĞRU POLİSİ GÖRECEKSİN SAKIN ŞAŞIRMA!

Devriyeler sardı da bizi
Meğer kaderim böyle
Diyarbakır Türküsü

Darbenin hemen ardından troll hesaplar tutuklanacakların listesini yayımlamaya başladı. Listede ben de vardım tabii. Önce bunu pek ciddiye almadım çünkü gizlim saklım yoktu, olamazdı da zaten. Ama bana duydukları düşmanlığı düşününce işin ucunun bana dokunması kaçınılmazdı. Yandaş basın ve troller tarafından sürekli hedef gösteriliyordum. Hal böyleyken Adana'daki ailemi ziyaret etmeye karar verdim. Hem darbenin yarattığı stresten kurtulmak hem de uzun zamandır görmediğim ailemle vakit geçirmek istiyordum. Bir yandan da her an bir şey olmasını bekliyordum, sonuçta bir gazetede yazmıştım ve artık o gazetede yazmak suçtu.

Meltem'le birlikte, birkaç günlüğüne bir arkadaşımın Çeşme'de işlettiği bir otele gitmiştik. Darbenin üzerinden bir buçuk ay geçmişti. "Artık almazlar herhalde," diye düşünmeye başladığım gün telefonum çaldı. Halk TV'den bir muhabir hanım arıyordu. "Atilla Bey, sizin için gözaltı kararı çıkmış, haberiniz var mı?" diye sordu. Tabii ki yoktu. "Haberim olsaydı koşarak giderdim zaten, neden kaçayım ki?" dedim.

Hemen sosyal medyaya göz attım. Ortalık kaçtığım haberleriyle çalkalanıyordu. Vakit kaybetmeden toparlanıp İstanbul'un

yolunu tutmak en iyisiydi. Ama öncesinde Periscope'ta canlı yayın yapmayı ihmal etmedim. Kaçmadığımı, yolda olduğumu, kaçanın da, kaçtı diyenin de şerefsiz olduğunu söylemeliydim. Yolda da tweet'ler attım. Korkacak bir şeyimin olmadığını, yedi sülalemi araştırsalar, Atatürkçü, yurtsever insanlar bulacaklarını yazdım. O video ile tweet'ler hâlâ duruyor, merak edenler Twitter hesabımdan bakabilir.

Yolda yemek için bile durmadık. Zira bir an önce İstanbul'a varıp Vatan Caddesi'ndeki emniyet müdürlüğünde ifade vermek istiyordum. Gece, Bursa Gemlik'e girmiştik ki yol kenarında ışıldakları mavili kırmızılı, cıvıl cıvıl yanıp sönen motosikletli polis ekibine rast geldik. Aynı anda içimize doğmuş gibi Meltem'le birbirimize baktık. Acaba bizi mi bekliyorlardı? Çok geçmeden yanılmadığımızı anlayacaktık. Motosikletli ekip sirenlerini açıp "Daaadiii Daaaaadiiiii" gürültüleriyle peşimize düşünce hemen sağa çektim. Temkinli bir şekilde araca yaklaşan polis daha yanımıza varmadan, sakince araçtan inip ona yöneldim: "Her şeyi biliyorum memur bey, ben de İstanbul'a ifade vermeye gidiyordum zaten," dedim. Gayet kibarca, videomu izlediklerini ve Twitter mesajlarımı okuduklarını söyledi. Bizim arabaya bir polis memuru verip, onları karakola kadar takip etmemi istediler.

Bu arada birkaç ekip daha bulunduğumuz yere ulaşmıştı. Sağımız solumuz ekip otoları ve motorlarıyla çevrili halde yola koyulduk. Bir an kendimi suç baronuymuşum gibi hissetim. Polislerin telaşına bakılırsa emirler hayli yukarıdan geliyor olmalıydı. Durmadan yanıp sönen kırmızı mavi ışıklarıyla arabamın önünü ardını saran araçlar, başbakanlık eskortları gibi bana eşlik ettiler. Aslında sonu kötü olmasa, durumum oldukça havalı bile sayılabilirdi. Gelgelelim o işler öyle filmlerde gördüklerimize benzemiyormuş. Bunu çok yakında öğrenecektim.

Her şey çok açıktı aslında: Kendiliğinden teslim olmama izin vermeyecek, böylece beni firari gibi gösterip kaçma şüphesiyle tutuklayacaklardı. Nihayetinde öyle de oldu. Konvoy halinde Gemlik emniyetine vardık. Karşılayan polisler kelimenin tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Dahası benim bu işlerle bir ilgimin olmadığının da gayet fakındaydılar.

Meltem'in oralarda perişan olmasını istemediğimden, ona hemen İstanbul'a dönmesini söyledim. İstanbul'dan bir ekip beni alıp götürmek için çoktan yola çıkmıştı zaten. Meltem ise gitmek, beni orada yalnız bırakmak istemiyordu ama ben direttim. Gecenin o saatinde bir karakolda olması beni fazlasıyla boğuyordu. İyi olacağımı, beni merak etmemesini söyleyip sonunda onu ikna ettim. Gene de aklım onda kaldı. Yol uzundu, kazası belası vardı. Genç bir kadının gece vakti bir başına yollarda olması beni ziyadesiyle endişelendiriyordu. Sonrasında onu günlerce göremeyeceğimi bilemezdim.

GLADYATÖR VE NAMAZ KILAN ADAM

Bana bir kahraman göster, sana bir trajedi yazayım.
Scott Fitzgerald

Karakolda beni almalarını beklerken çok mistik bir an yaşadım. Bu benim başıma gelmeseydi de biri anlatsaydı, hayatta inanmazdım. Tam polis memurları rutin gözaltı işlemlerini yaparken, yani eşyalarımı, kendimi nezarette asmamam için ayakkabı bağcıklarımı ve kemerimi aldıkları sırada, gözüm orada bulunan televizyona takıldı. Eşyalarımı verirken büyülenmiş gibi ekrana bakmam onları da şaşırtmıştı belli ki. O an televizyonda ne vardı dersiniz? Çok sevdiğim ve defalarca seyrettiğim Oscar'lara boğulmuş bir film: Gladyatör. İçinde bulunduğum duruma daha çok uyacak başka bir film olamazdı herhalde. Hadi filmi geçtim, ya o sahne! O gece ve sonraki geceler yaşadığım ve sadece mistik diye tanımlayabileceğim olayların mantıkla, akılla izah edilir bir yanı yoktu. Seyredenleriniz bilir; filmin final sahnesinde Russell Crowe'un canlandırdığı Maximus adlı gladyatör, ailesini katleden imparatorla arenada dövüşür, çünkü imparator halkın sevgi ve teveccühünü kazanmak için, cesaretine ve gücüne hayran olunan Maximus'u yenmek zorundadır. Üstadı, Maximus'a, halkı arkasına alırsa onunla kimsenin baş edemeyeceğini öğütler ölmeden hemen önce. Ama imparator işini kolaylaştırmak amacıyla hile yapıp, dövüşten önce Maximus'u bıçakla yaralar. Maximus o yaralı haliyle bile imparatoru alt edip öldürür ama kendisi de arenada can verir. Bir film sahnesi insana böyle bir direnme gücü verebilir

mi? Veriyormuş. O an kendimi bu film kahramanıyla öyle özdeşleştirdim ki, onun bana verdiği güçle endişelerimden eser kalmadı. Bu deneyimi kelimelerle anlatmak çok zor...

Tam tükenmek üzere olduğum sırada bu sahne bana ilaç gibi gelmişti. İşlemlerim bitip de nezarete götürülürken, tıpkı bir gladyatör misali başım dimdik yürüdüm. İstanbul ekipleri beni almaya gelinceye kadar onları burada bekleyecektim. Üzerime demir parmaklık kapatılması, hayatta en korktuğum şeylerden biriydi. Çünkü hem panik atak rahatsızlığım hem de ciddi bir klostrofobim vardı. Çekenler bilir, bu öyle bir psikolojik rahatsızlıktır ki değil asansörde, kapalı bir odada bile huzursuz olursunuz.

Nezarethane fena halde soğuktu. O yüzden benden önce oradan geçmiş kim bilir kaç kişinin örtündüğü, desenleri kirden tozdan görünmeyecek kadar kirlenmiş battaniyenin altına girmekten çekinmedim. Sakinleşmem gerekiyordu. Nefesim tıkanıyor, soluğum sıklaşıyor, dakikalar işkenceye dönüşüyordu. Issızlık yoğunlaştıkça kendimi Mars'ta gibi hissetmeye başladım. Bir sürü düşünce ve endişe içinde adeta serbest düşüşe geçmiştim ki, birden karşımdaki hücrede bir karaltı fark ettim. Hareket eden biri vardı sanki ama karanlıkta onu seçemiyordum. Bir şeyler fısıldıyormuş gibi geldi. İlk önce sanrı gördüğümü sanıp korktum. Ardından parmaklığa yaklaştığında görüntü netleşti. Konuşmuyor, fısıltıya benzer garip sesler çıkarıyordu. Gözüm karanlığa alışınca bunun namaz kılan biri olduğunu anladım. Fakat namazı bitmek bilmiyordu. Bu kadar uzun namazı sadece teravihte görmüştüm ama o da dörder rekât olarak kılınıyordu. Bu kişi her kimse kesintisiz bir namazın ortasındaydı. İbadeti bitene kadar sessizce onu izledim. Ardından bir yirmi dakika da ellerini yukarı kaldırıp dualar etti. Sonunda, "Allah kabul etsin kardeş, geçmiş olsun," dedim. "Sağ ol

abi," dedi, gençten bir çocuktu. Benimle konuşurken kim olduğum hakkında en küçük bir fikri bile yoktu.

"Neden buradasın?"

"FETÖ'den."

"Ben de FETÖ'den."

"Abi sesin hiç yabancı gelmiyor. Gemlik'te kimlerdensin?"

O an "Zeytin tüccarıyım," diyemezdim tabii, ben de doğruyu söyledim:

"Tanırsın aslında, Atilla Taş'ım ben."

"Ne diyon abi sen ya? Yaklaşsana parmaklığa, göreyim bir seni."

Parmaklığa yaklaştım.

"Aaaa! Sahiden de oymuşsun ya!"

"Maalesef oyum."

"Ne maalesefi abi, senin şarkılarınla büyüdük, severim ben seni, ne FETÖ'sü abi, ne alaka yahu?"

"E kardeş burası Türkiye! Seni neden aldılar peki?"

"Ben kamuda çalışıyorum abi, bir sürü çiftçiyi, tüccarı, polisi aldılar. Üç gündür buradayım. Hanımım da dün doğum yaptı ama OHAL yüzünden ne avukatla ne de başka biriyle görüştürüyorlar."

Duyduklarıma gerçekten çok üzüldüm. O gence elimden geldiğince moral vermeye çalıştım, kendi derdimi bile unutmuştum.

"İnşallah bu günler bir an önce geçer de karına çocuğuna kavuşursun."

"Kavuşurum değil mi abi?"

"Kavuşursun tabii. Allah çaresiz dert vermesin, başka her şeyin çaresi var."

"Sağ ol abi, dua edeceğim sana da kurtulman için."

"O zaman şimdiden Amin kardeşim."

EVREN BANA MESAJ GÖNDERİYOR

Âlem bir deniz, sen bir gemi, aklın yelkeni,
fikrin dümeni, kurtar kendini!
Filibeli Ahmet Hilmi, *Âmâk-ı Hayal*

Epey bir süre sonra polisler nezarete geldi. İstanbul'daki ekibin vardığını söylediler. Beni nezarethaneden çıkarıp, onlara teslim etmek için gerekli işlemleri yaptılar.

İki kişilik bir ekipti. Doğrusu bana kötü davranmadılar. Kelepçemi takıp İstanbul için yola çıkmadan önce Gemlik Devlet Hastanesi'ne, kontrole götürdüler. Doktor, "Darp var mı?" diye sordu. "Yok," dedim. Alın size muayene. Sadece ağrım olduğunu söyleyip ağrı kesici bir iğne yapmalarını rica ettim. Sağ olsunlar, yaptılar.

Doktorun odasından çıkmıştım ki, yanında sanırım eşi ve küçük kızıyla bir adam beni tanıyıp yolumu kesti. Adam, "Kızım sizinle bir fotoğraf çektirmek istiyor, mümkün mü?" diye sordu. Şirin mi şirin, küçük bir kız çocuğuydu. Ellerim kelepçeli olduğu için utana sıkıla polislerin gözüne baktım. "Sıkıntı olur Atilla Bey, gözaltındasınız şu an," dedi memur bey. Gözlerim dolu dolu, eğilip çocuğun yanaklarından öptüm. "Bu, fotoğraftan çok daha iyi," dedim gülmeye çalışarak. Anne babası üzüntülü bir şekilde, "Yanınızdayız Atilla Bey," dediler. O zaman utanç, yerini bir tür huzura bıraktı. Bana nasıl acıyarak baktıklarını görmeliydiniz. Arkamda birilerinin olduğunu ilk kez orada hissettim.

Sivil polis aracının arka koltuğuna oturdum ve İstanbul'a doğru yola çıktık. Hiç abartısız, hayatımda yaptığım en uçuk yolcu-

luktu bu. Belki de şimdi anlatacaklarıma inanmayacaksınız ama öyle yapmayın, çünkü hepsi gerçek. Hem de gerçek olamayacak kadar gerçek.

Yolda memurlardan biri radyoyu açtı ve daha açar açmaz Cem Karaca'nın "Düştüm mahpus damlarına, öğüt veren çok olur" diyen şarkısı çalmaya başladı. Polise, "Memur Bey, beni hapishane fikrine alıştırmaya mı çalışıyorsunuz?" diye espri yaptım. Arabadaki memurlar kahkahalarla güldüler. İçerideki ağır ve kasvetli hava birazcık dağılmıştı aslında ama polis memuru bozulduğumu sanarak, "Başka kanala bakalım o zaman," dedi. Tekrar radyo kanallarını karıştırırken hangi şarkı çıktı dersiniz? Uydurmuyorum; bu sefer de Ahmet Kaya'nın o buğulu sesinden "Burada çiçekler açmıyor, kuşlar süzülüp uçmuyor, yıldızlar ışık saçmıyor, geçmiyor günler geçmiyor, geçmiyor" çalmaz mı? Bütün evren o gece bir araya gelmiş, sanki bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bu şarkıyı da duyunca sinirlerimiz iyiden iyiye boşaldı ve hep beraber kahkahayı patlattık. Yalnız alttan alta işkilleniyordum da. "Ulan arkadaş, mahsus mu yapıyorlar acaba?" diyordum içimden.

Aslında çok kafa dengi tiplerdi, Allah var. Bana sempati duyduklarını ve durumuma üzüldüklerini anlayabiliyordum. Ama herkes gibi, onlar da korkup çekiniyorlardı. Tesadüfen çalan şarkılar, havayı kaplayan yoğun sis, bana hapishaneyi haber veriyordu adeta. Gecenin asıl olayını, üzerinden geçmeye tövbeli olduğum Osman Gazi Köprüsü'nde yaşadım. Polis aracında HGS olmadığı için kaçak geçme belgesi aldılar, yani 100 TL'lik fatura devletimize kesildi. Bense asla geçmem dediğim o köprüden ellerim kelepçeli halde, polis refakatinde geçtim. Gerçi geçmesem ne olacak, çatır çatır vergisini ödemiyor muydum zaten? Ama böyle zorla geçireceklerini bilsem parasını verip özgür özgür geçerdim, ne gerek vardı ki bu kadar büyük organizasyona, şaşaaya, zahmete? Adamlar çalışmış,

yol yapmış, köprü yapmış oğlum, nasıl geçmezmişsin, bak adamı böyle kelepçeleyip geçirirler işte köprüden, alış artık burası NEW TÜRKİYE!

Denizin üzerinde bu düşüncelerle yol alırken, köprünün inşaatında yaptığı bir yanlış yüzünden intihar eden Japon mühendis geldi aklıma. Bizim bürokratlarda ve siyasetçilerde göremediğimiz o asil utancı gördüm onda.

Uzakta süzülen gemilerin titreşen ışıklarına, kıyıdaki evlerin soluk ışıklarına baktım; benim içimde yükselen yangınların aksine onlar, ne kadar da huzurlu görünüyorlardı. Sis o kadar ağırlaşmıştı ki kendimi ıssızlığın ortasında meçhule giden bir yolcu gibi hissediyordum. Gerçeklik sınırını aşmıştım, gerçeküstüydü her şey artık. Sanki birazdan bu ağır sisin ortasında ateşler içinde bir cehennem kapısı açılıp hepimizi yutacaktı. Sonra da... Sonrasında Gayrettepe'ye varmamızla birlikte düşüncelerimden sıyrılıp, birkaç saatliğine kaçtığım hayal âleminden gerçeklerin acı dünyasına uyandım yeniden.

MEEE MEEEEE MEEEEEEEMUR BEEEEEYY!

Yalvar, yakar, diz çök, çatla, patla;
kılı bile kıpırdamaz mendeburun!
Gogol, *Bir Delinin Hatıra Defteri*

Polisler işlemlerimi yaptıktan sonra beni nezarethaneye götürdüler. Parmaklıkların ardındaki daracık hücrede beş kişi saydım. Arkamdan büyük bir şangırtıyla kapanan demir kapıdan içeri adım atmamla, mahkûm hayatım başladı. Demir kapı içerisi ile dışarısı, özgürlük ile tutsaklık arasındaki sınırdı. O andan itibaren birine sormadan hareket edemeyecek, bir daha kendi ellerimle kapı açamayacak, çiş yapmaya bile gidemeyecektim.

İçeride önceden basından aşina olduğum ama şahsen tanışmadığım kişiler de vardı: Yazdığım Meydan gazetesinin Ankara temsilcisi Ömer Şahin, eski Yeni Şafak yazarı Murat Aksoy, Bugün gazetesinden Yunus isimli genç bir muhabir. Sonradan adının Tahir olduğunu öğrendiğim bir iş adamıyla arkadaşı da, bir cinayet olayı sebebiyle OHAL yüzünden on beş gündür oradalardı. Hepsi çok perişan ve bitkin görünüyordu. Aralarına en son katılan bendeniz ise henüz taze et gibiydim ama bozulmam uzun zaman almayacaktı, çünkü tam bir fare deliğini andırıyordu burası. Yerlere yanlamasına serilmiş büyük minderlerde başlı kıçlı yatıyorlardı. İçeride tuvalet olmadığı için ne kadar sıkışırsanız sıkışın, oradaki memurların insafına kalmıştınız. Ben koğuşa girince, hepsi yerlerinden doğrulup meraklı gözlerle bana bakmaya başladı. Ömer Şahin o an uyumakta olan Murat Aksoy'u uyandırdı. Dışarıda

neler olup bittiğini merak ediyorlardı. Ben sanki biliyor muydum neler döndüğünü? Gördüklerimi, okuduklarımı, kulağıma gelenleri anlattım: "Operasyon olmuş, firarlar varmış, daha bir sürü kişi alınacakmış..."

Vaziyeti üstünkörü özetledikten sonra, "Kötü muamele gördünüz mü?" diye sordum hemen. "Hayır," dediler. Zaten Murat ve Ömer'in ikinci gecesiymiş daha. Birinci gece, ikinci gece... Çok geçmeden zaman mefhumunu yitirecek, geceyle gündüzü karıştıracaktım. Daha yeni başlıyorduk.

Hücre o kadar dar ve basıktı ki ayak kokusu, ter kokusu, endişe kokusu, acı kokusu duvarlarına sinmişti. Benimle birlikte bu küçücük yerde altı kişi olmuştuk. Dört metreye iki metre ebatlarında bir alan düşünün, uyurken ayaklarınızı bile tam olarak uzatamadığınız bir dikdörtgen. En zorlu sınav ise tuvalet ihtiyacı baş gösterdiğinde veriliyordu. Böyle doğal durumlarda dışardaki memurlara ya da o saatin nöbetçisine seslenmek, hatta tam tabiriyle melemek gerekiyordu: "Memur Beeeey!", "Memur Beeeeeeey! Meee meeeee meeeeeeemur Beeeeeyy!" Komik gibi görünüyor ama değil. Yine de bir süre sonra bunu espri konusu yapmayı başardım. Kim "Memur Beeey!" diye bağırsa "meeee meeee" diye ses çıkararak hücre arkadaşlarımı güldürüyordum. Allah'tan iyi polislere denk geldik de meleme fasıllarımız uzun sürmedi. Mesane işkencesi bir yana, o daracık fare deliğinden birkaç dakika da olsa çıkıp biraz yürümek, o kadar iyi geliyordu ki. Daha düne kadar birkaç adım atabilmenin böylesine değerli olduğunu bilmiyordum. Şehrin sakinleri, benim yeni keşfettiğim bu mutluluktan habersiz, sıcacık yataklarında, sevdiklerinin yanında uyuyorlardı.

YÜREK KAN AĞLARKEN YÜZLER GÜLÜYOR

Tarihin altın kurallarından biri, geriye dönüp bakınca bariz olarak görünen şeyin, olay esnasında son derece belirsiz olmasıdır.
Yuval Harari, *Homo Sapiens*

Hepimiz başımıza neler geleceğini bilememenin verdiği endişeyle kara kara düşünüyorduk. Neden gözaltına alınmıştık? Suçumuz neydi? Deliller nelerdi? Sevdiklerimiz, ailelerimiz ne durumdaydı? Bir hiçliğin tam ortasındaydık, kıstırılmış ve çok çaresiz haldeydik.

Meydan gazetesinde yazarken tanıştığımız Ömer Şahin, Ankara kulislerini iyi bilen bir gazeteciydi. Çok mutsuz ve endişeli görünüyordu. Çocuklarını FETÖ okullarına göndermiş, yıllarca grubun gazetelerinde çalışmıştı. Onu örgüt üyeliğinden tutuklayacaklarına neredeyse emindi. Geceleri beni uykumdan uyandırıyor, konuşmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bir kader arkadaşlığı kurulmuştu aramızda. Hem onu hem de diğerlerini elimden geldiğince rahatlatmaya, morallerini yükseltmeye çalışıyordum. Aslında ben de onlardan pek farklı durumda değildim ama güçlü durmaya gayret ediyordum. Sohbet bizim için ilaç gibiydi. Sıkıntımız ancak paylaşılınca bir nebze dağılıyordu. Yoksa aniden üzerimize çullanan korkular ve belirsizliğin yarattığı endişe sinsice kanımızda gezinmeye başlıyor, gövdemizi ve zihnimizi zehirliyordu.

Bazen bir anlığına gelen ferahlık, çok geçmeden güçlü bir ağırlığın altında eziliyordu. Gözaltında olmanın kendisi başlı başına

işkenceydi zaten. Dünyayla bütün bağlarımız kopmuştu. Avukat yok, görüş yok. Adeta başka bir boyutta, başka bir algı düzeyinde yaşamaya başlamıştık. Olur da gece uyanır ve herkesi uyur bulursanız, o yalnızlık ve hiçlik duygusu boğazınıza sarılır, acımasızca sıkar. Üç adımlık hücre, daralır da daralır. Boğulmamak için ayağa kalkar, tuvaletiniz olmasa da o mengeneden birkaç saniyeliğine kurtulmak için bağırırsınız: "Memur Beeey", "Meeeee-e-e-emur Be-ee-eeeyyyyy!" Bunlar yetmiyormuş gibi panik atak rahatsızlığım ve klostrofobim de hiç dostane davranmıyordu bana.

Şimdi düşünüyorum da nasıl dayanabildim bunlara? "Tüm bu süreçte yaptığın en önemli keşif nedir?" diye sorarsanız, hiç düşünmeden insanoğlunun özgücü ve her şarta uyum sağlama yeteneği derdim. O kadar büyük bir potansiyelimiz olduğunu dara düşmeden anlayamıyoruz. Sık sık tuvalete çıkmamak, dolayısıyla melememek için suyu olabildiğince azaltmıştım. Adeta damlayla akıtıyordum ağzıma. Uzun vadede bunun böbrekler için büyük sorun olacağını bilsem de, yalvarırcasına memuru çağırmak yerine bir böbreğimi feda etmeye razıydım. Verdikleri soğuk sandviçler ağzımda büyüyor, bir parçasını yutabilmek için bin bir çaba harcıyordum.

Ne iştah kalmıştı ne keyif. Herkes neden burada olduğunu düşünedursun, ben neden orada olduğumu gayet iyi biliyordum. Yaptığım mizahi muhalefetle birilerini çok kızdırdığım aşikârdı. Mizah öyle bir silahtı işte. Birine ana avrat sövmekten çok daha tesirliydi. Çünkü beyin, baş edilmesi en zor organdır. İşin daha da komik tarafı, polislerin kötü durumdaki şüphelilere beni örnek gösterip takılmalarıydı: "Yahu baksanıza, Atilla Taş bile çökmedi. Biz ondan beklerdik. Oysa adam sizi güldürüyor, moral veriyor. Şaşırttı bizi." Onların gözünde çıtkırıldım bir popçuydum. Nereden bilsin adamlar feleğin çemberinden defalarca geçmiş olduğumu. Nereden

tanısınlar gerçek beni? Beni ayakta tutan tek şey, bir an bile beni terk etmeyen mizah duygumdu. Her berbat durumdan espri çıkarıyordum. Haceti için memuru her çağıran kendine gülmeye başlamış, "Meee meeeee!" diye koyun taklidi yapar olmuştu.

Murat Aksoy'un durumu da çok kötüydü. Çok düzgün bir adamdı Murat. Eğitimli, zeki, nazik... Gözaltına alındığı gün, oğlu Ali Emre'yi sünnet ettirecekken kendini bir anda burada bulmuştu. Bir de kızı vardı, Duru. Onları düşünüp kederleniyor, bir yandan da, "Suçumuz ne bizim, inandığımız doğruları yazmak mı, ne yapmışız?" diye içi içini yiyordu. Hakikaten iyi ve özel bir insan olan Murat, yandaşlığıyla bilinen Yeni Şafak gazetesinde yazmış, dalkavukluk etmek yerine dürüstlüğü seçmiş, sonraları Kemal Kılıçdaroğlu'na danışmanlık yapmaya başlamıştı. Onu ayakta tutmak için türlü şakalar yapıyordum. Hücrede yaptığım stand-up'larla elimden geldiğince herkesi neşelendirmeye uğraşıyordum. Oysa içimde fırtınalar kopuyordu. Meltem'i o kadar merak ediyordum ki. Acaba eve gidebilmiş miydi? Ya kaza geçirdiyse? Şimdi ne durumdadır? Kafayı yiyordum içten içe. Sevdiğim kadını düşünürken kendi başıma gelenler o kadar önemsiz kalıyordu ki.

SAHTE KAHKAHALAR

Bana gülüyor şimdi, yitip – yitirdiklerim...
Çizilmemiş olanlar, yazmayıp bildiklerim.
Özdemir Asaf, *Dokuza Kadar On*

Bu arada içeri alınmamızı fırsat bilen yandaş basın ve troller hakkımızda kara propagandaya başlamıştı bile. Bizi FETÖ'cü gösterebilmek için yarışa girmişlerdi. Bunları hep sonradan öğrenecektim tabii.

Bir gece dertleşirken, Ömer Şahin öylece durdu birden. Acı dolu gözlerle baktı yüzüme: "Atilla seni bu kadar sevip sayacağım hiç aklıma gelmezdi. Gerçekten çok iyi ve özel bir adammışsın. İyi ki burada, yanımızdasın," dedi. Dehşetle ona baktım: "Ağa sen şaka mı yapıyorsun? Burada olmamın neresi iyi Allah aşkına! Dost musun, düşman mı?" diye takılınca, hücrede bir kahkaha tufanı koptu yine. Yalnız, kahkaha deyince, öyle dışarı atılan kahkahalardan sanmayın sakın. Hüznü ve endişeyi birkaç saniyeliğine savan, hemen ardından yüreğinizi burkan yüzeysel, histerik, esrik ve imitasyon tepkilerdi bunlar.

Ortalığı kaplayan kısacık neşe dalgası, yerini hemen depresif bir ruh haline bırakabiliyordu. Her şey öncekinden de beter oluyordu. Bitimsiz duygusal med-cezirde bir o yana, bir bu yana sallanırken içimiz bulanıyordu.

Muhabir Yunus'la, bir gece uyanınca göz göze geldik. Garip garip baktı yüzüme: "Abi inanamıyorum yaa... Bir hayalin içindeyim sanki. Bir uyanıyorum hücredeyim ve Atilla Taş karşımda oturuyor.

Gerçek mi bu yaşadıklarım?" dedi. Gerçekti, hem de ne gerçek! Yine o yarım ve sahte gülüşlere sığındık. Daha sonra bunları "sahte kahkahalar" olarak anacaktım. Zira uzun bir müddet, bir daha hiç içten gülemeyecektim.

Hücrede tanıştığımız ve gazeteci olmayan iki kişiden Tahir Abi'yi koğuş ağası ilan ettik. Hikâyesi ilginçti: "Yav bu OHAL ayağına biz de yandık!" diyerek başladı anlatmaya. Onun kullandığı arabada, yanında oturan arkadaşını uzun namlulu silahlarla taramışlar. Adam paramparça olmuş. Tam 150 mermi kovanı bulunmuş olay yerinde. Kadere bak ki Tahir Abi'de bir mermi sıyrığından başka yara yokmuş. O ve arkadaşı cinayet şüphelisi olarak gözaltına alınmış. "Abi savcı olsam ben de uyuz olurdum bu duruma," diye takılıp duruyordum. Günü gelince onlar mahkemeye çıkıp, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar. Biz yine kaderimizle baş başa kaldık.

GÖZLÜK OLARAK KULLANILAN KÜLOT

Yavaşlık ile hatırlama, hız ile unutma arasında bir ilişki vardır.
Milan Kundera

Her tuvalet molasında emniyetin küçük penceresinden havada uçan martılara, önümde uzanan sokaklara bakarken, aklıma bir zamanlar esiri olduğum akıllı telefonum gelirdi. O sıra yaşadığım en büyük sıkıntı Meltem'in yeni telefon numarasını hatırlayamamamdı. Allah kahretsin bu akıllı telefonları! Artık en önemli numaraları hatırımda tutmak zorunda kalmayışım ne zorluklar yaşattı bana.

Gelin bu kardeşinizi dinleyin, sevdiklerinizin, avukatınızın numarasını mutlaka ezberleyin! Şimdi serbest kalsam kafamı telefondan kaldırır, sokaklarda daha çok yürürdüm. Bol bol engin gökyüzünü seyreder, sevdiklerime daha çok kıymet verirdim. Özgürlük ve mutluluk, elimizden gitmeden değeri anlaşılacak şeyler değilmiş meğer.

Üstüne, bana bir yıl gibi gelen hücredeki ikinci günümüzde, savcının bizlere on gün gözaltı süresi verdiğini öğrenince iyiden iyiye yıkıldık. Kaldı ki sürenin bir ay, hatta daha fazla uzamasına hiçbir engel yoktu. Cezaevi bile iyiydi buradan. Tuvalet aralarında sigara içme imkânı bulduğum oluyordu. Tek sigara içen bendim. Ama her polis bu "soluklanma" iznini vermiyordu. Bazıları haddinden fazla işgüzar, bazıları sert, bazıları ise gerçekten vicdanlıydı. İyi polis, kötü polis nedir, bizzat yaşayarak öğrendim.

Tahir Abiler çıkmadan önce hücrede sigara içebilmem için bana bir taktik vermişlerdi. Tam karşımızda, hücreye doğrulmuş

bir kamerayla, gece gündüz sönmeyen, insanı çıldırtacak parlaklıkta bir projektör vardı. Sigara içerken kameraya arkamı dönüyor, bir pet şişeye dumanını üflüyor, külünü de şişenin içine atıyordum. Gerçi yakalanmak falan da umurumda değildi hani. Ne yapacaklardı, beni yeniden gözaltına mı alacaklardı? Zaten gözaltındaydım, kaybedecek fazla bir şeyim yoktu.

Benim bu kaçak göçek işlerim hücre arkadaşlarımı korkutuyordu ama Allahları var, hiçbiri beni satmadı. Mahkûmluk öyle bir hal işte; farklı bir kardeşlikte buluşturdu hepimizi. Kader ortaklarımla müthiş bir bağ ve empati kuruldu aramızda. Ha unutmadan, Tahir Abi giderken, sağ olsun zulaladıkları bir paket uzun Marlboro'yla, kendisi için aldığı siyah temiz bir iç çamaşırı bırakmıştı. Bununla gözlerimi örterek uyuyordum. Uyku gözlüğü olarak bir külot kullanıyordum yani!

HIZIR GİBİ YETİŞEN, İYİLİK MELEĞİ AVUKAT

Sanıklar güzeldir. Onları güzel yapan şey suç olamaz, çünkü – en azından avukat olarak söyleyebilirim– hepsi suçlu değildir.
Kafka, *Dava*

15 Temmuz gecesi darbecilerle çatışmaya girmiş bazı polis memurları da vardı emniyette. Ara sıra molalarımızda onlara denk geliyor, sohbet ediyorduk. Arkadaşlarını şehit vermişlerdi: "O gece gelseydiniz siz de alırdınız nasibinizi. Şanlısınız," diyorlardı. Allah yarattı dememiş, önlerine geleni pataklamışlar o öfkeli halleriyle.

Şimdi bizim kaldığımız hücrelerde, kimi şüpheliler beton zeminde yatmış ve çok dayak yemişlerdi. Polisler, bunları dile getirmekten çekinmiyorlardı. Neyse ki bize hiç öyle suçlu muamelesi yapmadılar. Aralarında şarkılarımla büyüdüklerini, bir zamanlar hayranım olduklarını söyleyenler bile vardı. Dürüst olmam gerekirse, tüm bu süreçte beni hep biraz kayırdıklarını hissettim. Çok zor bir iş yapıyorlardı, şartları çok ağırdı. Onlar için üzüldüğüm de oldu.

O kadar çok polis tutuklanmıştı ki, personel açığı fazlasıyla artmıştı. Bir polis, beş polisin işini yapıyordu. Onlar da her an tutuklanma korkusuyla yaşıyordu. Büyük ihtimalle o polislerden de bazıları işten atılmış ya da tutuklanmıştır.

Gözaltımın son gününde, Türk Solu başyazarı ve Ulusal Parti Genel Başkanı Gökçe Fırat Çulhaoğlu, gelip teslim oldu. Onun ardından Ankara'da teslim olan savunma muhabiri ve eski Sabah gazetesi çalışanı Mutlu Çölgeçen de katıldı aramıza.

Ekip tamamlanıyordu. Hepimiz bir an önce savcının karşısına çıkmayı bekliyorduk.

Suçsuzluğuma inancım tam olduğundan, savcılıkta serbest bırakılacağımı umuyordum. Fakat avukat konusu beni kara kara düşündürüyordu. Ne avukatım ne de avukat tutacak param vardı. Barodan bir avukat talep ettim ben de. Ama o telaş içinde bir iyilik meleğim olduğunu unutmuşum. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde öğretim üyesi de olan, hukuk profesörü Yaman Akdeniz'le harika ekibi yine Hızır gibi yetişti. Ekipte yer alan Ali Deniz Ceylan, genç ve tuttuğunu koparan bir avukattı. Onun ziyareti büyük moral oldu. Gözaltına alınmadan önce de Yaman Hoca ile aramızda bir yazışma geçmişti. Bu, tahliye olana kadar son yazışmamız olacaktı.

Yaman Akdeniz, akademisyen kankası ve ekibin Ankara temsilcisi Kerem Altıparmak ve Avukat Sevgi Kalan Güvercin ile büyük işler yapıyordu. Birlikte düşünce ve ifade özgürlüğü için hiçbir karşılık beklemeden mücadele veriyorlardı. Columbia Üniversitesi de dâhil, birçok kurumdan ifade özgürlüğü ödülü almışlardı. Onlara minnettardım. Her zaman bir aile gibi yanımda oldular. Daha önce de eski Başbakan Davutoğlu'nun açtırdığı ceza davasından beni beraat ettirmekle kalmamış, dönemin İnegöl Belediye Başkanı ve Ankara Belediye Başkanı'nın açtırdığı davalarda da beni savunmuşlardı. Sonrasında da ifade özgürlüğüyle ilgili davalarımı hep takip ettiler.

KELEPÇELİ TEBESSÜM

Dik dur ve gülümse.
Bırak, neden gülümsediğini merak etsinler.
Che Guevara

Üçüncü gün artık savcılığa, sorguya gidecektik. Bu bile bir sevinçti. Öyle ya, o berbat yerden kurtulacaktık nihayet. Ama çilemiz yeni başlıyordu. Polisteki sorgumda ilk önce, 2011 yılında ironi yapmak için attığım bir tweet'i sordular. Bazıları o dönemde sürekli, "Ordu göreve!" diye çığırtkanlık yaptığından, onları tiye almak için ben de böyle bir şey yazmıştım. O zamanlar hem çok az takipçim vardı hem de örneğin milli takım maç kaybetse bile geyik olsun diye "Ordu göreve!" yazardık.

Bir başka soru, NBA'de oynayan Enes Kanter'le, çalıştığım gazeteyi ziyareti sırasında çekildiğim bir fotoğrafla ilgiliydi. "Söz konusu dönemde, bir gün gazeteden beni arayıp Enes Kanter'in gerek şarkılarımdan, gerek attığım esprili tweet'lerden dolayı hayranım olduğunu ve benimle tanışmak istediğini söylediler. O dünyaca ünlü bir basketbolcu, ben de eski şarkıcı ve yeni köşe yazarıydım. İsteğini geri çevirmedim. Buluştuğumuzda bana bir forma hediye etti. Bir de tabii gazete haberi için fotoğraf çektirdik. Yoksa tanımam etmem evvelinden," dedim. Doğrusu neyse, onu söyledim.

Geri kalan deliller, attığım muhalif tweet'lerden ve yazdığım muhalif yazılardan oluşuyordu. Bir yandan, "Eğer tüm deliller bundan ibaretse serbest kalırım herhalde," diye umutlanıyor, öte yandan bir türlü adını koyamadığım bir sezgiyle endişeleniyordum.

Savcılığa doğru yola çıkmadan önce, her zaman haberlerde gördüğümüz bir mizansen hazırlandı. Hani şu emniyetin merdivenlerinden inerken kameraya alınan suçlu görüntüsü... Sanki bir film setindeydik. Başroldeyse oradaki en medyatik figür olarak ben vardım. Sivil polisler iki yanımızda, en önde ben, sıra halinde çıkacaktık görücüye. Gülümseyerek arzı endam etmeye karar verdim. Sonuçta gülmenin aslında ne kadar devrimci bir eylem olduğunu bilmez değildim. Kaldı ki masumdum. Aynen öyle de yaptım. Merakla bizi bekleyen medya ordusunun karşısında, gülerek indim merdivenlerden.

Bir televizyon muhabiri, "Hakkınızdaki suçlamaları biliyor musunuz?" diye sorunca, "Bilmiyorum, öğreneceğim," diye cevap verip bizi bekleyen polis otobüsüne bindim.

Kameralar çekerken hep güldüm, neşeli göründüm ama siz bir de içimi sorun.

TAKİPÇİLERİM ARAZİYE UYUYOR

Kelimeden önce yalnızlık vardı.
Ve kelimeden sonra da var olmaya devam etti.
Oğuz Atay, *Tutunamayanlar*

Otobüsle Çağlayan Adliyesi'ne yaptığımız yolculukta, günler sonra ilk kez medeniyete kavuşmanın verdiği heyecan kapladı her yanımı. Sokakta telaşlı ama özgürce yürüyen insanları biraz da kıskançlıkla seyrettim. Araç Çağlayan Adliyesi'ne girdiğinde, kendimi alamayıp belki birkaç takipçim beni desteklemeye gelmiştir diye merakla çevreyi kolaçan ettim. Tabii ki kimseler yoktu. Sanırım kendimi fazla önemsiyordum. Murat Aksoy da bana takılmaktan geri kalmadı: "Atilla bak, 1 milyon 750 bin küsur takipçin var ama bir kişi bile gelmemiş desteklemeye." Ne diyeyim, haklıydı, acı acı gülümsedim. "Ne yapsın insanlar, hepsi korku içinde, zaten ben birileri desteklesin diye yazmadım ki," diye cevap verdim. Yine de ilk kez orada hissetim aslında ne kadar yalnız olduğumu, hem de ta iliklerime kadar. Birçok insanın durumuma üzüldüğünün ama ellerinden bir şey gelmediğinin farkındaydım. Kimseye kızgınlığım, küskünlüğüm yoktu. Bu yola birilerine, sosyal medyadaki takipçilerime güvenerek çıkmamıştım. "Helal olsun! Kralsın!" laflarına karnım toktu. Ya da bilinmez, belki o an kendimi böyle avutuyordum.

Ülkelerinin gidişatına samimiyetle üzülenleri, bir şeyler yapabilmek için canla başla didinenleri tenzih ediyorum. Ama birileri zindanları doldurup, üstelik müebbetle yargılanırken, aileler

sersefil perişan olurken, hatta idam cezası gündeme getirilirken, bilgisayar başında burunlarıyla oynayıp en ağır iftiraları atmaktan hiç çekinmeyen vicdansızlar başka. Zaten son zamanlarda sosyal medya öyle bir hal almıştı ki, aklıselim birçok insan bu mecradan tiksinerek uzaklaşıyordu. Genelleme yapmak yanlış belki ama hâkim hava buydu.

Sosyal medyayı dikkate alarak bazı kanaatler oluşturursanız, elinizde koskoca bir sıfırla kalırsınız. Bunu anlamanın en kolay yolu, sürekli tekerrür eden seçim süreçleri ve sonuçları döngüsüne bakmak. Hiçbir bedel ödemeden, elini taşın altına sokmadan, kimin ne olduğuna bakmadan önüne gelen herkes hakkında ahkâm kesme hastalığı ve ahlaksızlığı bu ülkenin en büyük problemlerinden biri. İşte sosyal medya da bunun en bariz örneği olmuştu. Memlekette itibar suikastları vaka-i adiye haline gelmiş, insanlar bir lağım çukurunun tam ortasında kalakalmıştı. Alınmaca gücenmece yok, gerçek tam da bu. Gelecek de hiç parlak görünmüyor. Bugünler iyi günlerimiz, kıymetini bilelim!

KÂĞITTA YAZILI RAKAMLARA BAKINCA GÖZLERİM DOLUYOR

Beklemek de acı verir, unutmak da.
Paulo Coelho

Lafı uzatmayayım, yakınmanın sonu gelmez. Daha adliyeden içeri adımımızı atar atmaz, adamın biri arkamızdan "Hainler!" diye bağırdı. Bu söz beynime ve ruhuma bir mızrak gibi saplandı. Öyle ki, bıraksalar oracıkta parçalardım herifi. O ateşten söz kulaklarıma değdiği andan itibaren göğsüme şiddetli bir ağrı oturdu. Nefes almak adeta işkenceye dönüştü. Her şeye rağmen serbest kalacağıma dair bir inanç taşıyordum. Zira suçlamalar gerçekten çok komikti ve kendimden zerrece şüphem yoktu.

Öte yandan tüm şartlar aleyhimeydi. Bir kere müzmin bir muhaliftim ve hükümeti de, icraatları da çok sert eleştirmiştim. Gerçekten kızdırmış olmalıydım devlet büyüklerimizi.

Gerçi o hayhuyda bile Meltem'den başka bir şey düşünemiyordum. Günlerdir görmemiştim onu, tek bir haberini de alamamıştım. O an tek istediğim sesini duymaktı. Kahretsin ki telefonunu bir türlü hatırlayamıyordum. Bu akılsızlık yüzünden içimden dövünüp duruyor, kendimi azarlayıp hakaretlere boğuyordum. Numarası bir türlü zihnimde canlanmadığından avukatım Ali Deniz Ceylan'a Meltem'i aratamamıştım. Herhalde durumuma içerlemiş olacak, sağ olsun bir sivil memur, ne yaptıysa artık, buldu numarayı. Beni sevince boğan rakamları kâğıdın üzerinde görünce tüm dolmuşluğum gözlerimden oluk oluk akmaya başladı. Bir telefon

numarasının insanı bu kadar mutlu edeceği sittin sene düşünsem, aklıma gelmezdi. Gözyaşlarım karşısında tüm polislerin başları öne eğildi. O polise ne kadar minnettar kaldığımı anlatamam.

Polis dediğin de bir makine ya da robot değildi nihayetinde, insandı insan! Onların da eşleri, çocukları, sevdikleri, acıları vardı. Ama zordu meslekleri ve içlerinde iyisi de vardı kötüsü de. Kâğıdı öyle sıkmışım ki avuçlarımın içinde kaybolacak diye korktum. Birkaç gün öncesine kadar bana önemsiz gelen her şey şimdi adeta bir hayat memat meselesiydi. Sevdiğim kadının sesini duyamayacaktım belki ama en azından avukatımla bir mesaj gönderebilecektim. Bu bile beni mutlu etmeye yetmişti.

Bu çalkantıdan sonra, bizi adliyenin içinde, mahkeme salonundan bozma bir odaya soktular. Sivil polisler yanımızda kaldı. Henüz öğle saatiydi. Böylece, adliye işkencesi neymiş ilk kez orada öğrenecektim; bir türlü geçmek bilmeyen saatler, gitgide büyüyen merak, hiçbir yere kıpırdayamadan oturmak. Yirmi beş kişi kadardık. Hepsi de gazeteciydi. Başladık akıbetimizi beklemeye.

BİTTİĞİM AN

Denginiz değilim efendim, dengesizim.
Dostoyevski, *Suç ve Ceza*

Neşemi korumaya gayret ediyordum. Bunun için de polislere ve diğer şüphelilere eski anılarımı anlatıp güldürüyordum onları. Kahkahaları duyan, mahkemede değil de tiyatro salonunda sanırdı bizi.

Bir süre sonra bizi teker teker savcının odasına almaya başladılar. Sıram gelince ben de yukarı çıkarıldım. Odaya girer girmez de bu savcıyı tanıdığımı fark ettim. Daha evvel AKP'yle ilgili bir tweet'im yüzünden hakkımda hakaret davası açmıştı. İşte o an kafamda bir ampul yandı! Savcı çok kibardı, sanki gözaltında değildim da çay içmeye davet edilmiştim. Bana attığım tweet'leri, yazılarımın içeriklerini sordu. "Muhalefet" dedim kısaca. Sonra, Meydan gazetesinde yazma nedenimi sordu.

Bana iş teklif ettiklerini, çok tereddüde düşsem de o dönem işsiz ve zor durumda olduğum için kabul ettiğimi anlattım. Sonuçta illegal bir yayın organı değil, izinli bir gazeteydi.

"Ben Atatürkçü, sosyal demokrat biriyim sayın savcım, o taraklarda bezim yok, benden terörist çıkmaz," diye de ekledim. Daha sonra 17/25 Aralık'la ilgili ne düşündüğümü sordu. Nitekim bu konuyla ilgili bir sürü mizahi, eleştirel tweet atmıştım. Aslında hepsi komik şeylerdi ama artık öyle görünmüyordu.

Ben de dürüst olmak adına: "Sayın savcım, eğer başıma bir şey gelmeyecekse, o bakanların bir halt yediklerini düşünüyorum

açıkçası," dedim. Belki de dememeliydim. Savcı avını yakalamış bir kurt gibi masanın üzerine eğildi. Bittiğim an, işte o andı! Ben nasıl olur da bakanların suçlu olduğunu düşünürdüm! Böyle düşünmemin bedelini ağır ödeyecektim.

Soru cevap faslının ardından savcı bana itirafçı olmayı teklif etti: Yararlı bilgiler verirsem, etkin pişmanlıktan yararlanabilecektim. "Sayın savcım, bir şey bilsem her şeyden önce devletime yardım etmek için söylerdim zaten, ama pişman olacağım bir şey yapmadım, bunların hiçbiriyle alakam yok, inanın bana! Ben sadece hayatımı kazanmak için bir gazetede yazdım. Her zaman bir muhalif tim. Ben Cumhuriyet Halk Partisi'nin, üstelik parti meclisi üyesiyim. Muhalefet anayasal bir haktır!" gibi bir şeyler söyledim.

Tam kalkarken de, "Sayın savcım, tüm samimiyetimle söylüyorum, benim cemaatle FETÖ'yle bir işim yok!" diye de ekledim. Bana bakıp, "Biliyorum Atilla biliyorum, öyle olsa farklı olurdu zaten, tamam çıkabilirsin!" dedi. Odadan çıktım ama çıktım mı, girdim mi, saatler sonra Sulh Ceza Hâkimliği'nde öğrenecektim. İşte o zaman anladım suçumu.

Şimdi buraya dikkat! Olay şöyle işliyordu; diyelim ki hükümeti ya da bir devlet büyüğünü eleştiren bir tweet attınız ve bunun aynısını bir terör örgütü de yapıyor, o zaman Türk Ceza Kanunu'nun 220/7. maddesine göre, siz üye olmasanız da bu terör örgütüne yardım etmiş kabul ediliyorsunuz ve bunun cezası da 2 yıldan 6 yıla kadar hapis oluyor!

Anladınız mı? Kapiş? İşte her şey bu kadar basitti aslında.

POLİS: "ANNEM BANA MAMA YEDİRİRKEN 'HAM ÇÖKELEK' DİNLETİRDİ!"

Zor zamanlar yaşıyoruz.
Buna rağmen ne yapıp edip akıl sağlığımızı korumalıyız.
Arthur Schopenhauer

Bir süre sonra savcı mütalaasının yazılı olduğu belgelerle bir savcılık kâtibi geldi bekleme odamıza. Benim de aralarında bulunduğum sekiz kişi, tutuklama istemiyle Sulh Ceza Hâkimliği'ne sevk edilirken, Meydan gazetesi Ankara temsilcisi Ömer Şahin'le beraber diğerleri serbest bırakılmıştı. Gazetede yazmam suçtu ama nasıl oluyorsa aynı gazetenin en önemli sorumlusu Ömer serbest kalmıştı. Tabii ki onun tahliye edilmesine çok sevinmiştim ama bu işte bir gariplik yok muydu? Bunun sebebini çok sonraları öğrenecektim. İktidar partisinden yakını, amcası, dayısı, kayınpederi olan herkes kuş gibi uçarken, benim gibi sahipsiz muhalifler birer birer güme gitmişti ve gidecekti. Sonradan, Ömer'in bizim tutuklama listelerimizi yayımlayan "Başkentçi" adlı hesabı kullandığı iddiasını öğrendiğimde beynimden vurulmuşa dönecektim. Siyasetin iğrenç dünyasına hoş gelmiştim.

220/7'den, yani silahlı terör örgütüne üye olmayıp, bilerek ve isteyerek yardımdan sevk etmişti savcı beni. Tek bir şey çıktı ağzımdan: "YOK ARTIK!" Maalesef vardı artık. Endişelere gark olmuş vaziyette mahkemeyi beklemeye koyulduk. Sulha Ceza'ya girip de tutuklanmadan çıkmak zordu. Ben de yavaştan kendimi tutuklanmaya alıştırmaya başlamıştım. Avukatım Ali, bana Meltem'in

dışarıda olduğunu söylediğinde o kadar mutlu oldum ki, sıkıntım bir nebze dağıldı.

Ama iyi değildim. Göğüs ağrım artmıştı. Nefes alıp vermekte zorlanıyordum. Bunların stresten olduğunun farkındaydım ama neye yarar? Acılar içinde kıvranıyor, belli etmemeye çalışıyordum. Güçlü durmalıydım, ben suçsuzdum, adalet bunu görecekti. Sabah saatlerinden gecenin birine kadar hâkimi bekledik. Aç biilaç, yorgun ve uykusuzduk. Umutsuzluk içinde yüzerken, nihayet hâkimin geldiğini söyleyip bizi mahkeme salonuna aldılar.

Hâkim İbrahim Lorasdağı sempatik, babacan bir adama benziyordu. Bizi dinledi, hatta "İşimizi bir an önce bitirelim de evlerimize gidelim," diye espri yapınca inceden umutlandım bile.

Savcıya söylediklerimi aynen tekrar ettim. Bu arada dışarıdan aldığım haberlere göre bazı basın kuruluşları ve troller beni çoktan mahkûm etmişlerdi. Savunmamın ardından, ağrılarımı mazeret gösterip hâkimden araya çıkmak için izin istedim. Polisler de benimle geldi. Gencecik çevik kuvvet polislerinin çoğunun çocukluk anılarıydım ben. Bazıları, annelerinin onlara "Ham Çökelek" dinletmeden mama bile yediremediklerini anlatıyordu! Ben acılar içinde kıvranırken, yanımdan ayrılmayıp hep yardımcı oldular. Onlara, "Allah hepinizi korusun, acılarınızı göstermesin bize," dedim. Hepsini buradan bir kez daha selamlıyorum, sağ olsunlar.

İçlerinden birisi: "Atilla Abi ambulans var dışarıda, sağlık görevlilerini çağırayım, bir baksınlar sana," dedi. "İyi olur, bir ağrı kesici yaparlar en azından, iyi gelir," diye karşılık verdim. Ama görevliler beni hastaneye götürmek istediler, durumumu iyice bilmeden iğne yapamayacaklarını söylediler. Ben de, "Eğer hastaneye gidersem troller korktuğumu ya da numara yaptığımı yazarlar, şu mereti çekerim daha iyi," dedim ama ağrıdan da ölüyordum.

Tekrar mahkeme salonuna döndüğümde, hâkim hakkımızdaki kararı okudu. Sekiz kişiden dördünü serbest bırakmış; beni, Murat Aksoy'u, Gökçe Fırat'ı ve Mutlu Çölgeçen'i tutuklamıştı. İşte o an mucizevî bir şey oldu. Günlerdir beni mahveden göğüs ağrısı bıçak gibi kesildi. Tüm kaygılarım uçup gitmişti sanki. Nihayet akıbetimi resmen öğrenmiş, çok rahatlamıştım. Tek istediğim, cezaevine gitmeden Meltem'i son bir kez görmek ve ona cesaret vermekti.

Polislerle geçirdiğimiz süre boyunca aramızda bir sıcaklık ve duygudaşlık oluşmuştu. Biz onların ne zor şartlarda çalıştığını görmüştük, onlar da bizim ne acılar çektiğimizi görmüşlerdi. Amirden, yakınlarımızla vedalaşmak için izin istedik. Kırmadı sağ olsun, ama çıkışta sadece bir iki dakikamız vardı. O kadar sevindim ki Meltem'i göreceğime, hapsi de, Silivri'yi de, acılarımı da unuttum gitti.

REDDEDİLEMEYECEK BİR EVLENME TEKLİFİ

Evlenmenin iyisi olur fakat kusursuzu olmaz.
La Rochefoucauld

Silivri Cezaevi'ne götürülmeden önce, adliye çıkış kapısından bana doğru koşan Meltem'i görünce, günlerdir içimde birikmiş stres, acı, bulantı, sıkıntı, ne varsa vücudumdan gırtlağıma yükseldi ve oracıkta düğümlendi. Kalbim gümbür gümbür atıyor, gözlerim doluyor, bin bir farklı duygu bir araya gelip tüm benliğimi dolduruyordu. Ağzımdan, çağlayarak kocaman "Meltem'im!" sözcüğü fışkırdı. Bir daha hiç göremeyecekmişim gibi sımsıkı sarıldım ona. Yakınlardaki polisler başlarını öne eğdiler. Her ne kadar görmesem de, içlerinin ağladığını hissedebiliyordum.

Meltem bana, "Aşkım ne olur güçlü ol ve buradan başın dimdik yürüyerek çık. Ömür boyu beklerim gerekirse seni," dedi. Doğrusu ya, bu bana ömür boyu yeterdi.

"Beni merak etme aşkım, seni sevdiğimi ve asla unutmayacağımı bil yeter. Beni bilirsin, kolay kolay bırakmam kendimi. İyi olacağım, sana söz veriyorum. Cezaevine girer girmez prosedürü öğrenirim, hemen evleniriz," dedim. Dünyanın en garip evlenme teklifiydi. Bu durumdayken kimse reddedemezdi herhalde.

Bol bol öptüm yanaklarından, kokusunu içime içime çektim, ta ki tüm gözeneklerime dolana kadar. Bir daha aylarca göremeyecektim belki de, çünkü o lanet olası OHAL vardı. Öndan ayrılmak ne de zor oldu. Etimi, kanımı, ciğerimi orada bırakıyormuşum gibi hissettim. Öte taraftan polislerin iyi niyetini de suiistimal etmek

istemiyordum. Polis otosuna bindirilirken Meltem'in sesi duyuluyordu hâlâ arkamdan. Gün yeni yeni aydınlanırken sözcükler yankılanıyordu: "Atilla, seni seviyoruuum, seni seviyoruuuuummm! Seni seviyoruuuuuuummmmm! Güçlü ol!"

"Ben de seni aşkım, ben de seni seviyorum, hem de öyle böyle değil, çok seviyorum!"

Bambaşka bir dünyanın kapısından girmek, bambaşka bir hayata başlamak için Silivri'ye doğru yol alırken, aç, susuz, bitkin, aklımda sevdiğim kadın; ekip arabasında kurşun gibi ağır, karanlık dehlizler kadar sessiz bir hava vardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Camdan dışarı baktım. Dünyayı daha önce hiç böylesine farklı görmediğimi duyumsadım. Ağaçları, çiçekleri, bulutları ilk kez görüyordum sanki. Sahi, ben en son ne zaman bakmıştım gökyüzüne? Hatırlamıyordum. Meğer ne kadar güzelmiş dünya. Bunu idrak edebilmek için, tüm hayatımın ellerimden kayıp gitmesi gerekiyormuş. Ya siz, siz en son ne zaman baktınız gökyüzüne? Her şeye yeni doğmuş bir bebeğin gözleriyle bakıyordum adeta. Duyularıma değen her şey o kadar güzel ve o kadar muhteşem bir iz bırakıyordu ki. Doğuda, bulutların arasından yavaşça başını uzatmış sabah güneşini gördüm. Gökyüzü biraz turuncu, biraz pembe, alacalı bir ışıltıyla parlamaya başlamıştı. Bulutlar renklerle bezenmiş, ufuk boyunca pamuk gibi sarmıştı gök kubbeyi. Her pikselini, her milimini, her ayrıntısını ezberlemeye, aklıma kazımaya çalışıyordum. O büyülü resim, şu an bile eksiksiz gözlerimin önünde. Hafifçe açık camdan, sabahın o taze havasıyla dolduruyordum ciğerlerimi. Nefes almıyordum da göğü içiyordum sanki. Hafif hafif yüzüme vuran rüzgâr, aklıma Meltem'i düşürüyordu yine. O zaman daha çok çekiyordum içime, ruhumla beraber bedenim de ferahlıyordu. Tüm o manzarayı, o meltem havasını saklıyordum derinliklerime, üzerini kat kat örtüyordum sonra. Polis memurunun "İşte

Silivri, geldik!" dediğini duyduğumda, yeni gerçekliğime uyanıyordum. Olsun, şimdilik bu kadar özgürlük de yeter bana.

THIS IS SİLİVRİ!

Coşkundum pınarlar gibi,
Sarhoştum rüzgârlar gibi;
İhtiyar çınarlar gibi
Bir gün içinde devrildim.
Sabahattin Ali

Polisler, bizi yeni mekânımızda jandarmaya teslim ederek ayrıldılar. Artık eski adıyla gardiyan, yeni adıyla infaz koruma memurlarına emanettik. Emanet derken, kelimenin gerçek anlamıyla emanet... Canımızdan, malımızdan sorumlu olacak, her türlü ihtiyacımızı karşılayacak kişilerdi bunlar.

Jandarma bizi hangar gibi bir yerden geçirip, cezaevi binasında bulunan tutuklu kabul bölümünün (müşteri kabul) önündeki demir kapıdan soktuktan sonra gitti.

Çevremi izliyor, başıma gelecekleri tahmin etmeye çalışıyordum. Hani şu Amerikan filmlerinde gördüğümüz, yeni bir mahkûm geldiğinde ortalığın yakılıp yıkıldığı, dev gibi adamların demir parmaklıkların arkasından "Seni kadınım yapacağım!" diye bağırdığı türden bir hapishane değildi burası. İlk duyumsadığımız şey, kesif bir sessizlikti. Sonuçta burası maksimum güvenlikli, Türkiye'nin "en" kapalı cezaeviydi.

Girişteki görevli işlemlerimizi yaptı: Parmak izlerimiz alındı, hapishane kimliği için fotoğraf çekildi, üzerimizdeki para, saat gibi değerli eşyalar emanete alındı. Bundan sonra paralarımız hapishanedeki hesabımıza yatacaktı. Her hafta sadece 300 TL'lik bir

harcama yapabilecektik kantinden. İlacımız varsa bunları revire teslim edecek, her gün kontrollü olarak reçeteye uygun miktarda alabilecektik.

En büyük korkum çıplak aramaydı. Yine filmlerden aklımda kaldığı kadarıyla, sizi çırılçıplak soyup eğilmenizi ve öksürmenizi istiyordu memurlar. Hapishaneye kıçınızda uzun namlulu bir tüfek ya da havan topu sokabilirdiniz neme lazım. Allah'tan korktuğum olmadı. Daracık arama odasında iç çamaşırıyla kaldım. Memur çamaşırımı hafifçe sallamamı istedi. Bu bana çok komik geldi. "Eğer bir şey düşerse sizde kalabilir," dedim, nasıl olsa burada ihtiyacım olmayacaktı. Hayret ki bu esprime güldü.

Asıl büyük endişem koğuş meselesiydi. Panik atak ve klostrofobi sorunumu bildirip, beni tek kişilik bir koğuşa verirlerse sabaha ölümün çıkacağını söyledim. Çok ciddiydim. Hayır, zaten deliydim, iyice mi tırlatsaydım oralarda? Aman Tanrım! İşlemlerimiz bittikten sonra, müşahede ya da karantina odası denilen geçici koğuşlarımızın hazırlanmasını beklemek üzere hapishane nezaretine koyulduk. Hazırlıklar yapıldıktan sonra bizi geçici koğuşlara aldılar. İçeride dört tane ranza vardı. Bir de tabii battaniyeler, nevresimler ve duş! Ama su, soğuk akıyordu. Olsun, umurumda mıydı sanki? Günlerdir yıkanmıyordum. Tıslaya tıslaya büyük meşakkatle akan buz gibi suyun altına girdim. Diğerleri manyakmışım gibi bana bakıyorlardı. Orada bulduğum, sabuna benzeyen ama daha çok pembe bir kuş bokunu andıran şampuanımsı şeyi kullandım. Ne var ki bir türlü köpürmüyordu. Yine de soğuk duş çok iyi gelmişti.

Günler sonra, bir yatakta uyuyacaktım en azından. O yorgunlukla öyle bir uyumuşuz ki, dördümüz de yirmi saatten fazla gözümüzü açmadık desem yalan olmaz.

Kötüyü uyandığımda yaşadım. Çünkü rüyamda kendimi evimde, Meltem'in yanında görmüştüm. Cezaevinde uyanınca kalbime

tarif edilmez bir sancı saplandı. Evet, ben artık tutukluydum.

Bir zaman sonra, kapı üzerindeki mazgal büyük bir şangırtıyla açıldı. Zamanla alışacaktık bu şangırtıya. Yeni hayatımıza ritmini veren en önemli işaretlerden biri olacaktı. Çünkü bu ses bizim dışarısıyla tek bağlantımız, hapishane hayatımızın vazgeçilmez rutiniydi: Şangırrr kantiiin! Şangırrr vekil görüşüüü! Şangırrr kitaaap! Şangırrr gazeteee! Şangırrr ekmeeek! Şangırrr avukaaat! Şangırrr reviiir! Şangırrr zıkkımın köküüü!

İşte bu şangırtının ardından, dikdörtgen şeklindeki boşluktan bize ekmek ve yemek verdiler. Uzun bir aradan sonra yediğimiz ilk sıcak yemekti; taze fasulye ve pirinç pilavı. Hiç iştahım olmasa da kendimi yemeye zorladım.

Yapılacak çok bir şey yoktu. Yedi adımlık koğuşta volta attık bir müddet. Sık sık kalbim sıkışıyordu. Beni zor günlerin beklediğinin farkındaydım. Koğuşun dışında, kapısı üzerimize kilitli, hepi topu üç adımlık bir avlu vardı. Yürüsen yürünmezdi, işimiz zordu.

Küçük, demir parmaklıklı koğuş penceresinden yan tarafımızdaki geçici koğuşun penceresini görebiliyorduk. O sıra boştu. Avluya vuran güneşe çıkabilmek, onu görebilmek için neler vermezdik. Mutlu olabilmek için ne kadar küçük şeyler yetermiş insana.

ZIMBIRTIYI KURCALAMA, YOKSA BİZİ HAPSE ATARLAR!

Hep nezaket gerekleri, kibarlık zorunlulukları içindeyiz; hep adetlere, kurallara uymaktayız. Hiç kendi ruhumuza uyduğumuz yok!

Jean-Jacques Rousseau

30 Ağustos Zafer Bayramı'nda evden alınmış, 3 Eylül Cuma günü cezaevine girmiştik. Hafta sonu olduğu için personel izinli, cezaevi çok sessizdi. Cumartesi pazar burada kalacak, pazartesi günü koğuşlarımıza dağıtılacaktık. F tipi yüksek güvenlikli bir cezaevi söz konusuydu. Burada en ağır cezalara çarptırılmış mahkûmlar kalıyordu. Sadece üç kişilik ya da tek kişilik koğuşlar vardı. Tek kişilik koğuş fikri kanımı donduruyordu. Cezaevinde bir sohbet arkadaşınız yoksa bu, ölümüne yalnızlık anlamına geliyordu.

Bir konudaki görüşümü samimiyetle paylaşmak isterim. İdam tartışmalarının gırla gittiği o dönemlerde, idam cezası çığırtkanlığı yapanların bilmediği bir şey var: Böyle bir cezaevinde ömür çürüten biri için idam kurtuluştur. Kendi adıma, bu şekilde müebbet hapis yatmaktansa, idam edilmeyi yeğlerdim. Burada her gün, her saat, her dakika ve her saniye ölüyordunuz zaten. Bir kez ölmek, her gün ölmekten iyidir.

Pazar sabahı gardiyanların "Şangırrr sayıım!" bağırtısıyla fırladık yataktan. Eşofmanlarımız olmadığı için Murat ve ben iç çamaşırlarımızla yatmıştık. Alelacele, o halde dikildik sayım için. Bir memur, "Ya arkadaş bu ne hal? Üzerinize bir şeyler giyin!"

diyerek çıkıştı bize. Pantolonları giydik tabii. Burada usul erkân nedir, böyle deneme yanılma yöntemiyle öğrenecektik zamanla.

Gökçe Fırat, içimizde hapishane tecrübesi olan tek kişiydi. Daha önce, cumhurbaşkanına hakaret suçlamasıyla Metris Cezaevi'nde yirmi gün kadar kalmıştı. Eksik olmasın, birçok konuda moral ve destek verdi, yol yordam gösterdi. "Kripto FETÖ'cü" olmakla itham ediliyordu. Gökçe, özellikle Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın üniversite diplomasıyla ilgili yaptığı çıkışlar dolayısıyla mimlenmişti. Cumhurbaşkanına yönelik hakaret ve tehditle de suçlanıyordu. Belki sıradışı ya da uç fikirleri vardı ama yıllarca mahkemelik olduğu, hatta neredeyse sövüp saydığı FETÖ'yle bir alakası olduğunun düşünülmesi saçmalığın dik alasıydı. Bir kere militan bir Atatürkçüydü. Dahası, kendini çok sıkı eğitmişti. Birçok fikrimiz uyuşmasa da kötü bir insan, ilan edildiği gibi bir terörist ya da canavar olamazdı asla.

Mutlu Çölgeçen neşeli, kafa dengi bir arkadaştı. Öyle bir hali vardı ki, sanki hapse değil kampa girmişti. Sonradan ilaçları gelince anladım tabii rahatlığının sebebini. Ankara'da üst düzey askeri yetkililerle ciddi kulisleri olan muteber bir gazeteci, iyi bir savunma muhabiriydi. Bize paşalarla muhabbetlerini anlatırdı. Darbeyi tahmin ettiğiyle ilgili iddialar vardı ama Mutlu yıllardır savunma muhabiri olduğunu ve darbenin artık fısıltıyla değil bangır bangır geldiğini iddia etmişti.

Aynı şekilde Murat Aksoy da, Halk TV'de katıldığı bir programda darbe söylentilerinden bahsettiği için buradaydı. Murat bunun bir sır olmadığını, Ankara'da tüm gazeteciler arasında bu söylentilerin ayyuka çıktığını anlatıyordu. Siyaset kulisleri için darbe sürpriz olmamıştı yani.

Kadro böyleydi. Tanımadığımız insanlarla kalmaktansa, bir arada olmayı yeğlerdik ama dediğim gibi koğuşlar ya tek kişilikti

ya da üç kişilik. İşin doğrusu, tek kişilik bir koğuş olmasın da, yanımda kim olursa olsun, birlikte kalmaya razıydım. Bizim seçim şansımız yoktu elbette, düzenlemeyi idare yapacaktı.

Bir ara Murat, koğuş kapısının yanındaki düğmeleri kurcalamaya başladı. "Murat kurcalama bilmediğin şeyleri, bizi hapse tıkarlar!" diye takıldım. Derken bir düğmeye basmasıyla ortalığı alarm zilinin kulak tırmalayıcı çığlığı kapladı: "Biiiiiiip!.. Biiiiiiip!.. Biiiiiiiiip!" İster istemez panikledik. Herkes ayaklanıp telaşla düğmelere saldırdı. Alarmı kapatmak için cebelleşirken, içine düştüğümüz komik vaziyet görülmeye değerdi doğrusu. Birden koğuş mazgalı şangırdadı! Şangırrrr! Bir gardiyan, mazgaldan biraz öfkeli bir halde "Ne var?" diye seslendi. Murat, her zamanki kibar ve nazik İngiliz Türkçesiyle: "Ya pardon memur bey, bi yanlışlık oldu," diyerek boyun büktü. Allah'tan memur İngilizce biliyordu: "Ota boka basmayın, o panik düğmesi, acil bir durum olursa basarsınız!" dedi. İkinci dersimizi de almıştık. İleride bu panik düğmesiyle daha çok maceramız olacaktı. Bu düğme, dilekçeden sonra, bizim memurlar ve idareyle ikinci iletişim aracımızdı. Deyim yerindeyse hapishanedeki cep telefonumuzdu.

İŞKENCECİLERE NE DİYECEĞİM?

Hadi söyle bana
Müziği seversin sen
Nasıl çalar insan hapishanede?
Ahmet Kaya şarkısı: *Koru Kendini*
Şiir: Georgi Swejin

Koğuşta, yazgıları meçhul, nereye gittikleri belirsiz, bekleyip duran otobüs yolcuları gibiydik. Kasvet, zamanın yoldaşıydı. Yine böyle buhranlı bir anı, dışarıdan gelen slogan sesleri böldü. Genç bir kadın sesi yükseliyordu. "Kiiitap hakkımız engellenemez! Sooohbet hakkımız engellenemez! Yaaayın hakkımız engellenemez!" Hemen koğuş penceresine akın ettik. Acaba neler oluyordu? Gökçe, "Militanlar slogan atıyor," dedi. Ardından mevzu, işkence görmemiz halinde ne yapacağımızla ilgili bir sohbete evirildi. Gökçe şimdiden, böyle bir durumda atacağı sloganı bile belirlemişti. Öyle ki, girdiği yoldaki zorluklara alışabilmek için bir dönem kendisine elektrik falan vermiş. Bu bana çok komik gelmişti. Kendime elektrik vererek, kendimi konuşturmaya çalıştığımı hayal ettim. Hemen her şeyi itiraf ederdim valla! "Evet suçluyum! Evet, şarkı söyledim!" Gökçe'ye işkence durumunda hangi sloganı atacağını sordum. "İNSALIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!" diye haykırarak cevap verdi. Benim de hazırda bir sloganım olduğunu söyledim: "VURMAYIN! VURMAYIN! ÇOK ACIYOR VURMAYIN! AMELİYATLI YERİME GEEELİRSE, ÖÖÖLÜÜÜRÜM!" Bir kez daha o yarım ve buruk kahkahalara sığındık. Ara ara nefeslenmek

gibiydi bu gülmeler. Daha sonra bu olayı bir gardiyana anlattığımda, bana, "Seninki daha mantıklı bir slogan!" dedi.

İlerleyen saatlerde, bu sefer yan koğuştan bazı sesler duyuldu. Sanırım birilerini getirmişlerdi yan tarafa. Merakla üşüştük pencereye ama kimseyi göremedik maalesef.

Yataklarımıza uzandığımızda, birinin avlu penceresinden bize doğru, "Komşuuu! Komşuuuuu!" diye seslendiğini işittik. Pencereye çıktığımızda efendiden iki adam, demir parmaklıklı pencereden bize bakıyordu. Kendilerini tanıttılar. Biri Yalova kaymakamıymış ya da ben öyle hatırlıyorum. Yalova kaymakamıyla burada tanışacağım hiç aklıma gelmezdi! İki tane de mülkiye müfettişi vardı yanında. Onlar beni tanıyınca, aramızda bir sohbet başladı. Çocuklarını FETÖ okullarına göndermişler. Sohbet ilerledikçe, eski İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın'ın da onlarla beraber olduğunu öğrendik. Fakat o hiç görünmedi ortalıkta, pencereye de hiç çıkmadı.

Çok ilginç sohbetler oluyordu. Kaymakam ve mülkiye müfettişi, bu zor şartları daha önceden yaşamış ya da görmüş olsalardı görevlerine daha farklı eğilecekleri, daha titiz olacakları yollu bir özeleştiri bile yaptılar. Vatan Caddesi'ndeki emniyet müdürlüğünde, günlerce eski müdür Hüseyin Çapkın'la kalmışlar, orada çok sıkıntı yaşamışlar. Hüseyin Çapkın, görevi süresince çok meşgul olduğunu, buraları hiç görmediğini, eğer şartların böyle zorlu ve kötü olduğunu bilse daha farklı davranıp, koşulları insanileştireceğini söylemiş. Buraları görenler, göreve gelse her şeyin çok farklı olacağını söylüyormuş. Buna benzer sözleri daha sonra hapishaneye düşmüş hâkim, savcı, polis, kamu yöneticisi ve vali, pek çok kişiden tekrar tekrar duyacaktım. Hatta hâkim, savcı ve avukatların bir süre cezaevinde kalarak staj yapmasının ve insanları buralara gönderirken empatiyle hareket etmesinin gayet yerinde olacağını,

birçok eski yöneticiden sıkça duydum. Bence gerçekten haklılardı. İşi insan olan, insandan ve sokaktan asla kopmamalı. Yönettikleri kişilerin bir hayatı olduğunu bilmeliler ama nerde?

DÜNYANIN ÖBÜR UCUNDAKİ BİR DAL SİGARA

Tütünsüz uykusuz kaldım,
Terk etmedi sevdan beni...
Ahmed Arif

Geçici koğuşta geçirdiğimiz o zorlu 48 saatin en çarpıcı anlarından biri, yine Murat'ın düğmeleri kurcalarken hapishane radyosunu bulmasıyla yaşandı. Tam Meltem'i bir daha ne zaman görürüm acaba diye buhranlı düşüncelere dalmıştım ki, Murat'ın kazara açtığı kanaldan yükselen şarkının sözleriyle irkildim. O günlerin en popüler aşk şarkısı koğuşu doldurdu, koğuşla beraber gözlerimi de tabii:

"Ben dünyanın en büyük âşığı olabilirim.
Ben koynunda yüz sene bin sene durabilirim
Ben Leyla'yı, Mecnun'u, Aslı'yı, Kerem'i bilmem ama
Bağdat'ı iki gözüm kapalı bulabilirim."

Kendimi bir anda, bir hüzün bulutunun içinde buldum. Kederle sarmalanmıştım. Gözyaşlarımı içime attım, herkesin ortasında ağlamaktan utandım. Oysa içim dolup taşıyordu. O ana kadar hep neşeli görünmeye çalışan ben, küçük ve savunmasız bir çocuğa dönüşmüştüm. Ferman dinlemeyen gözyaşlarımı saklamak için pencereye koştum. Yüreğim, gözlerim ve bedenim, benden emir almayı kesmişti. İradem, bedenimin tepkilerinin hükmü altına

girmişti. Herkes sevdiklerini düşünüyordu. Yine de yediremedim kendime ağlamayı. Hani "Erkekler ağlamaz," derler ya. O yüzden daha çabuk ölüyor erkekler. Erkekler de insandır, Herkül ya da yarı tanrı değil. Ama düşman sevindirmek yoktu.

Bari bir sigara olsaydı. Sigarasızlıktan ve çaysızlıktan başım dönüyordu artık. Hapishanede ilk günler en zor zamanlardı. Hepimiz şaşkın ördek yavruları gibiydik. Yol yordam bilmiyor, bir şey sorsak cevap alamıyorduk. Sefiller'i oynuyorduk.

Pazartesi sabahı hapishanede mesai başlamış, homurtular ve sesler çoğalmıştı. Sabah sayımına otuz kişilik bir infaz memuru grubu geldi. Beni merak ettiklerini anlamıştım. Hepsi de bana hem meraklı hem de acıyan gözlerle bakıyordu.

Baş memur olduğunu sandığım yaşlı bir memur, "Vayyy! Ham Çökelek seni de mi burada görecektik?" diye lafa girince, "Hayat," diyebildim ancak. Hemen ardından da, "Amirim, benim evlenmem lazım, nasıl yaparız?" diye ekleyiverdim. "Dilekçe verirsin kalıcı koğuşunda," dedi ve çıkıp gittiler.

Birkaç saat sonra gelen bir memur, yataklarımızı toplamamızı istedi. Önce Mutlu'yu alıp götürdüler, sonra da Gökçe, Murat ve beni. Ayrılmadığımıza çok sevinmiştik. Kucaklarımızda battaniye, yastık ve nevresimlerimiz, sıra halinde memurun peşine düştük. Onlarca demir kapı açılıp kapandıktan sonra, üzerinde "B-1 10" yazan bir koğuşun önünde durduk. Burası yeni yaşam alanımız, Silivri Palace'taki odamızdı.

Açıkçası birkaç aydan fazla kalacağımızı falan düşünmüyorduk. Ne yapmıştık ki öyle çok kalacak? Memur teker teker üzerimizi, yastık yorganlarımızı aradı. Ayakkabılarımızı çıkarttırıp tersine çevirerek yere vurmamızı söyledi. Artık bu kapıdan her çıkıp girişimizde uyacağımız bir rutin olacaktı bu aramalar. Kapı, üç ayrı kilit sistemi ayrı ayrı şangırdatılarak uzun çabalarla açıldı. İki

katlı, dubleks bir koğuştu. Girişte, hemen solda bir mutfak tezgâhı, bir lavabo, mutfağın yanında banyo ve tuvalet olarak bir kullanılan bir alan, bir masa ve üç sandalye vardı. Girişin karşısında, bir demir kapıyla çıkılan ve o anda bize futbol sahası kadar görünen ama aslında hepi topu yedi metre uzunluğunda, üç metre genişliğinde, sekiz metre yüksekliğinde, yanları duvarla, üzeri dikenli tellerle çevrili bir avlu bulunuyordu. Birkaç gündür kaldığımız yerlerle kıyaslayınca bana cennet gibi gelmişti ilk anda.

Ellerimde çıkınımla hemen yukarı koştum. Buraya üç tane yatak, her yatağın yanına da bir adam boyu boş dolap yerleştirilmişti. Hemen cam kenarındaki yeri kaptım. Çünkü kronik bronşitim bazen astıma çeviriyor, klostrofobim çekilmez olabiliyordu. Gökyüzünü görmek içimi rahatlatacaktı. Yeni koğuşumuza yerleştik yerleşmesine ama hâlâ ne çay ne de sigara vardı. Bir dal sigara bana o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki... İşin iyi tarafı, artık suyu sıcak akan bir banyomuz olmasıydı. Orada belki hayatımın en güzel duşunu aldım. Kundaktaki bebek kadar rahatlamıştım. Bir de tek bir dal sigarayla bir bardak çay içebilseydim.

İnfaz memurları bize bir kantin listesi vermişti. Yazık ki araya giren bayram tatili sebebiyle siparişlerimiz bir hafta gecikecekti. Pazar akşamı bize verdikleri kantin fişlerine istediklerimizi yazacak, salı günleri de siparişlerimizi alacaktık. Koğuşta bulduğum küçük poşet çay paketlerine çok sevindik. Fakat henüz bir semaverimiz yoktu. O yüzden çeşmeden akan ılık suyu yine koğuşta bulduğumuz plastik bardaklara doldurup çayı demlemeye çalıştık. Deve sidiği gibi boktan bir şey olsa da, aldığım tein maddesi beni resmen uçurmuştu. Ah ulan bir de sigaram olsaydı, dünyanın kralı bendim o an. Dışarıda önemsemediğimiz, yüzüne bile bakmadığımız şeyler burada hayattı resmen.

ŞİMDİ O TELEFONU YAVAŞÇA YERE BIRAK...

İnsan nefes aldığı, can taşıdığı için değil,
kalbi sevgi doluysa sahiden yaşar.
Lev Nikolayeviç Tolstoy

Cezaevinin öğrettiği en önemli şey nedir diye sorsanız, sizlere "temel öncelikler" diye cevap verirdim. Bir bardak çay, bir tabak sıcak yemek, sıcak bir duş, bir tanecik sigara, sevdiğiniz insanın yanında olmak, sağ olmak, sağlıklı olmak ve trilyonlara bedel daha bir sürü basit şey. Değerini içeride anlayacağım nice basit ama hayatı çekilir kılan nimetler. Elimizin altındayken kıymetini bilemediğimiz gerçek ihtiyaçlar, yani hakiki mutluluklar, "temel öncelikler."

Gerçi başka birine hayatın sırrını versek de, yaşamadan anlaması mümkün değil. Benim yaşadıklarımı yaşasanız, yanınızdaki çocuğunuza, hâlâ sağsa anne babanıza, eşinize ya da arkadaşlarınıza, işinize, geçirdiğiniz her ana bambaşka gözlerle bakabilirdiniz.

Murat, çocuklarıyla daha fazla vakit geçirmediği için çokça kızardı kendine: "Kızım oynamak isterdi benimle, hep 'işim var' diye savardım başımdan. Allah belasını versin işin de gücün de!" diye söylenip dururdu.

Ah bir bilseniz nelerin farkında olmadığınızı ve sevdiklerinizi eften püften sebeplerle üzmenin nasıl bir ahmaklık olduğunu... Bir bilseniz insanın ne kadar küçük şeylerden mutlu olabildiğini... Çocuğunuzun bir gülüşünü görebilmenin, eşinize, evladınıza, anne babanıza, kardeşinize sarılabilmenin ne kadar ulaşılmaz ve imkânsız hale gelebileceğini. Keşke anlatabilseydim sizlere! Ama

maalesef dersler bu şekilde kitaplardan alınmıyor. Biz insanlar aslında o kadar aptal varlıklarız ki.

Sobanın yaktığını ancak ona dokununca, sevdiklerimizin ve özgürlüğümüzün kıymetini de onları kaybedince anlıyoruz.

Umarım bunların gerçek kıymetini benim gibi, olabilecek en zor yollardan öğrenmezsiniz. Hatta sizden rica ediyorum, bu satırları okuduktan sonra kitabı bir kenara bırakıp onlara benim şu anki gözlerimle bakmayı deneyin.

O boktan akıllı telefonlarınızı bir kenara fırlatıp çocuğunuzu sevin. Karınıza, annenize, yanınızdaki her kimse artık, ona onu sevdiğinizi daha çok söyleyin.

İnsan telefonsuz ya da parasız yaşayabilir ama hayatlarımıza anlam katan sevdiklerimiz ve dostlarımız olmasa, hepimiz koca birer hiçiz!

BAMBAŞKA BİR GEZEGENDE

Siyasete bulaşmayın da ne halt ederseniz edin.
Orhan Pamuk, *Kafamda Bir Tuhaflık*

Yeni koğuşumuzdaki ilk günler, buradaki hayatımızın çok zor geçeceğini göstermişti bize. Başka bir gezegene adım atmıştık sanki. Bırakın saatleri, bazen saniyeler bile geçmek bilmezken ayları, seneleri nasıl geçirebiliyordu buradaki mahkûmlar? Televizyon yok, kitap yok, dergi gazete yok, çay yok, sigara yok, o yok, bu yok, hiçbir şey yok!

Diyanet'in duvarda asılı saatli maarif takvimine takıldı gözlerim. Eylülden aralık ayına kadar üstünde kalmış yaprakları birkaç saatte hatmettim. Öyle ki, bir camiye gitsem cuma hutbesi ya da vaaz verecek kadar dinî bilgim oldu! Ayrıca binlerce çocuğa yetecek kadar da isim öğrendim: kız olursa Münevver, erkek olursa İsrafil!

Çocukluğumdan beri okumayı hep sevmişimdir. Çocukken arkadaşlarım sokakta ip atlar, top oynar ya da misket şaklatırken ben Ceyhan İlçe Kütüphanesi'nden çıkmaz, denizlerin altına 20 bin fersah dalar, 80 günde devri âlem eder, Don Kişot'la yel değirmeni kovalar, define adalarında korsanlık yapar, Huckleberry Finn kardeşimle Mississippi nehrinde turlardım.

Kitap, ekmek su kadar önemlidir cezaevinde. Hele benim gibi kitap kurtları için. Gerçi uzun zamandır ihmal ettiğim bir alışkanlıktı. Fakat burada kitap sevgimi geri kazanacak, hatta okurken gözlerimi kaybetme raddesine gelecektim.

Şartlarımız OHAL sebebiyle de epey ağırdı. Mektup yasağı vardı. Avukatlarımızla haftada sadece bir saat, o da memur gözetimi ve kamera kaydı altında görüşebilecektik. BBG evinden beter! Bahçedeki kamera zamanla bizi paranoyak edecek ve her an izlenme ya da dinlenme korkusuyla konuşmalarımıza bile dikkat eder hale gelecektik. George Orwell'ın 1984 romanında anlattığı distopik dünya bok yesindi. Hayatımız edebiyat eserleri geçidine dönmüştü. Bazen Victor Hugo'dan Sefiller, bazen yine Orwell'dan Hayvan Çiftliği, bazen Dostoyevski'den Suç ve Ceza veya Ecinniler, bazen de James Joyce'un Ulysses'indeki bilinç akışı veriyordu hayatımıza rengini.

Ellerinizden o anda sahip olduğunuzu sandığınız her şey alındığında, geriye kalan neyse, tam olarak osunuz. Her şey derken, kelimenin tam anlamıyla her şeyi kastediyorum; makam, mevki, para, akıllı telefon, aile, hayat, özgürlük... Geriye kalan saf varlığınız.

Nesiniz siz? Kimdiniz daha önce? Vali mi? Gezi döneminin en güçlü valisi Hüseyin Avni Mutlu, hemen yan tarafımızdaki koğuşta kalıyordu! Daha sonra ona koridorda denk geldiğimde, bir validen çok omuzları düşmüş, çökmüş bir adamla karşılaştım. Haline içten içe üzülmemek elde değildi.

Kimsiniz, ordu komutanı mı? Emniyet müdürü mü? En zengin iş adamı mı? Duvarlarla parmaklıklar arasına sıkışmış; on binlere emir veren komutanlar, müdürler, yüksek hâkimler, savcılar, başsavcılar, profesörler, aydınlar, başkanlar, milyarlara hükmeden iş adamları gördüm!

Hepimiz eşittik burada. Trilyonlarınız da olsa, haftada 300 TL'den fazla harcayamazdınız. Sigara, kavurma, sucuk, çay, ekmek, bisküvi, çikolata ve çerezden başka bir şey de alamazdınız. Ama burada da para lazım tabii. Zenginseniz, alıp alabileceğiniz en pahalı şey televizyon veya buzdolabıydı.

Hapishaneler dünyada insanların statü olarak eşitlendiği nadir yerlerdendir. Her kim olursanız olun, bilin ki tüm sahip olduklarınız elinizden alındığında geriye kalan sadece, varsa onurunuz, kişiliğiniz ya da iradenizdir. Bunun dışında çırılçıplak ve aklınıza gelebilecek en savunmasız haldesinizdir.

"Ben zekiyim, şöyle bilgiliyim, şöyle entelektüelim, böyle âlimim, vurdum mu on kişiyi deviririm; emrimde yüz binler var, kralım, yiğidim, döverim, asarım, keserim.." Geçiniz!

Benim yattığım dönemde Silivri Cezaevi, tartışmasız dünyanın en çok entelektüel barındıran cezaeviydi. O yüzden biri bundan sonra bana ne zaman iddialı bir şeyler zırvalasa ya da büyüklenip kendini övmeye, ahkâm kesmeye kalksa, inanın bana, tek lafımla onu oracığa medeni bir şekilde gömerim!

Bu dünyanın dışında, bambaşka bir gezegendir cezaevi.

GARDİYANLAR TUTUKLANIYOR!

O korku ki sinsi, sapasağlam, dehşetli... İnsanın benliğini kaplayan, içini ürperten, yüreğinde gizlenen korku...
Joseph Conrad, *Altın Bilek*

Birkaç gün sonra nihayet kantin fişlerimizi doldurabildik.

Cezaevine girerken cebimde sadece 35 TL vardı, o da üç paket sigaraya yetiyordu. Murat ve Gökçe sağ olsunlar, fişlere hepimizin ihtiyacı olan şeyleri yazdılar.

Bir de dışarıdan doğru dürüst haber alabilmek için radyo istedik. Koğuş radyosu sadece TRT FM'i çekiyordu. O da hükümet bülteni gibiydi maşallah. Radyodan dinlediğimiz ardı arkası kesilmeyen gözaltı, tutuklama ve operasyon haberlerinden daral gelmişti hepimize.

Birkaç gün içinde cezaevinde de bir operasyon başlamıştı. FETÖ'yle irtibatlı personel ya gözaltına alınıyor ya da görevden uzaklaştırılıyordu. İnfaz koruma memurlarını da bir korkudur aldı, hepsi büyük bir endişe içindeydi. Bu, hal ve tavırlarından seziliyordu. Bizimle konuşmaya çekiniyor, selamımızı almıyor, bir şey sorsak cevap dahi veremiyorlardı. İyiden iyiye karantina altına alınmış vebalılar, cüzzamlılar gibi hissetmeye başladık kendimizi.

Cezaevi hoparlörlerinden sürekli duyuru sesleri yükseliyordu: "Bilmem kaç numaralı personel, müdüriyete! Bilmem kaç numaralı personel! Sen de müdüriyete!" Korkunç bir koşuşturma yaşanıyordu. Bu insanların hayatları da zordu gerçekten. Bizler gibi onlar da hapisti sonuçta. Biz belki buradan çıkıp gidecektik ama onlar

ömür boyu bu mesleğe mahkûmdu. Özlük hakkı yok, kadro yok. Bazen en azılı, en tehlikeli mahkûmlarla uğraşırken hayatları bile tehlikedeydi. Genç çocuklardı memurların çoğu. Tahsilli ve bilgili tiplerdi. Zamanla aramızda empati ve sempati oluşacaktı. Belki de bir çeşit Stockholm Sendromu yaşayacaktık. Daha önceden uzun tutukluluk ya da mahkûmiyet durumlarında, mahkûmlara karşı bir şefkat ve merhamet duygusu geliştirdiklerini duymuştum ama bunu kendim yaşayıp görecektim zamanla. Onlar için üzüldüğüm çok oldu. Özellikle o günkü personel temizliği sırasında.

İleride anlatacağım münferit birkaç tatsız olay dışında, hiçbirinden kötü muamele görmedim. Ama şunu da söylemem gerek: 15 Temmuz gecesi ve devam eden süreçte hapishaneye gelen birçok tutukludan öğrendiğim kadarıyla, epey darp olayı da yaşanmıştı. Çıplak arama odalarında dayak yiyenler olmuş, içlerinde daha sonra bizim davada yer alacak çocukların da bulunduğu bazı kişiler de aşağılanma ve dayağa maruz kalmıştı.

Daha önce de söyledim ya, her mesleğin içinde iyiler kadar kötüler de var. Ama orada devlete emanet edilen insanların önce insan olduğunu unutmamalı hiç kimse, suçlu bile olsalar. Bu ülke çok çekti işkenceden. 1980 darbesinden sonra, Diyarbakır Cezaevi'nde yapılanların insanlar üzerinde yarattığı travma hâlâ hafızalarda. Bakmasını bilenler için tarih ibretlerle dolu. Eminim, 15 Temmuz'da yaşanan büyük deprem de toplumda derin yaralar açacaktır.

BU İŞTE BİR YOKLUK VAR

Hapiste en insafsız gardiyan:
Zaman.
Nazım Hikmet

Araya bayram tatili girdiği için beklediğimiz siparişler çok geç geldi. Hemen sigara paketlerine saldırdım. Bir sigara yaktım, tam şöyle derin bir nefes çekmiştim ki mazgal şangırdadı! Memur: "Atilla Taş, SEGBİS!" diye bağırdı. "SEGBİS ne ola ki?" diyerek kapıya koştum. Memur, cumhuriyet savcısının beni sorgulayacağını söyledi: SEGBİS'in açılımı, "Ses ve görüntü bilişim sistemi" imiş. Cezaevinden mahkemelere, savcılıklara ekran vasıtasıyla canlı olarak bağlandığınız küçük odalardı bunlar. Memurun peşinden merakla yürüdüm.

Söz konusu yere vardığımızda, bir tutuklu memurlarla tartışıyor, bir saattir mahkemeye bağlanamadığını, şeker hastası olduğunu, artık koğuşuna gitmek istediğini söylüyordu. Oda gerçekten çok dar ve boğucuydu. Kalbim hızla atmaya, başım dönmeye başlamıştı. Klostrofobik olduğum için memurdan kapıyı birazcık açık bırakmasını istedim, kabul etmedi.

O mezar kadar yerde 45 dakika beklemeyi başarsam da artık panik atağın pençesine düşmüştüm, soluk alamıyor, balık gibi çırpınıyordum. Gardiyana, "Savcı Bey bana işkence mi yapıyor?" diye sordum. Sararıp bozardı, "Olur mu hiç öyle şey?" dedi. "Memur bey çok kötüyüm, klostrofobim var, bari şu kapıyı açın, duvarlar üzerime üzerime geliyor!" diye yardım istedim. Neyse ki anlayış

gösterdi ama savcı hâlâ ortalarda yoktu.

Bir taraftan kendime hâkim olmaya çalışıyor, öte yandan "Başıma başka bir iş daha mı çıkardılar?" diye endişe ediyordum. Savcının ciddi ciddi bana kafayı takmış olduğunu ve benimle özel olarak uğraştığını düşünmeye başlamıştım. Önümdeki bilgisayar ekranının açılmasıyla düşüncelerim dağıldı, karşımdakinin bir savcılık ofisi olduğunu anladım. Yalnız karşımda savcıyı değil sadece kâtibi ile avukatım Ali Deniz Ceylan'ı buldum. Büyük bir sevinçle hemen Meltem'i sordum. Bana selamı vardı, ben de selam söyledim: "Onu çok sevdiğimi söyle Ali! Ona de ki, seni çok seviyormuş, hem de öyle böyle değil!" O sırada kâtip ekrana doğru konuştu: "Savcı bey meşgul şu an, sonra alacak sorguya."

Perişan bir durumdaydım ama elden ne gelir, emir demiri kesiyordu. Öfkemi ve endişemi içime atarak memurla birlikte tekrar koğuşun yolunu tuttum. Aklım, içemediğim sigaramda kalmıştı zaten. Koğuşa girer girmez koşup hemen yaktım mereti sabırsızlıkla!

Aman Allah'ım! Hayatımda içtiğim en lezzetli, en nefis sigaraydı bu! Öyle bir başım döndü ki, o an adımı sorsalar söyleyemez, "Be... be... bebe..." diye geveler dururdum.

Çay da olsa ilaç gibi gelirdi ama semaver gibi şeyler kantinden değil emanet eşyadan alınıyordu. Bunun için perşembeyi beklemek gerekecekti. Anlayacağınız birkaç gün daha ılık çeşme suyuna talim edecektik.

Küçük bir radyo gelmişti gelmesine fakat maalesef pil yoktu kantinde, günlerce de olmayacaktı. Ulan ne cezaeviymiş arkadaş! Sigara gelir ateş yok, çay gelir semaver yok, radyo gelir pil yok, SEGBİS gelir savcı yok, kitap yok, mektup yok, avukat yok, renk yok, koku yok, umut yok, görüş yok! Adres: Yokoğluyok Mahallesi, Yokyok Sokak, Yoklaroğlu Apartmanı, Numara yok, SİLİVRİYOK / İSTANYOK!

BAZEN DERTLER DE, SEVİNÇLER DE ÜST ÜSTE GELİR

Matematikten hoşlanmıyorum
çünkü tartışmaya hiç yer bırakmıyor.
Malcolm X

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir kez daha şangırdadı mazgal. Memur yine, "Atilla Taş!" diye seslendi. Yine çıktım, düştüm peşine.

O daracık, psikolojik işkence odası SEGBİS lanetinde başladım beklemeye. Dakikalar geçtiği halde gelen giden, haber eden yoktu. Yine başlamıştım darlanmaya.

Yirmi otuz dakika sonra ekran yeniden açıldı. Yine aynı kâtip, Ali'yle odadaydı. Savcı? Savcı hâlâ yok!

Kâtip, "Atilla Bey, savcı bey biraz meşgul, siz sonra gelin," demez mi! İşte o an zincirler boşaldı bende! "Söyle o savcına benle uğraşmayı kessin, anlıyorum maksadını, takmış kafayı bana ama yeteri varsa yeter!" Ne yapacaktı yani savcı? Beni cezaevine mi atacaktı? Zaten cezaevindeyim, bundan öte köy, ölüm zaten. "Yeteeerrr! Anladın mı yeteeer!" gibi bir sürü şey çıktı ağzımdan. Söylenip durdum.

Savcı kâtibi, gözüne far tutulmuş tavşan gibi ekranın karşısında donmuştu. SEGBİS'teki infaz koruma memuru ile Ali'ye de elektro şok verilmişti adeta. Ama benim de Adanalı damarım kabarmıştı bir kere. Malumunuz bizim oralar güneşe kızıp mermi atanların memleketi. Çoğumuzda birkaç tahta eksiktir. Hiç

yalan söylemeyeceğim, o savcıdan kelimenin tam manasıyla nefret ediyordum o an. Sonuçta beni cezaevine gönderen de oydu. Çok öfkeliydim adama. Zamanla geçecekti bu kızgınlığım ama o an kendimi durduramıyordum. Tüm bunları özellikle yaptığını düşünüyor, paranoyakça fikirlere kapılıyordum. Bunları söyledikten sonra tekrar koğuşa yollandım. Memur nezaretinde.

Daha ardımdan kapı henüz kapanmıştı ki bu kez de başka bir memur gelip, "Murat Aksoy, Atilla Taş, vekil görüşü!" diye çağırdı. En sıkı çalıştığım zamanlarımda dahi bu kadar yoğun bir trafik yaşamamıştım. Bir şeyler durup durup üst üste binmeye bayılır hayatta. Sıkıntılar da, mutluluklar da bazen üst üste gelir ya da hiç çalmazlar kapınızı.

Görüşe gittiğimde Veli Ağbaba'yla karşılaştım. Bir milletvekilinin gelmesi büyük moral kaynağı olmuştu tabii. Bir ağabey gibi şefkatle sarıldı. Tüm bu süreç boyunca CHP'li vekillerimizin ve bilhassa Genel Başkan Kemal Kılıçdaroğlu'nun verdiği samimi desteği asla unutamam. Bize hep inandılar, terörle de örgütle de bir işimiz olmadığını biliyorlardı. Bizi hiç yalnız bırakmadılar.

Murat'la benim en büyük korkumuz, asla mensubu olmadığımız bir yapının üyesi sayılmak ve terörist damgası yemekti. Bu yaftayı giydirmeye çok uğraşacaklardı. Veli Ağbaba'ya bu tedirginliğimi aktardığımda, bana, "Merak etme, bu suçlamalar sizlerin üstüne yapışmadı, yapışmaz da. Dışarıda herkes seni konuşuyor ve destekliyor. Herkes her şeyin farkında," dedi. O an duymak istediğim güzel sözlerdi bunlar. Bir an için de olsa içimi ferahlık kaplamıştı. "Veli Abi, 'Hain!' diye bağırdılar bana adliyede, çok ağrıma gitti. Kaldıramıyorum tüm bunları!" diye dert yandım. "Cezaevleri okul gibidir. Buradan büyüyüp çıkacaksın. Nazım Hikmet'e de hain dediler bu ülkede, Kemal Tahir'e, Sabahattin Ali'ye de. Takma bunları, hepsi gelir geçer. Kim hain, kim vatansever, tarih

bunları yazar!" Ona minnettardım. Kendisi mecliste İnsan Haklarını İnceleme Komisyonunda da yer aldığı için, ilk izni o ve Sezgin Tanrıkulu koparmıştı. Eksiklerimizi sordular. Kitap olmaması en önemli sorundu. İşin daha da kötüsü, kitap yasaktı.

CHP'li vekiller hem duruşmalarımızı takip ettiler hem de hapishanedeki kitap yasağının kalkması için çok mücadele verdiler. Bunları hayatım boyunca unutamam. Partim bana sahip çıkmıştı. Ama sadece bana değil, tüm 15 Temmuz mağdurlarının, gazetecilerin ve kimsesizlerin de sesi olmuşlardı. Bu partide olduğum için gurur duymamı sağlamışlardı.

BU KİTAPTA GEÇMESİNİ İSTEMEDİĞİM İKİ İSİM

Haksız, ölçüsüz, cahil ve kalleş olmak,
yoksul ve hasta olmaktan kötüdür.
Platon, *Gorgias*

Açıkça söylemem gerekirse, tüm gazeteciler bizim kadar şanslı değildi. Bir haksızlığa en ufak ses eden, hemen FETÖ'cülükle suçlanıyordu. Hatta bundan CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu bile nasibini alıyordu. Olaylar bir zaman sonra çığırından çıkacak, muhalefet eden herkes FETÖ'cü damgası yiyecekti. Ya da başka bir ifadeyle, "Her ölümlü muhalif, 'FETÖ'cü' iftirasını tadacaktı."

Koğuşuma döndüğümde, daha içeri girmeye fırsat bulamadan, beni yeniden alıp SEGBİS'e götürdüler. Allah'tan savcı oradaydı bu sefer. Çektiğim zılgıtları da kâtibinden öğrenmişti. Bana misafiri olduğunu, o yüzden geciktiğini söyledi. Ardından da çağırma sebebini anlattı. Nihat Doğan ve eski yapımcım Erol Köse, yandaş Beyaz TV'de benimle ilgili bazı iddialarda bulunmuşlardı. Bu isimleri duyar duymaz iki müfterinin fırsatı kaçırmadıklarını anladım. Ne Nihat'la ne de Erol'la görüşüyordum yıllardır. Erol Köse çalıştığı bir televizyon kanalında bana sürekli iftiralar atmış, benden cevap gelmeyince iyice çıldırıp, azdıkça azmıştı. Nihat'la zaten herhangi bir samimiyetim yoktu. En fazla, mesleki sebeplerle bir arada bulunduğumuz ortamlarda merhabalaşıp küçük sohbetler yapmışlığımız vardı. Daha cezaevine girer girmez bunca sıkıntının ortasında, dakika bir gol bir, hemen bir kalleşlikle karşılaşmıştım.

"Allah kuru iftiradan korusun," derler ya, öyle gerçekten.

Ulan hapse düşmüşüm zaten, böylesi bir iftirayı nasıl atarsınız bana? Üç yıldır görüşmediğim bir insana, nasıl olur da bir yıl önce açılan bir gazetede yazacağımı söyleyebilirim sonra?

Erol da zırvalamış bir şeyler.

Savcıya iki şahısla da aramızda husumet olduğunu anlattım. Bu adamları birazcık araştırsa, ne demek istediğimi anlayacağını söyledim. Savcı da bana, böylesi dedikodu niteliğinde şeylerin zaten delil yerine geçmeyeceğini ama bunları sorması gerektiğini belirtti. Bu tip iftiralarla yine karşılaşabileceğim uyarısında bulunup, bunlara karşı uyanık olduklarını hissettirdi.

Savcı fena bir adam değildi aslında. Dışarıda tanışsak çok iyi arkadaş bile olabilirdik. O da görevini yapıyordu sonuçta, ama beni cezaevine atmış olduğu için artık dışarıda asla karşılaşmak istemezdim.

Savcılık da zor meslek; filmlerde bile kötü adamlar hep savcı oluyor nedense.

Savcı beye, bir süredir kendisinin benimle özellikle uğraştığını düşündüğümü söyledim. "Böyle bir şey yok Atilla, seni uyarıyorum," deyip inceden bir dava tehdidi savurdu sanki.

Konuşma sonrası koğuşuma dönerken göğüs ağrım yeniden peyda oldu. Sinirden dudaklarımı yiyordum. Hani kazara, o an orada Erol Köse'ye ya da Nihat Doğan'a rastlasam hiç iyi şeyler olmazdı. Sonradan bu insanları dert edip, onlara kızmanın bile kesinlikle hak etmedikleri bir değer atfetme olacağını düşünüp kendimi teskin ettim. Bu iki ismin kitabıma girmiş olması bile yeterince zül benim için ama yaşadıklarımı eksiksiz olarak bilmenizi istiyorum.

Sizinle dertleşir gibi yazmam da bundan. Az sabredin, her şeyi anlatacağım canlarım. Her şeyi!

"BAĞIRMIYORUM!" DİYE BAĞIRIYORUM

Haklıların mahkûm edildiği bir ülkede,
bütün doğruların yeri cezaevidir.
Henry David Thoreau

Cezaevinin neyini anlatayım ki size? Duvarlarını mı? Okuduğunuz kitaplardaki cezaevleri gibi değil burası. İnsan hikâyeleri yok burada. Kader birliği yaptığınız iki kişiden başka.

Sabahları saat 8'de infaz memurlarının "Sayım! Sayım! Sayyıım!" bağırışlarıyla başlardık güne. Üst katta yattığımızdan sesleri fazla çıkardı, duyurmak için. Bazıları biraz da eğlence olsun diye öyle panikletiyordu ki bizi, uyku sersemi, paldır küldür merdivenlerden inerken düşüp kafamızı gözümüzü yarmamız işten bile değildi. Bir müddet sonra buna isyan edecek ve ağır adımlarla inecektim sayıma.

Bir de akşam 8'de sayım vardı. İkinci kez. O saatlerde üst katta olurdum bazen, memurların geldiğini duyunca inerdim. Yine böyle bir akşam merdivenlerden sayım için inerken memurun biri, "Tamam, burada!" deyince gerisin geri yukarı çıkmaya yeltendim. Fakat yarı yaşımda gençten bir memur, "Hayır, aşağı ineceksin!" diye öfkeyle bağırdı bana. Bu tavrı kanıma dokunmuştu. Aşağı inip karşısına dikildim: "Ne oldu şimdi, neyi ispatladın?" diye sordum. "Ben ne bileyim senin ağzının burnunun sağlam olduğunu?" mazeretine sığınıp, yaptığı ego keyfini saklamaya çalıştı. Hapishanede neredeyse bütün infaz koruma memurları tahsilli, pırıl pırıl çocuklardı, ama aralarında üzerlerindeki üniformanın gücünü hissetmek

isteyen iki üç kendini bilmez vardı ki, hiç hoşlanmıyorduk onlardan. İşte bir tanesi de bu kompleksli tipti. "Mutlu musun şimdi, bak beni aşağı indirdin saydığın halde, bu sana bir süre iyi gelir, ha?" deyince sinirlenip üzerime yürüdü. Ben de alttan almayınca sekiz dokuz tane memur kapıya dizildi. "Bakın, bize suçlu muamelesi yapmayın, ben suçsuzum, masumiyet karinesi diye bir şey var!" Sesimin yükselmesiyle kapıya koşan bir başka memur bana tehditkâr bir tonda bağırmaya başladı. "Bağırma! Bağırarak konuşma!" "Bağırmıyorum! Arkadaşın bağırıyor! Sen bağırıyorsun!" Kendimi tutmayıp bu sefer büsbütün bağırmaya başlamıştım. Neredeyse üzerime saldıracaklardı. Ama kapının dışında, kameranın görüş alanında duruyorlardı. Bu kez tam karşılarında durup meydan okur bir tarzda, "Ne yapacaksınız, beni mi döveceksiniz? Gelin dövün. Hatta bakın ne diyeceğim size, en iyisi beni öldürün! Siz de kurtulursunuz ben de!" deyince kapıdaki memur, "Burada öyle bir şey olmaz," karşılığını vererek kapıyı sertçe yüzüme kapattı.

Murat'la Gökçe şoka girmişti. Cezaevinin ne olduğunu bilmiyorduk ama yaşadıklarımdan sonra bu patlama benim için bir rahatlama olmuştu. Ceza çekmeye ya da hapis yatmaya eyvallah ama aşağılanmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

Birkaç münferit olay dışında öyle büyük vukuatımız olmadı infaz memurlarıyla. Mesela bazıları beni tanıdıkları ve adımı bildikleri halde, "Adın ne?" diye sorarlardı, ben de söylerdim. Ne vardı ki bunu dert edecek? Ama böyleleri, için için zevk alıyorlardı bundan tabii.

Bir gün de şöyle bir olay geldi başımıza: Koğuşta birbirimizle sesli bir şekilde tartışırken mazgalı açıp, "Ne oluyor?" diye bağıran memurlara ben de, "Yok bir şey!" diye ters ters karşılık verince, öfkeyle kapıyı açıp dördü beşi üzerime saldırdı. Tam karşılarına dikilip, "Vursanıza! Hadi vurun! Öldürün!" diye haykırdım. İçlerinden

biri, "Lan ne vuracağız sana! Öldürüp de şeref mi vereceğiz?" diye isyan etti. Ama eminim orada ben değil de başka bir mahkûm olsaydı ellerinden biraz zor kurtulurdu.

Başka bir günse, açık görüşte eşim Meltem'i dudaklarından öptüğüm için dönüşte memurun biri sinirli sinirli soluyarak, "Bir daha sakın yapma, hakkında zabıt tutarım, disipline gidersin!" diye fırça kaydı. İlk önce anlamadım: "Sen ne diyorsun memur bey, ne yapmışım ki ben?" diye sordum. Bana, "Sen biliyorsun ne yaptığını!" dedi. "Hayır," dedim, "bilmiyorum, anlat hele!" "Burada sevişmek yasaktır!" demez mi? "Bana bak! O benim eşim, öperim de severim de! Sen sevişmek görmemişsin bence! Sonra sana mı soracağım artist?" diye bağırdım. Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. Beni ve eşimi bu şekilde ağzına alması çok gücüme gitmişti. Sinirden nevrim dönmüştü.

Bütün o dönemde beni en kötü etkileyen ve üzen, memurlarla ilgili olaylardan birini de, Sözcü gazetesinin verdiği iki Atatürk posterini duvara asmamızla yaşadım. Birkaç memur, "Duvara poster yapıştırmak yasaktır!" diye birkaç kez uyardı bizi. Ona, "O sadece bir poster değil, o Atatürk!" dedim. En azından görmezden gelebilirlerdi ama üstelemediler de. Zaten hiçbir güç de bana o posteri oradan indirtemezdi, öyle de oldu. O posterler cezaevi sürecimde benim ilham ve güç kaynağım oldular.

SAYIN OKUR, LÜTFEN, KİTABINIZIN AYARLARIYLA OYNAMAYIN

Ne mümkün ah! Ne mümkün unutmak.
Ne mümkün aşkı akılla yenmek...
Ivan Gonçarov, *Oblomov*

Cezaevinde yatmış olanlar iyi bilirler, burada zaman durur. Albert Einstein'ın görelilik kuramını anlamak için en iyi yer cezaevleridir.

Burada mutlaka bir uğraşınız, bir rutininiz olmalıdır. İki şeyi meşgul etmeniz gerekir bu daracık alanda; bedeninizi ve aklınızı. Beden için spor, yürüyüş, beyin için yazmak ya da okumak, temel ihtiyaçlardır.

Ama işte kitap yasak! Dışarıdan kitap alamıyorduk. Bize verilen kitap listesine, ellerinde bulunan on tane kitabı yazabiliyorduk. Gelgelelim bu kitaplar da her zaman bulunmuyordu. Burada bedeninizi yormadığınız, kafanızı meşgul etmediğiniz zaman, umutsuzluk, karamsarlık, öfke ve nefret benliğinizi sarar. Sizinle top gibi oynarlar. Sabah ve akşam olmak üzere günde iki, bazen üç saat yürüyordum. Yani aslında 8 adıma 5 adımlık bir alanda dolap beygiri gibi dönüp duruyordum. Buna Rus voltası adı veriliyordu. Çember çiziyorsun. Yukarı aşağı inip çıkmak, yani Türk voltası denen şey hem yavaş oluyor hem de zaman geçtikçe bilek eklemlerini ağrıtabiliyordu.

Cezaevlerinde kederden neşeye, neşeden kedere, 100 kilometreye 10 saniyede ulaşan Ferrariler gibi geçebilirsiniz. En büyük

kaygınız ise, sevdiklerinizin başına bir kaza ya da kötülük gelmesi düşüncesidir. O kadar savunmasız ve çaresizsinizdir ki kimseye yardım etmek gelmez elinizden. Ruh ve beden sağlığınızı korumak için, kendinizi sürekli kontrol altında tutmanız gerekir.

Şimdi anlatacaklarım, buradaki yoksunlukla ilgili size bir fikir verecektir herhalde. Aldığımız küçük fm radyoya tam iki hafta boyunca pil bulamamıştık. Kantinde pil yoktu ve biz dışarıdan doğru dürüst haber almak istiyorduk. Hatta Murat bir akşam sayımında memurlara, "Ya pardon ama sizden imkânsız bir şey istiicem. Piliniz var mı acaba?" diye her zamanki kibar halleriyle ricada bulunduğunda, kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. İmkânsız şeye bakın! 21. yüzyılda pil arıyorduk yana yakıla! Memur, "Yok ağam, bizde de yok!" diye boyun bükünce artık kendimi tutamadım, patlattım kahkahayı.

Çok daha acayibi de var ama şaşırıp kitabınızın ayarlarıyla oynamayın sakın çünkü hepsi tamamen gerçek!

Evet, biz böyle "Piiil! Piiiiil!" diye sayıklarken, koğuş avlusunun köşesindeki dikenli tellerin üzerine kurulmuş boş kuş yuvalarına takıldı gözüm. Yatağım kuş yuvasını göreceğim kadar dibindeydi pencerenin. Aramızda sadece bir metre mesafe vardı. Peki, ben o kuş yuvasını seyredip düşüncelere dalmışken, yuvanın içinde ne gördüm dersiniz? PİL! "Ay sıveyır dı gad!" Bunu nasıl yazacağımı hep düşündüm cezaevinde. Kimse inanmayacaktı bana ama doğrusu bu. Panasonic marka, koyu mavi bir kalem pil, kuş yuvasında gömülü duruyordu.

Murat'la Gökçe'ye keşfimi gösterdiğimde gözlerine inanamadılar. Onu oradan alabileceğimi söylediğimdeyse dehşete düştüler. Gökçe tam karşımızdaki kamerayı gösterip, "Firar ettiğimizi sanabilirler!" diye karşı çıktı paranoyakça. Doğrusu bu ya, ben de korkuyordum bu girişimden. Bir süre bu fikrimi hayata geçirmeyi

erteledim. Ama bir noktadan sonra daha fazla dayanamadım. Bir şey kafama takılmaya görsün, onu mutlaka yapmak zorundayımdır.

Bir tane el havlum vardı. Onu alıp, kolumu penceredeki demir parmaklıkların arasından dışarı çıkardım. Büyük gizlilik içinde görüyordum işimi. Gökçe ile Murat aşağıdan görseler kalp krizi geçirebilirlerdi. Bir yandan da kamerayı kesiyordum göz ucuyla. Hani kameradan görseler gerçekten firar ettiğimi sanabilirlerdi. Başladım havluyu kuş yuvasına doğru sallamaya. Bir gayret uğraşıp dururken, havlu yuvanın üzerinde durduğu dikenli tellere takılmaz mı? Nasıl panikledim anlatamam. Şimdi kendinizi güvenlikteki kamera monitörlerine bakarken düşünün. Bir mahkûm elini çıkarmış havluyla dikenli telleri aşağı çekerek koparmaya çalışıyor, hem de gündüz vakti! Ya da beni havlunun ucunda sallanan dikenli tellerle hapishane müdürünün karşısında farz edin. Belki o zaman ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Havlu takılmış, çekiyorum çekiyorum, dikenli telle beraber geliyor. Bu arada Gökçe'yle Murat da fark ettiler işi, bana aşağıdan bağırıp duruyorlar: "Atilla n'apıyosun? Manyak mısın?"

Böyle anlatınca komik geliyor belki ama kazın ayağı öyle değil tabii. Çok çekti Murat'la Gökçe benden. Bazen tam bir baş belası olabiliyordum. Hani şu eldivenle sevilmesi gereken türden... Sonunda havluyu hızla çekince, havlu carrrt diye yırtılıp telden kurtuldu Allah'tan. Bir daha uzun müddet o yuvaya yaklaşmadım ama o pili oradan alacaktım. Kafaya takmıştım bir kere. Nitekim bir hafta sonra, bu kez süpürge sopasıyla ne yaptım ettim aldım pili. Hâlâ da saklıyorum.

Pil tabii ki boştu. Zaten radyo da iki pille çalışıyordu. Fakat o kalem pil, ne bileyim, medeniyeti temsil ediyordu belki?

Kuş yuvasından kalem pil almak, cezaevinde değil, dışarıda bile kimsenin yapmayacağı bir iş. Bu işi başarırsam, özgürlüğün

tadını alacaktım. O pilin oraya nasıl girmiş olabileceği, bizim için büyük bir muamma olarak kaldı uzun zaman. İlk başta kuşun yuvayı yaparken pili oraya taşımış olabileceğini bile düşündük. Sonradan öğrendik ki, meğer mahkûmlar koğuşlar arasında haberleşebilmek için bu pillere lastikle notlar bağlayıp atıyorlarmış. O pil de muhtemelen haberleşme trafiği içinde o yuvaya denk gelmişti.

Bu mesajlaşmalar çok ilginçti. Bir gece tanık olduğum şey beni şaşkına çevirmişti. Gece saati tam uykuya dalacakken "Pat! Pat!" sesler gelince camdan dışarı baktım. Havada değişik yönlere doğru uçuşan su dolu küçük pet şişeleri gördüm. Sanki gökten pet şişe yağıyordu. Çok garip bir manzaraydı.

Sonraları bu sebeple büyük sıkıntı yaşayacaktık. Bazı örgüt militanlarının haberleşmesini ve eylem örgütlemesini kesmek için, çok sevdiğim ve adını "benim gökyüzüm" koyduğum, gök kubbeyi görebildiğimiz tek yer olan avlunun üst kısmı dev tel kafeslerle örtülecek, üzerimize bir tek beton dökmedikleri kalacaktı.

DÜNYANIN BÜTÜN SOĞANLARI ÖNÜMDE DOĞRANIYORMUŞÇASINA...

Beklemek... Bunun kısası olmayacağını herkes bilir.
Halid Ziya Uşaklıgil, *Kırk Yıl*

OHAL yüzünden ziyaretçi kısıtlaması olduğu için Meltem'le görüşemeyecektim.

Arkadaşlarımın görüşçüsü geliyor, bense görüş günleri boynu bükükleri oynuyordum. Bunun insana ne kadar ağır geldiğini tahmin bile edemezsiniz. Hapishanedeyken ziyaretçi, suda boğulan birinin yüzeye çıkıp nefes alması gibidir. Bir de buna yine OHAL yüzünden getirilen mektup yasağını da eklerseniz, yoksunluk ve yalnızlık tablosu daha belirginleşir.

Ondan haber alamıyor olmak da cabasıydı. Avukat görüşmeleri sınırlıydı. Bu görüşmeler bir memur refakatinde, kamerayla kayda alınarak yapılıyordu. Görüş saatim pazartesi günleri saat 13.30'daydı. Ne mutlu ki ilk avukat görüşmemiz serbest saatte olduğundan, onu iple çekiyordum. Meltem'in kuzeninin kocası Tümay, avukattı. Ziyaretime elinde Meltem'in mektubuyla gelmişti. Allah'ım, o anki mutluluğumu anlatamam. Mektubu okumaya başlamasıyla artık hâkim olamadığım gözyaşlarım, oluk oluk akmaya başladı. Sözleri duymuyordum, anlamıyordum ama ondan gelmişti ya. Mektubu o kadar duygusuz, hatta haber sunar gibi okumasına rağmen, sanki dünyanın bütün soğanları önümde doğranıyormuşçasına yaş akıtıyordum. O kadar içten, o kadar ciğerimden kopan bir acı ve rahatlama duydum ki... Gürültüyle burun

çekerek hüngür hüngür bir ağlama değildi bu. Daha çok yanaklarımdan ılık ılık yaşlar süzülüyordu.

Hele Meltem'in beni göremeyeceğini bildiği halde gelmesi ve o anda cezaevinin hemen dışında bekliyor olması... Bir yandan içim mutlulukla doluyor, bir yandan da kalbim köküne kadar acıyordu.

Tümay mektubu okurken, sevdiğim kadını getiriyordum gözlerimin önüne. Meltem'le aynı havayı soluyabilmek, belki birazcık kokusunu duyabilmek için havayı derin derin içime çektiğimi hatırlıyorum. O, şu anda bu duvarların arkasında. Bana çok yakın. Yanımızdaki refakatçi memur bile içlenmişti bu duruma. Duvarlar, teller bir anda ortadan kalktı, hapishaneden çıktım, çevremde kimse yoktu artık, sadece Meltem ve ben vardık. Resmen can gelmişti, kanımdaki zehri atmıştım. Bu bir müddet böyle devam edecekti. O beni göremediği halde cezaevine gelip gitmeye, bana can suyu olan mektuplarını avukat aracılığıyla göndermeye devam edecekti. Cezaevi, aramızdaki sevgiyi ve bağı daha da güçlendirmişti.

Nikâh işlemlerini bir türlü başlatamıyorduk; çünkü araya bir de Kurban Bayramı girmişti. Kurban Bayramı'nda verilen açık görüş izni beni kapsamıyordu. OHAL'den neler çektiğimizi bir Allah bilir, bir de biz biliriz.

Cezaevine verdiğim nikâh dilekçesi birçok bürokratik engelle karşılaşmıştı. İşlemlerin bir ayağı olarak, cuma günü revirde kan verecektim. Evlenirken neden kan verildiğini anlayamamıştım önce ama sanırım kan uyuşmazlığıyla ilgili bir şeydi. Gerçi o an evlenebilmek için değil kanımı, canımı bile vermeye razıydım. Kuşkusuz, cezaevinde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyen insanlara bunlar küçük, gereksiz ayrıntılar gibi gelebilir. Ama burada işler kaplumbağa hızıyla ilerliyordu.

İçinden çıkılması imkânsız bir labirentteydik. Silivri sadece basit bir cezaevi değildir, o koskoca bir ceza şehridir aslında. Müthiş

bir lojistik cehennemi gibidir işler. E dile kolay, 15 bin mahkûma ev sahipliği yapan bir kompleks söz konusu.

Nikâh işi ay mı sürerdi, yıl mı bilemiyordum. Bir de bayram tatilinin geçmesini beklemek zorunda kalmıştım işlemlere başlayabilmek için. Gözüm kulağım kapıda, gelecek hastane sevki haberindeydi.

ESARETİN BEDELİ VE ZÜĞÜRT AĞA

Bir şeylerin anlamlı olduğu zamana dönmek istiyorum.
Esaretin Bedeli

İki haftalık ıstırap dolu bir bekleyişin sonunda bir gün, kapım şangırdadı. Yaşasın! Beni sevk etmek için gelmişlerdi. Hastane, cezaevi kampüsünün içindeymiş, bereket versin. Sağlık raporu için cezaevinden çıkıp birkaç kilometre bile tutmayan mesafeyi ring denilen canlı insan tabutlarında yapmak ölüm gibiydi. Bir buçuk metrekarelik daracık bir alanda, ellerinizin kelepçeli olması yetmiyormuş gibi, bir de vahşi bir hayvanmışsınız gibi kapıyı üzerinize kilitliyorlardı. Başka mahkûmlarla ilk kez orada tanıştım. Darbe şüphelisi iki general ve bir astsubayla götürdüler beni. Bir zamanlar yüz binlere emreden o adamlar, şimdi eski hallerinden öyle uzaklardı ki. Çok fazla muhabbete girmedim. Burada dahi mimlenmekten korkuyorduk.

O ring denen tabut araçlar içinde yapılan her yolculuk, klostrofobisi olan bir insan için cehennem azabıydı. Kampüs hastanesine vardığımızda meraklı gözlerle çevrelendim. Bazı görevliler tahlillerimi yaparken fısıldayarak geçmiş olsun dileklerini iletip, durumuma üzüldüklerini ve masum olduğumu bildiklerini söylediler tedirgin tedirgin.

Beni rahatlatan, mutlu eden karşılaşmalardı bunlar. Esaretin Bedeli filmindeki o meşhur replik geldi aklıma. "Hapishanelerdeki herkes masumdur, hepsi 'suçsuzum,' der." İyi de ben gerçekten suçsuzdum?

Bütün tahlillerim yapıldı, kan falan aldılar, ardından sonuçları beklemek üzere umutla koğuşuma döndüm. Ama tahlil sonuçları öyle dışarıdaki gibi üç beş günde gelmiyordu. Çok basit işlemler, asırlar sürüyordu. Her seferinde acı bir tecrübeyle idrak ediyordum bu gerçeği.

İyi ki bu arada Meltem de dışarıda kendi işlemlerini halletdiyordu. Bu konuda, CHP'li Silivri Belediye Başkanı Özcan Işıklar'ın çok yardımlarını gördüm. Nikâh işlemlerimizle ilgilenmişlerdi sağ olsunlar. Dışarıda her şey hazırdı ama içeride işler tangır tungur ilerleyecekti. Hani şu Şener Şen'in meşhur Züğürt Ağa filmindeki dede gibi, "Ben garı istiyem, evlenmek istiyem!" şeklindeki dilekçelerimle idarenin başını şişirip duruyordum.

O günler çok sıkıntılı geçti. Düşünsenize, koğuş arkadaşlarınız her cuma, görüş günü aileleriyle, eşleriyle hasret giderirken, ben onların anlattıklarıyla avunuyor, kendimi kimsesiz ve terk edilmiş hissediyordum.

Murat'ın eşi Şehriban Hanım aracılığıyla Meltem'e haber gönderiyor, yine onun üzerinden haber alıyordum.

Bütün çırpınmalarıma rağmen bir türlü tahlil sonuçlarım gelmiyor, her cuma cehennem azabı yaşıyordum.

Bir cuma günü onlar yine ailelerini görüşe gitmişti, bense avludaki turlarımı yapıyordum. Dönüşte Murat, Meltem'in dışarıda olduğunu söyleyince yine gözbebeklerimi yaşlar bastı. Beni göremeyeceğini bile bile oraya kadar onca yol tepmiş, beni sevdiği mesajını iletmişti. Keşke duyuları kilometreleri aşacak kadar hassas bir hayvanın burnuna sahip olsaydım da, derin nefeslerle onun kokusunu alabilseydim.

Görmesem de dışarıda olduğunu bilmek yatıştırıyordu beni. Görmüş kadar olursunuz ya, aynen öyle. Gel de sevme böyle bir kadını. Sanki sesimi duyurabilecekmişim gibi, "Kurban olurum

lan sana!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Bizimkiler, "Delidir, ne yapsa yeridir!" dercesine baktılar bana.

Onu o kadar çok özlemiştim ki, iyiden iyiye kafayı sıyırmaya başlamıştım. Eğer bu nikâhı kıymazlarsa, açlık grevine başlamayı bile düşünüyordum ciddi ciddi. Bu düşüncemden koğuş arkadaşlarıma bahsettiğim zaman, Gökçe bunun en son çare olarak başvurulacak bir eylem olduğunu ve şakaya gelmeyeceğini söyledi. Ölüm vardı işin ucunda. "Olsun!" dedim. Bu yaşadıklarım ölümden farksızdı zaten. O gece, idareye gönderilmek üzere oturup bir dilekçe daha karaladım.

EVREN BANA KÜFÜRLÜ MESAJ GÖNDERİYOR

Eğer insan çenesini tutmayı akıl edebilirse,
beyni çalışmaya başlar.
Douglas Adams, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*

Şimdi düşününce, komik ya da çocukça gelse de vaziyetim haraptı. Fena halde çaresiz durumdaydım.

İdareye dilekçe yazıp nikâh işlemleriyle ilgili bir gelişme olmazsa açlık grevine başlayacağımı ilettim. Vallahi psikolojim işte buydu. Yapacaktım da. Şaka ya da blöf değildi, son derece ciddiydim. Hatta yemeği azaltıp kendimi buna biraz hazırlamıştım bile. Koğuş arkadaşlarım da bu kararımdan dolayı stres içindelerdi. Şaka yapmadığımın farkındalardı. Benim için endişeleniyorlardı. Dedim ya, çok çektiler benden, çok.

Sadece evlilik değildi konu, yaşadığım haksızlıklardan bunalmıştım. Tüm bunlara karşı bir isyan, bir tepki yükseliyordu derinliklerimden. Hayatım boyunca otoriteyle sorunum oldu. Birilerinin bana bir şeyler dayatması ve özgürlüğümün kısıtlanması zaten canımı çok acıtıyordu. Bu olayı da gurur meselesi yapmıştım.

Allah'tan mevzu oralara varmadı. Ne olduysa oldu artık, bu dilekçeden iki gün sonra galiba, koğuş kapısı bir kez daha şangırdadı. Bir memur mazgaldan, "Atilla Taş!" diye seslendi. Dikdörtgen boşluğa kafamı uzattığımda, dışarıda duran iki memurla yüz yüze geldim. Birisi bana, "Yarın idareye bir dilekçe yaz, nikâh belgelerinin kime teslim edileceğini bildir," dedi ve dönüp gittiler. Afallamıştık hepimiz. Sanki diretmem işe yaramış, adeta bir mucize

gerçekleşmişti. Mutluluğuma diyecek yoktu. Hem açlık grevi yapmayacaktım hem de evlenip Meltem'e kavuşacaktım!

Nihayetinde ben Adanalıyım, biz yemeyi içmeyi çok seven insanlarız. Bilen bilir, yemeyince mutsuz oluruz. Ama Meltem'i o kadar özlemiştim ki, sadece yemekten değil dünyamdan bile vazgeçmeye hazırdım. Artık tek yapmam gereken, nikâh tarihini beklemekti.

Kuş gibi hafiflemiştim. Ne de olsa hapishaneler hayatın bekleme odaları gibidir. Kantini beklersiniz, mahkemeyi beklersiniz, görüş gününü beklersiniz, özgürlüğü beklersiniz, avukatı beklersiniz, sevdiğinizi beklersiniz, kitapları, gazeteleri beklersiniz, mektup beklersiniz. Hayatınızın çürümesini beklersiniz.

Her şey hazırdı, evlilik için artık önümüzde bir engel kalmamıştı. Ama ertesi gün revire çıktığımda bütün hevesim kursağımda kaldı. Yeniden kan vermem gerekmişti, zira ilgili doktorun ihmali yüzünden bir sorun çıkmıştı. Yani en başa dönmüştük. Haftalarca beklememe sebep olan tüm işlemler sıfırdan başlayacaktı. Ertesi gün için nikâh tarihi almış, yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişken, bütün süreç haftalarca öteye atıyordu! Çıldırmama ramak kalmıştı. Yıkılmış, kahrolmuştum. Enkaz halde koğuşa döndüm. Murat ile Gökçe'ye durumu anlattığımda onlar da çok üzüldüler.

Murat: "Gidelim, müdüre çıkalım, bir şeyler yapar belki," dedi ama ne yapabilirdik ki, burası cezaevi kardeşim, bizler de tutukluyuz? Hiçbir inisiyatifimiz yok burada, hakkımız hukukumuz yok. Bu kadar çaresiz hissettiğim çok az an olmuştur hayatımda. Bedenimden adeta can çekilmişti.

Bu çıkmaz sokakta debelenirken, açılan mazgalın sesiyle kendime geldim. Memur "Atilla Taş!" diye seslendi. Beni tekrar revire götürdü. Yukarı çıktığımda bir hemşire kanımı burada alacağını söyledi. Hemen sıyırdım kolumu. Kanımı da, canımı da alabilirdi

o an. İşlem devam ederken içeri giren bir memur, "Kanını tahlile bugün göndereceğiz, yarına yetiştirmeye çalışacağız," deyince boynuna sarılmamak için zor tuttum kendimi. "Allah'ım iyi ki böyle güzel insanlar var şu dünyada," diye düşündüm. Sevinçten kanatlanıp uçacaktım neredeyse. "Allah razı olsun, sağ olun memur bey!" dedim. Karşılık olarak, "Ha bu arada müstakbel eşiniz dışarıda, size selam söyledi," diye haber verince mutluluğum katlandı. Demek ki Meltem dışarıda caz çıkarmıştı.

O dışarıda, bense içeride, inanılmaz bir mücadele veriyorduk. Müjdeyi hemen yetiştirmek için koğuşa koşarak gittim. Murat'la Gökçe de bu harika habere çok sevindi. Neşe içinde dans ediyordum koğuşta. Ah ulan arkadaş, bilseydim böyle olacağını daha evvel evlenmez miydim? Artık bir tek aksiliğe bile tahammülüm kalmamıştı. Bir yandan da her an, başka bir sorun çıkar mı diye diken üstündeydim. Eğer her şey yolunda giderse cuma günü, yani bir gün sonra evli bir erkek olacak, eşimi rahatça görüp onunla konuşabilecektim.

Murat'a ensemi aldırdım. Bu benim damat tıraşımdı. Üzerime bir tişört geçirip gidecektim nikâha: Murat'la Gökçe de nikâh şahidim olmayı kabul etmişlerdi.

Kendi kendime konuşup duruyordum: "Ben sana hazırım aşkım! Bekliyorum gel! Gel kavuşalım bitsin bu hasretlik! Gel çok özledim seni imansız! Yeter, gel artık! Gel gelinim ömrüme gel, senden başka yar sevemem! Gel öbür yarım, ruh eşim, bir tanem, hazırım sana! Hiç kimseyi böylesine istemedim, gel kadınım gel!"

Mübarek cuma sabahı, umutlu bekleyişim nihai meyvesini verecekti sonunda. Geceyi sabaha kavuşturamamış, bir damla uyku uyuyamamıştım heyecandan. O gün sadece evlenmeyecektim, iki aydır süregelen görüşsüzlük işkencem ve sevdiğime duyduğum özlem de sona erecekti. İçim içime sığmıyordu.

Murat'la Gökçe görüşe gittiler. Ben de heyecanla onları ve nikâh saatini beklemeye koyuldum. Bir saat sonra döndüklerinde suratları beş karış asıktı. Korkudan aklım başımdan gitmişti. Kötü haberi Gökçe verdi. Nikâh pazartesiye ertelenmişti, çünkü sağlık raporlarım yine yetişmemişti.

Bir Roller Coster'ın tam tepeden aşağı düşmesi gibi, yerin dibine gömüldü ruhum. İsyanla bağırmaya başladım avluda, haykırarak ağız dolusu küfürler ediyordum. Hani o doktor o an karşımda olsa parçalardım. Böyle boktan bir şans olur mu arkadaş!

"Ulan evren misin nesin? Nasıl bir mesaj yolladım lan ben sana? 'ağzıma sıç' mı dedim bilmeden yoksa! Senin galaksilerini, Samanyolu'nu biiiiiiip, senin Jüpiter'ini Mars'ını, yıldızını, kuyruklu yıldızını biiiiiiip!" Bip oğlu bip yani!

Resmen cesede dönmüş halde yukarı çıkıp yatağıma uzandım. Benim gökyüzüme doğru baktım.

Çok dini bütün bir insan sayılmazdım ama inancımı da kaybetmek üzereydim. Hele bana bu zulümleri yapanların da benim gibi Müslüman olduklarını düşündükçe, dinden de imandan da iyice soğuyordum.

Üç gün daha bekleyecektim. Ama gelin siz o üç günü, cezaevinde üç binle çarpın. "Ah ulan doktor! Ah ulan doktor!"

Aslında cezaevi doktorlarının, özellikle psikologların çok iyiliğini gördük. Gerçekten iyi ve dürüst insanlardı. Gerçi, benimle görüştükten sonra ruh hallerinin eskisi gibi olmadığına eminim. E deli, deliyi görünce sopasını saklarmış.

KAFESTEKİ DAMAT

Delilik, bir insanın tımarhaneyi boylamasına varacak düzeyde değilse, en sağlam dokunulmazlıktır.
Aziz Nesin, *Bay Düdük*

Pazar gecesi geçmek bilmedi. Bütün gece avlu penceresinde oturup sigara içerek duvarları seyrettim. Günün ilk ışığı, ulaşılmaz bir hedef gibiydi. Sigaramın dumanı bile benimle dalga geçiyor, kalp şeklinde çıkıyordu meret!

O gün de bir problem çıkarsa kendimi kafa üstü yere atacaktım üst kattan. Bitimsiz bir engelli koşuda bitap düşmüştüm. Şanssızlık yoldaşım olmuştu. Ucundan çeke çeke getirdiğim o sabah ilk işim, gecenin bitkinliğini ve yorgunluğunu biraz olsun üstümden atmak, bir duş almak oldu. Giyindikten sonra kendime bir çay koydum. Bir müzik kanalı açtım. Çalan şarkı tükenmişliğimi söylüyordu.

Öğle olduğu halde hâlâ bir haber yoktu. Umutlarım yine sönmeye başlamıştı ama ne kızmaya ne de daha fazla üzülmeye mecalim kalmıştı.

Avluda umutsuzca volta atmaya başladım. Murat ve Gökçe çağrı butonuna basıp memura durumu sormamı tavsiye ettiler: "Memur bey bugün nikâhım kıyılacaktı, bir haber var mı acaba?" Belgelerimin teslim edildiğini, her şeyin dışarıda, Meltem'in başvurusuna kaldığını söyledi.

Meltem de dışarıda uğraşıyordu garibim. Umutsuzlukla omuzlarım düştü. Sanki bir iğne deliğinden geçiyordum, her şey o kadar ağır ve zordu ki...

Kapının şangırtısıyla, uçar gibi mazgala koştum tekrar. Acınacak bir haldeydim. Per perişandım.

Ve... "Atilla Taş, hazırlan, nikâhın var!" diyen memurun sesini duymamla, yeryüzünden ayrılan füze hızıyla fırladım.

Merdiveni çıkarken tökezlememle yere kapaklanmam bir oldu. İçimi dolduran coşkudan canım bile yanmadı. Ayakkabılarımı ters giydim, değiştirince aslında ters olmadıklarını anladım. Gökçe ve Murat da hazırlanmaya başladı. Bense, "Hadi çabuk! Hadi çabuk! Yine bir aksilik çıkmadan halledelim şu işi!" diye ortalığı velveleye veriyordum.

Kalbim yerinden fırlayacaktı adeta. Kendimi, yıllardır görmediği ana babasına kavuşacak yetim çocuklar gibi hissediyordum. Koştura koştura nikâhın yapılacağı açık görüş salonunun yolunu tuttuk.

Aşkıma yürüyordum. Onu öyle özlemiştim ki. Görünce dayanamayacağımı biliyordum. Salona girdiğimizde kimsecikler yoktu. Bir masa etrafına sandalyeler dizilmişti. Aklıma Ümit Besen'in şarkısı geldi:

"Nikâhına beni çağır sevgilim
İstersen şahidin olurum senin
Bu adam kim diye soran olursa
'sakıncalı çökelek' dersin sevgilim"

Salonun duvarlarında, aynen cezaevi koridorlarında olduğu gibi, manzaralı büyük duvar resimleri vardı. Birisi karlı bir dağın, diğeriyse uçsuz bucaksız ufuklara ve engin denize bakan bir palmiye ağacının resmiydi. Cezaevinin soğuk duvarlarında öylesine eğreti duruyorlardı ki... Gene de manzaraya dalıp gittim.

Tam karşımızda kapalı bir kapı vardı. Büyük ihtimalle aşkım,

gelinim oradan gelecekti. Duvarda asılı saatteki akrep ve yelkovan, hapishane zamanını hatırlatırcasına, birbirlerini kovalamaktan yorulup durmuşlardı sanki. Bütün bedenim kalbimin atışıyla gümbürdüyordu. Heyecandan adrenalinin ağzıma kadar yürüyen tadını bile alabiliyordum.

Birden kapıda ayak sesleri duyuldu. Kalbim sadece sinemde değil, elimde, gözümde, yüzümde zonkluyordu. Bir duvardaki durmuş saate bir kapıya bakıyordum. Orada beklerken geçirdiğimiz on beş - yirmi dakika, bana on yıl gibi gelmişti.

Sonunda kapı hafifçe aralandı. Önce bir infaz memuru, bu değil, sonra bir kadın nikâh memuru, bu da değil, sonra bir başkası, bu da değil, bu da değil... Kapıdan sürekli birileri girip duruyordu. Ama "Meltem yok yahu, nerde bu?" Ve... Ta ta ta taaaammm! Siyah pantolonu ve beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah ceketiyle, her zamanki gibi şık Meltem göründü nihayet!

"Allah'ım, ne kadar güzel bir kadınla evleniyorum!" diye düşündüm bir kez daha. Odadaki herkes kayboldu birden. O an dünyada bir tek o ve ben kaldık. Ellerimi yüzüme götürdüm, başımı yukarı kaldırıp yüreğimden koparcasına, "Allah'ım sana şükürler olsun!" diye haykırdım. Öyle içten, öyle hasretle sarıldık ki birbirimize. Her saniyesini beynime kazımaya çalıştım o anların. "Seni seviyorum aşkım, çok özledim seni! Neler yaşadım bir bilsen sensiz!" diye özlemle kokladık birbirimizi. Ayrılamıyorduk bir türlü. Ama nikâh memurları ve Meltem özel izinle gelmişti. Vakit çok dardı. Gözyaşlarımız birbirine karışmış, sevdiğim kadının kokusu üzerime sinmişti. O koku çıkmasın diye duş bile almazdım artık.

Masaya, nikâh memurunun karşısına oturduk. "Mehmet oğlu Atilla Taş, Meltem Hanım'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Bir şeyler, bir şeyler daha söylüyor ama duymuyorum ben onları. Aklım gözüm Meltem'de sadece. Hayatımda verdiğim en isabetli

karar bu. "Eveeeeet!" diye bağırıyoruz Meltem'le. Nikâh başladığı gibi bir anda bitiveriyor.

Belki bize birazcık görüşme imkânı verirler diye kasap kedisi gibi bakıyorum müdürün gözünün içine ama sadece ayaküstü görüştürüyorlar. O da onların yanında olmak kaydıyla. Alelacele birkaç soru soruyorum Meltem'e. Elleri ellerimde: "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"İyiyim aşkım; sen beni düşünme, hiç kimse inanmıyor senin suçlu olduğuna, yapışmadı üzerine bu iftira," diyor.

"Takipçilerin bile seni çok özledi," deyince "Bırak o köftehorları, sattılar beni!" diyerek şakaya vuruyorum."

"Seni seviyorum aşkım, bekle beni. Sen de merak etme, ben iyiyim."

"Bak bu cuma ilk kez görüşümüz var, kavuşacağız gene."

"Seni seviyorum, hem de öyle böyle değil aşkım!"

Onca emek, aylardır süren çile, hepsi, şu beş on dakikalık formalite için miydi? Evet.

Koğuşuma yeni evli ve kalbi kırık bir şekilde dönerken, artık başka bekleyişler vardı benim için: Görüş günleri. Cumadan cumaya bekleyiş, ayrı bir direniş eylemi... Buradaki yaşam gücüm.

"We just married" tamam da, "Happily ever after"ı nerede bunun?

Hadi darısı başınıza köftehorlar!

CAMLARI ÖPÜYOR, CAMLARI KOKLUYOR, CAMLARI YALIYORUM!

Efendiler, bilirsiniz ki, hayat demek mücadele ve müsademe demektir.
Mustafa Kemal Atatürk, *Nutuk*

İki haftada bir perşembe günleri, sabah 9.30'da beş dakikalık bir telefon görüşmesi ve cumadan cumaya haftada bir saat normal görüş. Hepsi bu. Bu küçük molalar dışında bir bağlantımız yoktu dışarıdaki hayatla.

Bir saat, camların arkasından görüyorduk ailelerimizi. Cumalar en güzel günlerdi bizim için. Hani "Hapislik iki görüş arasında yaşananlardır," desem yeridir. Bayram günü giyinip süslenen çocuklar gibi şen oluyorduk o günlerde. Fırtınalar ortasında biraz olsun hayata döndüğümüz adacıklardı bunlar. Görüş vaktine kadar zift gibi ağırlaşan zaman, o bir saatte zembereğinden boşanırdı. Olur da ailelerinizi üzgün, yorgun veya bitkin görürseniz, kahrolmuş halde dönerdiniz çilehanenize. Görüş günleri, mahpusun da, ailesinin de birbirlerine kelimenin tam anlamıyla güçlü rolü yaptığı setlerdir. Ne kadar üzgün, mecalsiz ve zor durumda olursa olsunlar, her iki taraf da karşısındakinin moralini bozmamak için en büyük gayreti sarf eder. Hatta bazen dışarıda olanların bizden daha çok desteğe ihtiyacı vardır. En ufak bir sıkıntınız bile onları kahretmeye yeter. Görüşten mutsuz dönmek, bir haftalık cehennem azabının habercisidir. Bir de düşünün ki, ben iki ay boyunca

görüşsüz kalmışım, ne acılar çekmişim. Çok gayret ettim Meltem'e acılarımı hissettirmemek için. Ne kadar kötü halde olursam olayım hep gülmeye, onu cesaretlendirmeye çalıştım.

O da hep dışarıdan haberler vererek beni ayakta tuttu. Sosyal medyada hakkımda yapılan yorumlardan bahsetti: "Kimse suçlu olduğunu düşünmüyor," diyordu. Zira en büyük korkum insanların bu iftiraya inanmasıydı. Çok şükür ki öyle olmamıştı. Hatta tutuklanmam, davayı resmen sulandırmıştı. Genel kanaat, toplum vicdanının yaralandığı yönündeydi. Bingo!

Siz içeride ne kadar ıstırap ve mahrumiyet içindeyseniz, aileleriniz de öyledir. Cezaevlerinde öyle hikâyeler duyuyorduk ki, halimize bin şükür ediyorduk. Bazı şüpheliler, eşleri, ana babaları ve hatta çocuklarıyla beraber atılmışlardı hapse! Yaşları cezaevine giremeyecek kadar küçük olanları esirgeme yurtlarına göndermişlerdi. Bazılarının aileleri işlerinden atılmıştı. Böyleleri, değil sevdiklerinin görüşüne gelebilmek, ekmek bulamaz duruma düşmüş, sersefil olmuşlardı. Öyle ağır, katlanılmaz hikâyeler vardı ki anlayacağınız. Beterin beteri dedikleri bu olsa gerekti. İnsan kendi haline şükreder hale geliyordu. Tam bir acı dönemiydi. Yaşam dünyasının dışına atılmış birçokları, sosyal ölüme itilmişti.

Operasyonun kapsamı o kadar genişletilmişti ki, bu gruba selam verenler bile alınır olmuştu. OHAL'i alkışlayanlar, ona destek verenler, ağır bir propaganda altında zihnen uyuşmuştu. En küçük bir gözaltı bile mimlenmenize yetiyordu. Toplumu saran korku dalgası, insanların birbirlerinden cüzzamlılarmış gibi kaçmasına sebep oluyordu.

Evet, devlet büyük bir belayla karşı karşıya kalmış, seçilmiş hükümet ve halk iradesi ipotek altına alınmaya çalışılmıştı. Darbe olsa yine bu tip acıların yaşanması kaçınılmazdı ama darbenin engellenmesinin sonuçları da farklı olmamıştı.

At izi it izine karışmıştı. Baba oğlunu, oğul babayı ihbar eder hale gelmişti. Eski husumetlerle hareket edenler sahte ihbarlarda bulunuyor, birçok masum insan göz göre göre harcanıyordu.

Birinde ByLock çıkması, kanser ya da AIDS hastalığıyla aynı etkiyi yaratıyordu. Tutuklular arasında bile telefonunda ByLock olanlara şüpheyle yaklaşılır, onlardan uzaklaşılır olmuştu. Bu zorlu süreçte yüzlerce bebek bile aileleriyle birlikte hapse konmuştu.

En kötü zamanlarınızı görüşlerin ardından yaşardınız. Görüş boyunca o cam bölmelerin içinde karşılıklı telefonla konuşurduk. O camları ne çok öpmüşüzdür. Cama kafamızı dayar birbirimizin suretlerini içerdik gözlerimizle. Ben hayatımda hiçbir zaman bu kadar cam yalamadım. Suratımla silerdim camı. Sevilmeye, dokunulmaya ve şefkate o kadar ihtiyaç duyarsınız ki, bu hissiyat ölümcül bir susuzluk gibi sarar bedeninizi. Duvar kokarsınız, taş kokarsınız, dikenli tel kokarsınız, buram buram hapis kokarsınız. Görüş sonrası koğuşunuzda sizi ağır bir depresyon bekler. Bir dahaki cumaya kadar hapishanenin soğuk duvarlarına kalırsınız. İki görüş günü arasında yaşarsınız hapishanelerde. Görüşte değilseniz, mezardasınızdır. İsimsiz bir ölüsünüzdür.

Hafta sonları memurlar tatildedir. Günler daha bir ağırlaşır, hava daha bir yoğunlaşır. Elinizde sadece gelecek cumanın hayali kalır. En kötüsü de boş umutlara kapılmaktır. Hapiste umut hem yaşatır hem de yavaş yavaş öldürür sizi. Bir ayağınız hapishanenin içinde, diğeri ise dışında olmalıdır her zaman. Kendinizi aşırı bir umuda kaptırır da içeride kalırsanız, 200 km hızla giden bir araba gibi duvara toslayabilirsiniz. Kemikleriniz tuzla buz olur. Yeniden en başa dönersiniz. Burayı eviniz bellemelisiniz; çünkü belirsizlik dünyanın en kötü azabıdır. Hani deselerdi ki "Senin cezan beş yıl arkadaş, beş yıl cezaevinde kalacaksın,", inanın buna katlanmak, ne kadar yatacağınızı ve başınıza neler geleceğini bilmemekten

çok daha kolaydır. Oysa bizler gibi aylarca iddianame beklemek, akıbetini bilmeden tıkılıp kalmak, işkenceden beterdir.

İddianameyi bekle, mahkemeyi bekle, ne olacağını bekle, bekle babam bekle. Döndürüp döndürüp düşün bakalım: "Şimdi bana ne olacak?"

Hele ki hukuk askıya alınmışsa, neredeyse orman kanunları geçerliyse, ümidin soluğu kesilir. Hukukun önemini, hukuksuzluğa uğramış olanlar kadar kimse bilemez. Hukuk, hava gibidir, su gibidir toplumlar için. Ama onun değerini de, hayat, sağlık, aile ya da mutluluk gibi kaybetmeden öğrenemezsiniz. Hapishane bana bir şey öğrettiyse, o da Çetin Altan'ın efsanevi "Enseyi karatmayın!" sözüdür. Bedeniniz hapsolabilir ama eğer iç dünyanız büyük, hayal gücünüz yeterince genişse dayanma gücünüz artar.

İşte bunları işliyordum beynime. O yüzden her gün çok yoğun spor yapmaya başladım. Spor, beni kurtaran şeylerden biriydi. Hayal gücüm de çok geniştir neyse ki. Hüzne de, sevince de, acıya da aynı mesafede durmaya çabaladım hep. Maruz kaldığım en kötü şeylere bile mizahla yaklaşmasını bildim. Mizah duygum olmasaydı kurumuş bir ağaç gibi, yıkılır giderdim. Kendi kendime akıl oyunları oynadım sürekli. Her şeyin iyi yönlerini, gülünecek taraflarını görmeye gayret ettim. Böylece hem kendimi hem de çevremdeki insanları motive ettim. Kendime içeride bir de hayal dünyası kurdum, gidilemeyecek yerlere arada sırada gidebilmek için.

HER ZERRENİN BİR GÜCÜ VARDIR

Doğada herhangi bir şey bize değersiz, saçma ya da kötü gelirse, bunun sebebi, nesnelere dair bilgimizin azlığıdır; doğanın bütüncül düzenini ve tutarlılığını bilmeyişimizdir; her şeyin kendi aklımıza göre ayarlanmasını isteyişimizdir.

Spinoza, *Ethica*

Gazetemiz, dergimiz, televizyonumuz yoktu. Bir müddet her şeyi küçücük bir radyodan öğrendik. O da hışırtılı, cızırtılı bir şeydi. Kulaklarımıza hoparlörü yapıştırıp öyle dinliyorduk.

Tüm bu süreç boyunca en büyük gücümü masumiyetimden aldım. "Ya bir de suçlu olarak düşseydim buraya?" diye kendimi teskin ettim.

İlk zamanlar muhalif kanalların hiçbiri kablolu yayınlarda yoktu. Daha sonra, aralarında Barış Yarkadaş'ın da bulunduğu bazı vekillerin katkısıyla, hem daha önce izleyemediğimiz muhalif kanallara hem de biraz olsun doğruları öğrenebilme arzusuyla okumak istediğimiz Cumhuriyet, Birgün, Evrensel gibi muhalif gazetelere kavuştuk. Tüm bu yayın organlarına minnettarım, hepsine çok teşekkür ediyorum. Muhalefet güzel şey. Eskiler "el-muhalif dâima," dermiş. Bu gazeteler, bir nebze de olsa sesimizi duyurmamıza vesile oldular, sorunlarımıza eğilmeye çalıştılar. Yoksa ana akım medyadaki, arkamızdan "terörist" diye salyalar akıtan müfterilerin ellerine kalmıştık.

Halk TV hiç kapanmazdı bizde. Müthiş bir lincin çarkları arasında ezilip ufalanıyor, derdimizi anlatamıyorduk kimseye. Benim

öyle yüksek bir tahsilim yoktu belki; ama televizyonlardaki profesör unvanlı kişileri gördükçe çıldırıyordum. "Bunlar karşıma çıksa, beynimle döverim hepsini," diye düşünmeden edemiyordum. Okumuşun cahili gerçekten çok tehlikeliydi, bunu bizzat deneyimleyerek en zor yoldan öğrendim.

İktidara sırtını yaslayıp televizyon programlarında sınırsızca saçmalayanların karşısında, tepelerinde Demokles'in kılıcı, ağızlarından yanlış bir kelime çıkar da başları belaya girer diye tir tir titreyen "âlimlere" acıyordum. Bilmem ne üniversitesinin, bilmem ne bölümünün başkanı, ordinaryüs profesör unvanlı adamlarda ne fındık kadar beyin ne de bir bilgi kırıntısı vardı. Ha vardıysa da, belli ki sahibinden satılmış ya da kiralanmıştı. Aydınının korkak, okumuşunun ürkek olması bu ülkenin kaderiydi adeta. Bir ortamda karşılaşsak yüzüme bakmaya tenezzül etmeyecek, beni kültürsüz ve cahil bir ham çökelek olarak görecek birçok bilirkişi, gözümde koca birer hiçe dönüşüvermişti.

Zor zamanlar turnusol kâğıdı gibidir. Herkes rengini belli eder. İnsanlar birbirini satar. Herkes kendi gerçeğini ortaya koyar. Bu dönem de, bizlere toplumumuzun genel karakterini ve neden bazı şeyleri başaramadığımızla ilgili şeyleri göstermesi açısından, dev bir sosyolojik laboratuvar işlevi gördü. Hal-i pürmelâlimiz ve notumuz içler acısıydı.

Hapiste en küçük bir umut parçası için çöpü karıştıran insanlar gibiydik. Ama dışarıda umut değil, çile vardı. Daha çok da bizim için. Hele Cumhuriyet gazetesi baskınıyla kaygılarımız daha da artmış, üstüne HDP'li vekillerin, hatta genel başkanları Selahattin Demirtaş'ın tutuklanmasına çok şaşırmıştık. Her geçen gün işler içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Sevin sevmeyin, demokratik bir ülkede herhangi bir siyasi partinin genel başkanı ile milletvekilleri tutuklanıyorsa, o ülkede

insanlara siyaset yapma yollarını kapatıyorsunuz demektir. Siyaset kanalları, demokrasi, hukuk, bir ülkenin soluk borusu gibidir. Ciğerlerine oksijen gitmezse zehirlenir, boğulur.

Cumhuriyet gazetesi gibi yıllarca demokrasiden yana tavır almış, bu uğurda birçok fedakârlık yapmış, bedel ödemiş bir gazetenin yazar ve çizerleri tutuklanınca, bize bile FETÖ'cü gözüyle bakanlar bir şeyleri anlamaya başlamışlardı. Sanki birileri bu davaları özellikle sulandırmaya çalışıyordu.

Zaman zaman onlarla koridorlarda ya da avukat görüşlerinde rastlaşıyorduk. Murat Sabuncu, Kadri Gürsel, Musa Kart, Önder Çelik, Bülent Utku, M. Kemal Güngör, Güray Öz, Hakan Kara, Turhan Günay da kader ortaklarımızdı artık. Her kötü gelişmeyle üzüntümüz katlanıyordu.

Daha sonra sırasıyla Ahmet Türk, Ahmet Şık, Alman Die Welt yazarı Deniz Yücel de alınmıştı. Sonradan bu operasyon kervanına Sözcü gazetesi de katılınca hiçbir şeye şaşırmaz olduk. Deniz Yücel ve Sözcü muhabiri Gökmen Ulu'yla da vekil görüşlerinde sık sık karşılaşıyorduk. Hatta bir keresinde Yücel, bayramımızı kutlamıştı. İşgüzar memurlar bize, "Aranızda konuşmayın!" diye çıkışınca çok kızmış, "Ne yani bayramda mı kutlayamayacağız?" diye söylenmişti. O bir de tecritte tek başına kalıyordu. Beterin beteri.

Gökmen de onun koğuşuna nakledilmem için dilekçe vermemi istemişti benden. Ama orada işler siparişle olmuyordu maalesef.

Ahmet Altan ve Mehmet Altan'la da sık sık karşılaşırdık. Ahmet Altan birkaç metre ötemdeki koğuşta kalırken, ben onun kitaplarını okuyordum. Çok tuhaf geliyordu bana bu durum. Dedim ya, dünyanın en büyük üniversitelerinden biri gibi olmuştu Silivri Cezaevi. Hatta adamın birinin üniversiteye giden oğluna: "Oğlum bırak üniversiteyi de Silivri'ye aldırmaya bak kendini!" dediği rivayet ediliyordu.

Cezaevini evimiz bellemiştik bir süre sonra. Başka türlü yaşamın kolaylaşması mümkün değildi. Avlumuz bizim esirler bahçemizdi mesela. Kendimizi esir olarak görüyorduk, tutuklu olarak değil. E, doğrusu da buydu zaten.

Bu soğuk duvarlar arasında kendime defalarca sordum: "Neden buradayım?" Aslında biliyordum gerçeği. Yazdığım yazı ve tweet'lerle birilerini oldukça kızdırmış, "Kral çıplak!" diye bağırmıştım.

Bir gün avluda volta atarken yaşadığım bir olayla, bir aydınlanma anı yaşadım. Yine derin düşüncelere dalmış dolap beygiri gibi avluda turlarken, ayakkabımın içine minnacık bir taş parçası, belki de küçücük bir toz zerresi girdi. Bir zerre insanı ne kadar rahatsız edebilir ki? Gelin görün ki yürüyemez oldum. Çünkü bütün zihnim ona odaklanıyordu. Acıtmıyordu belki ama bütün dikkatimi dağıtıyor, beni huzursuz ediyordu. İleri geri hareket edip ayağıma batıyordu. Düşüncelerimi toparlamama izin vermeyen bu bulgur tanesinden ufak taşı çıkarınca, bu kadar küçük bir şeyin nelere kadir olduğunu idrak ettim. Kafamda bir ışık yandı. Sorularımın cevabı tam karşımda duruyordu işte. Ben bu küçük taş parçasıydım. Çok güçlü, beni bir çırpıda ezebilecek güçlü adamların ayakkabısına girmiş, rahatlarını bozmuştum. Bu benzeyişe güldüm. "Neden? Neden?" diye usanmadan sorarak kendimi tüketmemin âlemi yoktu. Burada olmamın sebebi çok açık ve netti. Her zerrenin bir gücü vardır. Bizler, sürekli hareket eden, gözle görülmeyen küçücük atomlardan, protonlardan, elektronlardan oluşmuyor muyuz zaten? Her zerrenin bir gayesi var, bir araya geldiklerinde de en küçük nesneler bile önlerinde durulamayacak kuvvetlere dönüşüyor. Ama o kadar ayrışmış ve birbirimize düşman edilmiştik ki o minnacık nesneler kadar olamıyorduk artık. Hapis hayatım gerçekten çok öğretici oldu benim için, özellikle olanları kabullenmeyi başardıktan sonra.

İÇERİDE DÜŞÜNECEK ÇOK ZAMANIM OLDU

Sabır, insanoğlunun tek kalesidir.
Ahmet Hamdi Tanpınar, *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*

Zamanı, geceyi, sabrı öğrendim herhalde. Havada asılı kalan, inatla geçmeyen günü izlemeyi, geceleri tek başıma pencerenin kenarına oturup kim bilir kaç milyon kez adımladığım avluya bakmayı... En çok da özgürlüğün anlamını...

Özgürlük o kadar yabancı bir duygu olmuştu ki benim için bir türlü hayal edemiyordum artık onu. Sanki dünyaya bu hapishanede gelmiş, tüm ömrümü burada yaşamıştım. Özgür olmak sadece bir hayaldi sanki. Öte yandan, öyle anlar da oldu ki içerde, dışarıdakinden daha özgür hissettim kendimi. Uzaktan uçan uçakları hayal edip nereye gittiklerini düşünüyordum. Uçan kuşlara bakıp nerelere göçtüklerini merak ediyordum. Bazen dışarısını hayal etmek bile korkutuyordu beni. Yine eskisi gibi neşeli olabilecek miydim mesela?

Burada yapılabilecek öyle az şey vardı ki. Hele her şeyin yasak olduğu OHAL ortamında. Şartlar gerçekten çok ağırdı. Kitap yasağı beni ve burada yatan birçok aydın insanı fena vurmuştu. Tam bir entelektüel işkencesiydi. Bırakın kitabı, bir ara kâğıt kalem bile bulamıyorduk. Ahmet Altan'ın yazmak için kâğıt kalem istediğini düşünsenize. Oysa yazmak, okumak, bu adamlar için ekmek ve su gibiydi. "Ahmet Altan sen yazma!" "Niye?" "E sen çok yazdın zaten zamanında, bir sürü kitabın var, daha ne yazacan, elinin körünü mü?"

"Turhan Günay, Güray Öz, siz de okumayın artık! Bir sürü kitap okudunuz, çeviri yaptınız, yetmez mi? Ne okuyacaksınız daha, elinin körünü mü?" Belki bunları şu an şaka malzemesi yapıyorum ama içerdeyken durum vahimdi. Cumhuriyet yazarlarının cezaevine gelmesiyle, özellikle İletişim Yayınları sayesinde doğru düzgün kitaplar okumaya başlamıştık. Onlar hiç tutuklanmasalardı da biz bu kitapları dışarıda, insan evladı gibi satın alıp okusak, kime ne zarar gelirdi?

Bir ara Ergenekon davasından hapis yatan ve sonradan CHP'den milletvekili olan Tuncay Özkan'ın hapishanede zehirlendiği haberinden sonra Gökçe, Murat'la birlikte karavana yemeyi bıraktı. Ara sıra semaverin üstünde, elimizdeki kıt malzemelerle kendimize bir şeyler yapıp yerdik. Yemekler fena değildi doğrusu. Ama hem çok yağlıydı hem de bir süre sonra hep aynı yemekleri yemekten bıkmıştık. İnsanoğlu bu, hamuru çamur, her şeye alışıyor zamanla. En katlanılmaz denen şeylere bile katlanabiliyor.

Bir gün hapishane müdürü ve savcısı ziyaretimize geldi. Bizim müdür, okul müdürü gibi efendiden bir adamdı. Savcı bey de öyle, candan tipler. Derdimizi, tasamızı, eksiklerimizi sordular, bizi dinlediler. Onlar da görevlerini yapan, emirlere uyan adamlardı sonuçta, hiçbiri bizim düşmanımız değildi. Kimseyi düşman görmedik.

Hapishanede bazı örgüt militanları, kansere yakalanan bir mahkûm arkadaşları için her saat, her gece eylem yapıyorlardı. Müthiş bir disiplinleri vardı. Her saat başı kapılara vuruyorlardı, dolayısıyla her saat başı hapishanenin tam ortasından bir tren geçiyordu sanki. Tutuklu olduğumuz için bizler de ister istemez merak ediyorduk.

Ben kendimi hiçbir zaman bir dava adamı olarak görmedim. Benim savaşım kendimleydi. Gerçeklere olan saygımdan ötürü

ülkemin acılarına kayıtsız kalamayıp şahsi bir eylemle elimi taşın altına koymuştum sadece. Herhangi bir örgütsel bağlantım yoktu kesinlikle. Asla kahraman olma arzusuyla hareket etmedim. Eminim gerçek kahramanlar da böyle çıkmamışlardır yola. Siz kahraman olmazsınız, bazen mevcut şartlar sizi öyle gösterir. Kendimi ve yaptıklarımı zerre kadar önemsemiyorum.

Kimsenin ne övgüsüne ihtiyacım var ne de sövgüsünü hak ediyorum. Ama günün sonunda hâlâ kendime saygı duyabiliyorsam, işte bu benim için dünyalara bedeldir.

Çok düşündüm içerde. Bir süre sonra, çevremi saran duvarların ardını görmeye başlamıştım. Kimi geceler gardiyanların bağıra çağıra yaptıkları sohbetlerden yükselen şen şakrak kahkahalarla uyanırdım uykumdan. Hapishane koridorlarında en serbest hareket eden şey sestir. Başka hiçbir şey demir parmaklıkların ve duvarların arkasına bu kadar kolay geçemez. Bir de hapsedilemeyen düşüncelerimiz, hasret ve özlemlerimiz, acı ve umutlarımız vardır özgür olan.

Bir devrimci değildim belki ama burası insanları tavında döven bir demir atölyesiydi. Sizi bazen bir devrimci gibi, bazen de hiç olmadığınız kadar anarşistçe düşünmeye itebiliyordu.

Haksızlığa uğramış insanların ruhları geziyordu koridorlarda, koğuşlarda, avlularda. Ergenekon ve Balyoz davalarında da burada insanlar boş yere yatmış, birçok ailenin canı yanmıştı. Havanın her zerresinde, hapishanenin her köşesinde acıların izlerini sezebiliyordunuz. Şimdi devran dönmüş, insanlar değişmişti ama olanlar hep aynıydı aslında. Hukuku çiğneyenleri hukuk çiğnemişti. Eğer gerçek hukuk hükmetmezse, bu kısır döngü böylece sürüp gidecek, bu güzel ülke huzura hasret kalacaktı. Halk, Atatürk'ün değerini bir kez daha anlamıştı bir bakıma. Bu büyük adam, büyük devrimci, olacakları yıllar öncesinden görmüşçesine uyarmıştı aziz milletini.

Laikliğin bir hukuk devletinin olmazsa olmaz bir unsuru olduğunu, kurucu ayarlarımıza nakşetmeyi arzu etmişti. "Geçmişini unutanların geleceği olmaz!"

Bu ülke çok acılar çekti. Yetmez mi artık? Çok mu zor bir araya gelebilmek? Cehalet ne zaman bu kadar değerli oldu? Siyasetin girmediği tek bir alan kalmadı. Spora bile en pespaye haliyle bulaştı.

Ben hapis yatıyorum, umarım tüm bunlara değer. Eğer ülkem mutlu olacaksa, barış gelecekse, artık bir arada yaşamayı öğreneceksek, ömrümden giden her an feda olsun. Ne diyeyim ki başka?

BİR HAPİSHANE HASTALIĞI: SEBEPSİZ DÜŞMANLIK

Kime karşı olursa olsun, her düşmanlık,
mutlaka kendimize düşmanlıktır.
Nurettin Topçu, *Türkiye'nin Maarif Davası*

Eğer insanların sabırlarını sınamak isterseniz, onları bir arada kalmaya mecbur olacakları dar bir alana koyup bırakın. Farklı kültür, karakter ve anlayıştan insanların yavaşça birbirlerine sarmalarını ve hatta birbirlerinden sebepsizce nefret etmelerini sağlamak çocuk oyuncağıdır. Hele ki bu insanlar haksızlığa uğramış ve öfkelilerse, durum iyiden iyiye çekilmez bir hal alabilir.

Uzay araştırmaları için gönderilen roketlerde, dar bir alanda hapsolmuş insanların yaşadıkları buna en güzel örnektir. Astronotlar arasında kanlı kavgalar bile rapor edilmiştir NASA'da. Bir zaman sonra karşınızdaki insanın yürümesi, yemek yemesi, oturup kalkması, hatta nefes alma şekli bile sizi rahatsız etmeye başlayabilir. Bu daracık alanda kendinize ait tek mahremiyet, tuvalet ve banyo anlarıdır. Sürekli kıç kıçasınızdır. En sevdiğiniz insanlarla bile katlanılmaz olan bu sıkışma, bunalma hali, hiç tanımadığınız, huyunu suyunu bilmediğiniz kişilerle doruğa çıkar bazen.

Ben karakterim icabı hareketli, hatta hiperaktif denebilecek kadar ele avuca sığmaz, konuşkan, neşeli, duygularıyla yaşayan, bazen de çok zor olabilen bir insanımdır. Yetiştiğim sert ortamlar ve sokaklar da bu mizacımı besledi. Çok zor koşullarda büyüdüm. Güçlünün güçsüzü ezdiği, her zaman alarm durumunda ve sert

olmanız gereken bir çevreden geldim. Hem psikolojik hem de fiziksel olarak en küçük bir açığınızda sizi yere sererlerdi. Güçlü durmaz, başkaldırmazsanız çerez gibi çiğnenirdiniz. Yumruk atmayı da, yemeyi de öğrenirsiniz sokaklarda. Düşünce ayağa kalkamazsanız, yerde vurmaya devam ederler. O yüzden bana vurulunca diğer yanağını dönecek biri değilim, karşılığını mutlaka veririm.

Ne kadar kendimi yetiştirip yontsam da, içimdeki o vahşiyi tam olarak ehlileştiremedim. Bu hal bir parçam oldu artık. Gerçi bizi biz yapan biraz da içimizdeki o hayvan yanımız, yoksa Homo sapiens kurda kuşa yem olur, yeryüzünden silinirdi herhalde.

Bereket versin ki koğuş arkadaşlarım Murat ve Gökçe entelektüel, iyi eğitimli ve enikonu kafa dengi insanlardı. Sadece bazen çok sıkıcılardı. Saatlerce gazete okurlardı. Haber fetişleri vardı. Her aşağı indiğimde, iki sessiz adamı gazete okurken görürdüm. Kültürel sohbetlerinden çok şey öğrendim. Anlamadıklarımı sormaktan hiç çekinmem, zira ayıp olan, öğrenmemektir benim için. Ara sıra tartışmalarımız, bağrışmalarımız da oldu kuşkusuz ama bunlar dostluğumuza halel getirecek şeyler değildi. İkisi de kader arkadaşımdı sonuçta. Hele ikisinin tutuştuğu siyasi tartışmalara çok gülerdim. Gökçe, Murat'a, "Sizi pis liberaller, siz yaktınız bu memleketin başını, yetmez ama evet ha! Al sana yetmez ama evet!" diye bağırdığında kahkahalarla gülerdim.

Gökçe geceleri sürekli yazardı. Bazı gecelerse onunla felsefi ve siyasi sohbetler yapardık. Marjinalin kelime anlamıydı Gökçe. "Kürtçe diye bir dil yok," derdi mesela.

Bir gün milletvekili Mahmut Tanal ziyaretime geldiğinde, Gökçe'den bahsederken gülerek, "Ya kardeşim, iyi de adam 'Kürtçe yok!' diyor ama benim anam Türkçe bilmez, hep Kürtçe konuşuyor. Yani benim anam nece konuşuyor o zaman?" diye figan edince, makaraları koyuvermiştim.

Fikirlerini, kendisini seversiniz ya da sevmezsiniz, ama adam kendi inancına sıkı sıkıya bağlıydı. 14 ay hapis yattım ben bu adamla, FETÖ ile bir alakası da yoktu zaten ama işte...

EINSTEIN'LA HASBİHÂL

Gizem yoktur. Soru sorulabiliyorsa, cevaplanabilir de.
Ludwig Wittgenstein, *Tractatus Logico-Philosophicus*

Bazen avluda volta atarken kendime hayali sohbetler düzenliyordum. Cezaevindeki yaşamım ne kadar monoton olsa da, hayal dünyam bu monotonluktan kaçacak uçsuz bucaksız bir sığınak gibiydi. Zindandan çıkıyor, bedenimin erişemeyeceği yerlere zihnimle ulaşıyordum. Hatta beni deli sanmayın ama volta atan bedenimi dışardan izlediğim çok oldu.

Bazen kendi kendimle konuşurken volümü kaçırıyor, delirmişim gibi bana bakan koğuş arkadaşlarımın içini rahatlatmak için mahcup mahcup açıklama yapıyordum. Bir gün yine böyle bir sohbete dalmışken Gökçe'yle göz göze geldik, yüzündeki dehşet ifadesini görmeliydiniz. "Bu herif gece uyurken bizi keser mi ki?" der gibi bakıyordu. Oysa ben o an Albert Einstein'la derin bir sohbetteydim.

Lütfen gülmeyin, çok ciddiyim, deli falan da değilim! (Tamam, hafiften kırığım diyelim.) Bu tür konuşmalar, zihin akışımı görselleştiren hayallerdi sadece. Yoksa Einstein'ın 1955 yılında rahmetli olduğunu biliyorum.

Hayranı olduğum, çok okuduğum, dünyanın en zeki ve en matrak bilim adamı ziyaretime gelmişti. Bu bir halüsinasyon gibi değil de bir tür imajinasyondu. Aslında bu benim çocukluğumdan beri oynadığım bir hayal oyunuydu. Hayali arkadaşımı kendim seçiyordum. Aynanın önünde, sanki karşımda başka biri varmış gibi

dakikalarca konuşurdum. Annem bir keresinde bu halime şahit olunca çok korkmuş, "Eyvah, bizim oğlan dellendi!" deyip beni doktora bile götürmüştü. Doktor bunun delilikten değil, hayal gücümün genişliğinden kaynaklandığını söylediyse de, hep deliymişim gibi davrandılar bana. Laf aramızda, pek de normal sayılmam aslında.

Hayal gücüm birçok kez hayatımı kurtardı. Kendimle bile dalga geçebilecek bir esneklik kazandırdı bana. Yoksa o sahte başarılarımın batağına, bitik bir popçu olarak gömülürdüm.

Yine bir gün, o ölümcül yeknesaklıkla mücadele etmek için bahçede kuyruğunu kovalayan kedi gibi dönüp dururken, pencerenin yanına koyduğum masa saati takıldı gözüme. Lanet olası saate baktıkça zaman adeta duruyor, zaman kavramını unutunca akreple yelkovan şaha kalkıyordu. Bu duygu özellikle görüş günleri tam bir felaketti. Nazım Hikmet üstadımızın da dediği gibi, hapiste yıllar su gibi akarken, saatler, dakikalar, hatta saniyeler hiç geçmek bilmiyordu. "Zamanı kavrayacaksan, Einstein'ı çağırıp direkt ona sor," dedim içimden. Bir yandan da hızımı kesmiyor, yürümeye devam ediyordum. Bu fikir bile beni heyecanlandırmaya yetmiş, yüzüme bir gülümseme yayılmıştı.

Böylece Einstein'ı hapishane avlusuna çağırıverdim. Einstein, ete kemiğe bürünüp tüm canlılığıyla avlunun ortasında belirdi. Yalnız, aklımda hep, o dili dışarda verdiği matrak pozuyla kalmıştı. Onu karşımda böyle bulunca gülmekten kendimi alamadım. Kabarık beyaz saçlı çılgın profesör, beyaz gömlek üstüne siyah kazağı, kırış kırış bol pantolonu, pejmürde haliyle sorularımı bekliyordu. Ona doğru yaklaştım, ama bu arada volta atan bedenimden çıkmış kendime dışarıdan bakıyordum. Bedenim çevremizde dönmeye devam ediyordu. Bizse Einstein'la avlunun tam merkezinde, yüz yüzeydik. "Diliniz neden dışarıda?" diye sordum şaşkınca.

Dilini içeri sokmadan peltek peltek konuştu: "Çünkü senin hayallerinde böyle kalmışım."

"Pardon Bay Einstein!" deyip hayalimi toparladım.

Dilini ağzına çekiverdi, karşılıklı gülümsedik. Etrafımızda dönüp duran beni kafasıyla işaret edip, "Elektron ve protonlar gibi dönüp duruyorsun," dedi.

"Ha o mu? Volta bu, Rus voltası, günlük sporum."

"Biliyorum. İkimiz de senin kafanın ürünüyüz, konuşmasak bile anlaşabiliriz aslında ama sohbete ihtiyacın var sanırım. Pipon var mı bu arada? Öldüğümden beri hiç içmedim de."

"Şey... Bay Einstein, hapishane kantininde pipo yok, zaten olsa da bugün kantin günü değil, özür dilerim."

"Ah benim aptal dostum! Ben senin hayal ürünün olarak mezarımdan çıkıyorum da, sen o aynı hayallerle bana pipo mu veremeyeceksin?"

Kafama dank ediyor, başıma kızgınlıkla vuruyorum! "Tabii ya! Hemen!"

Kendimi zorlamama gerek kalmadan avucumun içinde bir pipo düşündüm, şöyle Türk işi, lületaşından, Einstein kafası figürlü, Türk tütünlü, dumanı tüten bir pipo. Pipoyu eline aldı, dumanını koklayıp ağzına götürdü, gözlerini kapadı ve derin bir nefes çekti, dumanı içinde tutup yavaşça bırakmaya başladı. Duman havada asılı kalıp "$e=mc^2$" şekli oluşturdu, sonra da bir atom bombasından yayılan mantar bulutu gibi parça parça dağıldı! Göz göze geldik, o komik suratı ve gülen yüzüyle sıcacık bakıp bilgelere has bir ses tonuyla konuştu: "Görüyorsun, her şeyin iki yüzü var; iyi ve kötü. Dünyayı güzelleştirebilecek en iyi formüllerin bile karanlık bir yüzü vardır ve güç her zaman kötüye de kullanılabilir."

"Haklısınız, ben de böyle bir gücün karanlık yüzüyle karşı karşıyayım. Bay Einstein, sizinle konuşmak istedim çünkü zamanla

ilgili çok ciddi bir problem yaşıyorum, lütfen bana yardım edin. Malumunuz şu gördüğünüz cezaevindeyim ve burada zaman çok garip işliyor, aylar yıllar akıp giderken saniyeler geçmek bilmiyor. Nazım'ın şiiri, Teoman'ın şarkısı gibi... Hele görüş günleri ziyaretçim geldiğinde, 1 saat 1 saniye gibi geçerken, diğer zamanlarda 1 saniye 1 saat sürebiliyor."

"Evlat, sana bunu açıklayabilir miyim, bilmiyorum. İnsanlar beni zamanın mucidi sanıyorlar, oysa hayatta gerçekten anlayamadığım iki şey varsa; birisi zaman, ikincisi kadınlar. Doğrusunu istersen, eğer kadınlar bir gün anlaşılabilirse evreni anlamak çok daha kolay olacaktır. Bence kadınlar evrenin en büyük sırrı, ahahhahha!"

"Makara adammışsın vesselam, tam hayalimdeki gibi, ahhahhahaa!"

"Dediğim gibi, ben zamanın mucidi değilim ama sana dilimin döndüğünce anlatmaya çalışayım."

Elini gökyüzüne kaldırdı ve sınıftaki kara tahtayı silercesine havayı nazikçe süpürdü. Gökyüzünde ışıl ışıl yıldızlar ve galaksilerle dolu bir görüntü belirdi, sonsuz ve dingindi. "Şu gördüğün yanıp sönen yıldızlar aslında orada yoklar, sen milyarlarca yıl öncesine bakıyorsun. Dinozorlara, Australopitecuslara, Homo Erectuslara, Sapienslere, yani atalarına. Hiçliğe, geçmişe. Ama onları şu anda algılıyorsun. Ne kadar garip değil mi? Zaman ona baktığında duran, onu görmediğinde akan, aslında var olmayan; sadece dünya işlerini sıraya koyman, doğum günleri kutlaman ve bir yerlere vaktinde ulaşabilmen için insanlığın icat ettiği bir ölçü birimi. Entropi ilkesi olmasa, zamanın varlığı bile tartışılırdı. Zaman eğilebilen, bükülebilen, uzamdan ayrı varlığını sürdüremeyen bir şey! Ve inan bana dostum, ona, hatta bütün evrene bir hayat bağışlayan senin bilincin. Yani sen yoksan o da yok. Sen varsan o da var. Her şey bu kadar basit aslında..."

"Kafamı o kadar karıştırdın ki sana sormadan önce durumum daha iyiydi sanki."

"Bak Atilla!"

(Ulan Koskoca Einstein bana adımla hitap ediyor arkadaş, vay be!)

"Efendim Albert?"

"Biz şu anda bile büyük patlamanın tam ortasındayız aslında. Tıpkı şu yıldızlar gibi, belki de yaşadık ve öldük. Sadece bir şimşeğin önce ışığını görüp sonra sesini duymamız gibi, bunun farkında değiliz henüz."

"Ne olur bana daha basitçe anlatın Bay Einstein, beş yaşında bir çocuğa anlatır gibi. Sizin 'Bir şeyi basitçe anlatamıyorsan, o zaman onu hiç anlamamışsındır,' diye bir sözünüz yok muydu? Hem teselliye çok ihtiyacım var. Kendimi öyle çaresiz ve yalnız hissediyorum ki!"

"Bir düşünce suçlususun yanılmıyorsam. Ve eğer fikirleri yüzünden hapse atılması gereken biri varsa, o da benimdir, inan bana. Tamamen iyi niyetlerle, bilimsel amaçlarla bulduğum bir formül, kötü ellerde yüzbinlerce can aldı. Şimdi de dünyayı ve çevreyi tehdit ediyor. Fikirlerinden dolayı hapse atılmak... Aman Tanrım! Hem de 21. yüzyılın dünyasında... Bundan yıllar önce Avrupa'nın ortasında milyonlarca insan katledildi, peki o günden beri ne değişti? Hâlâ savaşlarda milyonlarca insan ölüyor. Tüm bunların sebebi ne? Neden ders almaz insanlar? Dünyayı yiyerek beslenen kanserli hücreler gibiyiz! Kopernik'e kadar evrenin merkezi olan insanoğlu! Giordano Bruno'yu 'evren sonsuzdur,' dediği için diri diri yakan, Galileo'yu dönen bir dünyaya geldiğine pişman eden, Spinoza'yı lanetleyen, Sokrates'i zehirleyen insanoğlu! Anlam peşinde koşarken kendi özelliklerini Tanrı'ya atfeden, kendisine fayda sağlamak için Tanrı'yı Alaaddin'in 'dile benden

ne dilersen!' diyen meşhur cinine çeviren, din adına, cennete gidebilmek adına dünyayı cehenneme benzeten, Tanrı adına insan katleden, birbirini yiyen, doymak nedir bilmeyen, hep mutsuz, hep umutsuz, 'daha! Dahaaa!' diye hep fazlasını isteyen insanoğlu! Dini de, dinsizliği de bir fanatizm girdabına sokan insanoğlu! Kendisine kör, hemcinsine kindar, hayata düşman insanoğlu! Bilseler tek bir hayatları olduğunu, kutlamazlar mıydı onu? Nasıl kıymetli olur o zaman, o öldürmek için can attıkları kıymetli zaman! Nasıl kıymetli olur o zaman, o aç kurtlar gibi kemirdikleri zaman! Hayatın bir hediye olduğunu, her insanın başına bir kez geldiğini, cenneti de, cehennemi de içinde taşıdığını bir anlasalar! Kutla zamanı! Ona karşı değil, onunla ol. İşte o an hayatın koca bir şenliğe dönüşecek ve seni çeviren bu duvarlar, bu dikenli teller bile seni hapsedemeyecek! Anlaşılmayı asla bekleme, anlamaya çalış. Sana çok sevdiğim Arjantinli bir yazarın, Borges'in şiiriyle veda etmek isterim:

Zaman, beni kapıp sürükleyerek götüren bir nehir.
Ama nehir benim.
Zaman, beni parçalayan bir kaplan. Ama kaplan benim.
Zaman, beni yakan bir ateş. Ama ateş benim.
Dünya ne yazık ki gerçek ve ben ne yazık ki Borges'im."

Bir kez daha yüzüme dikkatle baktı: "Bazen başımıza gelenlerin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu zaman gösterir bize." Sanırım bunu anlamıştım.

Ona minnettar olmuştum. Geldiği gibi hayallerimden yok olmadan hemen önce, tatlı gülümsemesiyle son kez seslendi: "Hoşça kal genç dostum. Hoşça kal ve her zaman doğru kal!"

"KAPI AÇIK, ARKANI DÖN VE ÇIK!"

Kendinden ve bulunduğu yerden kaçma isteği,
herkeste ve neredeyse her zaman var.
Aldous Huxley, *Algı Kapıları*

Cezaevinde olmamızın sebebi, biraz da kaçma şüphemizin bulunuyor olmasaydı. Fakat her seferinde oradaki infaz koruma memurlarına da söylediğim gibi, bütün kapıları çıkışa kadar açık bıraksalar dahi kaçıp gitmeye hiç hevesli değildim doğrusu. İçerideyken bunu fazlasıyla düşündüm ve dillendirdim: "Suçlu değildim ki kaçayım!" Amerikalı ünlü yazar Thoreau'nun da bir keresinde söylediği gibi, "Tutsaklığın korunduğu ve hükümetçe himaye edildiği bir memlekette, namuslu bir vatandaşa düşen yer hapishanedir."

Özgürlüğü sık sık uykularımda aradım. Kitabımın olmadığı gecelerde, geç vakitlere kadar televizyon izler, uykum gelince özgürlük düşleri kurmak için yatağıma kıvrılırdım.

Zorlu bir cezaevi gününü daha geride bırakıp her gece yaptığım gibi, yatağımın kenarındaki pencereden "benim gökyüzümü" seyrederek derin düşüncelere daldım. Cezaevinin güçlü lambaları gökyüzünde ancak birkaç yıldız seçebilmeme izin veriyordu. Gözlerimi yukarı dikip oralardaki hayatları düşledim. Bana kalırsa evrende milyonlarca başka yaşam vardı. Belki onlarda da insanları cezaevlerine atıyorlardı düşüncelerinden dolayı, tıpkı bana yaptıkları gibi?

Bu tuhaf fikirlerin peşinden giderken, gözlerim ağırlaşıp tam uykunun kollarına teslim oluyordum ki, aşağıda koğuş kapısının

tıngırdadığını duydum. Yoksa bana mı öyle gelmişti? Nöbetçi memurlar, arada bir dışarıdaki koğuş ışığını yakar, bizi kontrol ederlerdi; kendini asan, kesen var mı diye. Kapı gıcırtıyla hafifçe aralanmış gibi geldi. İçime bir korku düştü, kalbim hızla atmaya başladı, kendimi çok güvensiz ve savunmasız hissettim.

Daha önce hiç bu saatte kapımız açılmamıştı. Acaba onlar da duydu mu diye yanımdaki yataklarda uyuyan Gökçe ile Murat'a baktım. Horul horul uyuyorlardı. Aşağı inmekle inmemek arasında tereddüt ettim. Bir müddet kulak kabarttım, içeri giren olursa kaçırmak istemiyordum. Ama çıt çıkmıyordu. Öyle kesif bir sessizlik vardı ki, sadece kendi nefesimi ve deli gibi atan kalbimin sesini duyabiliyordum. Sonunda merakıma yenilerek aşağı bakmaya karar verdim. Ayakkabılarımı giyip usulca merdivenlerden indim. Bir korku filminin içindeymiş gibi hissediyordum kendimi. Havada ağır, ürpertici, adını koyamadığım bir şey vardı.

İçerisi zifiri karanlık olduğu gibi, dışarıdaki ışıklar da sönmüştü. Panik içinde ışığı yaktım. Koğuş kapısı ardına kadar açıktı! Ama bu imkânsız! Korkum ve endişem katlandı, fakat benliğimi saran asıl merak duygusuydu. Olabildiğince temkinli, kapıya yaklaşıp, köşedeki koridor kamerasını görecek şekilde kafamı uzattım. Görüş için her zaman çıktığımız koridor bomboştu.

Kim açmış ve böylece bırakmıştı bu kapıyı? Her yere bir ölüm sessizliği hâkimdi. Yavaşça dışarıya seslenmeye karar verdim. "Kimse yok mu? Memur Beeey!" Çıt yoktu. Merakıma yenilerek, korka gerile nöbetçi memurların her zaman beklediği koridora da bakmak için ilerledim. Koridorun boş olması yetmiyormuş gibi, bölüm aralarında merkezi sistemle kilitlenen bütün demir parmaklıklı kapılar da ardına kadar açıktı. Her on metrede bir güvenlik için konulmuş kapıların bile açık olması hayra alamet değildi. Aklıma birden Amerikan hapishane filmlerindeki oyunlardan biri

geldi. Hani mahkûm kaçmaya teşvik edilir de sonra firari gibi gösterilerek sırtından vurulur...

Merakla korku arasında keman teli gibi gerilmiştim. Kesin bir tuzaktı, başka izahı yoktu. Sonu gelmez gibi görünen upuzun koridor zombi filmlerinin atmosferini andırıyordu. Filmlere meraklıyım ama uydurmuyorum. "Kimse yok mu?" diye seslene seslene boş ve soğuk koridorda yürümeye devam ettim. Taşlar, duvarlar kadar sessizdi ortam. Ne olmuştu arkadaş? Neden koridor kapıları, koğuş kapıları sonuna kadar açıktı? Nereye gitmişti bunca memur? Her gece koridoru kır kahvesine çeviren nöbetçiler, yer yarılıp içine girmişti sanki. İn cin top oynuyordu.

Bir yandan sesleniyor, bir yandan da hapishane duvarlarını süsleyen duvar resimlerine bakarak ağır adımlarla ilerliyordum. Önce lale tarlasını, sonra bir şelale manzarasını gösteren duvar resimlerinin yanından geçtim. Bir yandan da koğuşun yerini bulabilmek için kerteriz alıyordum bunları. Çünkü cezaevinde, hele Silivri'de yön duygunuz kolayca kaybolabilirdi. Her koridor, her koğuş, her kapı birbirinin kopyasıydı. Burada kaybolmak tahmin edemeyeceğiniz kadar kolaydı.

Biraz ileride, buraya ilk girdiğimizde geçtiğim mahkûm kabulü gördüm. "Memur Beeey! Kimse yok muuu?" nidalarım yanıtsız kalıyordu. İlk gün gördüğüm hangar kapısı bile ardına kadar açıktı. Sanki hapishane terk edilmiş, herkes duman olup uçmuştu. Nöbetçi kulelerinden kör edici ışıklar saçan dev projektörler bile sönmüştü.

Başımı çıkış kapısından dışarı doğru uzattığımda, karşımda Silivri'nin uçsuz bucaksız yabanıl tepelerini gördüm. Tek yapmam gereken yürüyüp gitmekti. Ama bunun bir tuzak olduğuna iyice kaniydim. Hemen koğuşuma geri dönmeliydim. Yoksa dışarı çıkar çıkmaz keklik gibi avlayacaklardı beni.

Geri dönmesine dönecektim ama bir türlü yolu bulamıyordum, yanlış bir koridora sapmıştım. Duvardaki manzara resimleri bile farklıydı artık. Daha önce görmediğim bir dağ manzarası resminin yanından geçtim önce, sonra bir orman resmi çıktı karşıma. Ardından bir akarsu resmi... Lale tarlası ve şelale kayboluvermişti işte.

Labirentteki bir fare gibiydim adeta. Nerede ulan bu B-1 10 koğuşu? Kapılardaki yazıyı da, rakamları da göremiyordum heyecandan. Telaşla, çıkarken mihenk taşı belledi̇ğim duvar resimlerini arıyordum. Elim ayağım birbirine dolanmış, boğazım kurumuştu. Soğuk almış gibi tir tir titrediğimi hatırlıyorum korkudan. Sesim soluğum kesilmişti, merakımdan dolayı kendime kızıyordum. Bir an önce koğuşuma girip kapıyı üzerime kilitlemek ve sıcacık yatağıma kavuşmak için çırpınıyordum. Ama yolu kaybetmiştim işte!

Birden bazı sesler duymaya başladım. Uzaktan bağırtılar geliyor, birileri bana doğru yaklaşıyordu. İyiden iyiye paniğe kapıldım. Beni burada dolaşırken bulacak ve kaçmaya çalıştığımı düşüneceklerdi.

"Bu taraftan, bu taraftan!" diye çınlayan yönlendirmelere, soğuk zemine rap rap vuran ayak sesleri karışıyordu. Ses arttıkça, iyice elim ayağım birbirine dolanıyor, gözüm seçmez oluyor, doğru kapıya zinhar ulaşamıyordum.

Büyük bir pişmanlık duygusu tüm bedenimi ele geçirmişti. Kendi kendime, "İyi halt ettin, bak yaktın başını!" diye söylenip duruyordum sesli sesli! "Allah'ım nerede bu koğuş? Allah'ım nerede bu koğuş!" diye oraya buraya koşuşturuyordum çaresizce.

Aniden kafamda bir fikir doğdu. "Neden kaçıyorum ki?" diye düşündüm. Doğrusu neyse onu anlatacaktım. Kameralar kaydetmiştir her şeyi. Belki de boşu boşuna telaşlanıyordum? Açıkça anlatınca anlarlardı durumumu.

Rap rap rap postal sesleri iki adım ötedeydi artık. Kendimi olayların akışına bırakmaya karar verdim. İşte istedikleri olmuş, beni tuzağa düşürmüşlerdi; artık sittin sene kurtulamayacaktım buradan. Birden gözüme bizim koğuşun yanındaki koridorun duvarından tanıdığım o lale tarlası resmi ilişti. Koğuşu bulmuştum. Acele edersem yakayı ele vermeden kurtulacaktım.

Büyük bir rahatlamayla koğuşumun olduğu yöne döndüğümde buz kestim! Tam karşımda 15-20 kişilik bir cezaevi acil müdahale timi, başlarında miğferler, ellerinde çelik coplar ve kalkanlarla, çevik kuvvet ekibi gibi koridorun tam ortasında sıralanmıştı. Ellerindeki çelik copları kalkanlara dan dan vuruyorlardı. Ses koridorlarda yankılandıkça, aynı güçle nabzım da vücudumu dövüyordu! Hepsi dev gibi tiplerdi. İçimden "Şimdi sıçtın oğlum Atilla!" diye geçirdim.

Birkaç saniyeliğine arenadaki boğayla matador gibi birbirimize baktık, çok kızgın görünüyorlardı. Kendimi idama mahkûm olan Dostoyevski gibi, son saniyelerimde düşünmem gerekenlere hazırlamaya çalıştım ama nafile.

"Bittin ulan çökelek!" der gibi bakıyorlardı bana. Sakin olmaya çalışarak, "Şey... Memur beyler, ben sadece koğuşumu arıyordum," diyebildim sadece. Tınmadılar, cevap dahi vermediler, üzerime doğru ağır ama kararlı adımlarla yürümeye başladılar. Hiç beni dinleyecekmiş gibi bir halleri yoktu.

Koğuşumun olduğu koridorla aramda on metre ya var, ya yoktu. Onların mesafesi de hemen hemen aynıydı. Koğuşuma kapağı atabilsem, hiç değilse canımı kurtarabilirdim ya da öldürülsem dahi en azından iki tane tanığım olurdu. Ölümüne mendil kapmaca oynayacak gibi hazırladım kaslarımı. Beynimden bacaklarıma ışık hızıyla ulaşan emirle birlikte, var gücümle onlara doğru hamle yaptım.

Önce küçük bir şaşkınlık yaşadılar ama talimli ve tecrübeli tepkileri gecikmedi. Onlar da üzerime doğru koşmaya başladılar.

Ağır çekim gibi yaşıyordum her şeyi. Beynim adrenalinden o kadar hızlı çalışıyordu ki çevremdeki her şey yavaşlamıştı.

Beni öldürmeye ant içmiş bir sürü adam çelik coplarını havaya kaldırmış, sanki uzay boşluğunda ya da suyun altında bağırarak, git gide bana yaklaşıyordu. Bir film karesinin içine sıkışmıştım sanki.

Dünya rekortmeni Usain Bolt ya da Speedy Gonzales de kim oluyordu, o an dünyada beni geçebilecek hiç kimse yoktu.

İşin kötüsü, koğuşumla aramızdaki koca demir parmaklıklı kapı da yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Biri otomatik kilidi aktive etmiş olmalıydı. Oracıkta fare gibi sıkışıp kalacaktım. Kalecilerin şutlara atlamasına benzer son bir gayretle daracık kapı aralığına uçtum resmen. Gövdemi içeri sokmayı başarmıştım ama ayakkabım kapıya sıkıştı.

Nefeslerini yüzümde hissediyordum artık. Ayağımı çekiştiriyor, bir türlü sıkışmış ayakkabıdan kurtaramıyordum. Bacaklarımı kırmak istercesine copluyorlardı. Fakat heyecandan ve korkudan hissetmiyordum bile acısını. Onları tekmeleye tekmeleye ayağımı sıyırarak kurtarıp, koğuşa yalınayak zor attım kendimi.

O anki rahatlamamı anlatmaya kelimeler kifayet etmez. Fakat sorun tümden çözülmüş değildi. Koğuş kapısı dışarı doğru açılıyordu. Kalan son gücümle asılıp kapatmaya çalıştıysam da muvaffak olamadım. Dermanım kalmamıştı, tükenmiş, terden sırılsıklam olmuştum.

Son bir gayretle, daha doğrusu can havliyle, nefes nefese bağırmaya çalışıyordum: "Murat! Gökçe! İmdat! Uyanın! İmdat! Ulan öldünüz mü arkadaş! Nerdesiniz? Murat, Gökçe, yardım edin, beni öldürecekler!" Sesimi bir türlü duyuramıyordum. Artık

dayanacak, direnecek gücüm kalmamıştı. Sesim git gide cılızlaştı, en son boğazımda sönüp kaldı.

Kendimi sırtüstü yere bırakıp cenin pozisyonu aldım. Bir yandan da, "İşte buraya kadarmış Atilla! Elveda hayat, elveda aşkım Meltem'im, elveda, inşallah çok acı çekmem!" diye inliyordum.

Felçli gibiydim. Donmuş bedenim tüm hareket kabiliyetini yitirmişti. Sadece başıma gelenlerin sessiz bir tanığıymışım gibi, yukarıdan acıyarak kendimi izliyordum. Ruhumla bedenim filmlerdeki gibi birbirinden ayrılırken, "Ben kaçmadım! Kaçmadım!" diye ağlıyordum.

Copların biri iniyor biri kalkıyor, bense yerde paralize halde çaresizce çırpınıyordum. İçlerinden biri copu kaldırıp tam başımı hedef aldığında, "Vurmaaa! Vurmaaaaaaa!" diye bağırdım. Darbenin inmesiyle beraber, birden her şey karanlığa gömüldü.

Suyun içinden çıkar gibi yatağımda, "Vurmaaa! Vurmaaaaa!" diye uyanmıştım. Terden sırılsıklam olmuştum.

Sesime uyanan Murat ve Gökçe, "Atilla! Atilla! Kâbus gördün herhalde, iyisin, yok bir şey!" diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Hayatımda birçok defa karabasan görmüşümdür, herkes gibi. Ama böylesine gerçek, böylesine çaresiz bir kâbusu daha önce hiç görmemiştim. Sonraları bunun gibi yüzlerce kâbus görecektim. Hatırlamadıklarımı da sabah koğuş arkadaşlarım hatırlatıyorlardı. Gece uykumda çırpınıp bağırdığımı söylüyorlardı bana.

Bazı kâbuslarımda hapishaneden izinli çıktığımı, sonra da hapishaneye dönebilmek için çırpındığım halde yolu bir türlü bulamadığımı görürdüm. Büsbütün deliriyordum galiba.

"ALDIRMA GÖNÜL ALDIRMA"

Her şey kötüye gidiyorsa, kütüphanenin yolunu tutun.
Stephen King

Günler günleri, aylar ayları kovalıyor ama beklediğimiz iddianame bir türlü çıkmak bilmiyordu. Tam dört ay geçmişti tutuklanmamızın üzerinden. Savcının keyfine ya da insafına kaldığımızı düşünüyorduk artık. Anayasa Mahkemesi'ne gitmiştik ama oradan bir ses çıkmayınca Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurmuş, cevap bekliyorduk. OHAL'in sona ereceğine dair umutlarımızı yitirmiştik. Kafka'nın Dava romanını yaşıyorduk bire bir.

Bir akşam saati televizyon izlerken, ekranın altında kayan haber bandında adımı görür gibi oldum. Bandı takip edince şunu okudum: "Atilla Taş'ın da aralarında olduğu FETÖ medya yapılanması iddianamesi 25. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi."

Terör örgütü üyeliğinden 15 yıl hapsimizi istemişti savcı. Beynimden vurulmuşa döndüm. "Terör örgütü üyeliği mi? 15 yıl mı? Ne oluyoruz lan?"

Terör örgütüne üye olmamakla beraber, bilerek, isteyerek örgüte yardım etmek suçlamasından, terör örgütü üyeliğine terfi etmiştik resmen! Gece boyu stresten uyuyamadım. Meltem de haberi duymuş, telaşlanmıştır şimdi diye düşünüp üzülüyordum. Allah'tan ertesi gün perşembeydi, yani telefon günü. Sabahı zor ettim. Telefonu açar açmaz Meltem'e, "Aşkım seni seviyorum, benden umudunu sakın kesme, ben suçsuzum," diye açıklama yapmaya giriştim.

"Aşkım senden umudumu keser miyim? Ölürüm daha iyi," diye cevap verdi. Yaman Akdeniz'le konuştuğunu, hocanın telaş yapmamamızı söylediğini iletip bana moral verdi.

Sonuçta dosyada yeni bir delil olmadığını, yazılan ve çizilenlerden terör örgütü üyeliği çıkmayacağını söylemişti Yaman Hoca. Hatta "Daha iyi bile oldu," demiş! Yazar Aslı Erdoğan da buna benzer bir iddianameyle ağırlaştırılmış müebbetten yargılanıyordu. Onun tahliye olduğunu duymuştuk. Fakat gerçekten zor zamanlar yaşamışlardı. Zira tahliye olduktan sonra çıkmak için hevesle hazırlanmışken, tekrar tutuklu kaldıklarını öğrenmişlerdi. Bunun ne demek olduğunu hapis yatanlar bilir. Çok ağır bir psikolojik işkencedir bu.

Yakında yaşayacaklarımızın yanında, şu an tecrübe ettiklerimizin çok basit kalacağını henüz bilmiyordum tabii.

Meltem'in verdiği bilgilerle biraz olsun toparlanmıştım ama hepimiz içten içe büyük paniğe kapılmıştık. Terör örgütüyle ne işim olurdu benim Allah aşkına? En azından, sonunda hâkim karşısına çıkıp kendimizi savunabilecek, aylar sonra derdimizi anlatabilecektik.

Bu arada, Ergenekon davasından aklımızda kalan olaylara benzer bir kumpasla karşı karşıya kalmaktan ya da ne bileyim, hiç kullanmadığımız, indirmediğimiz ByLock zıkkımının telefonlarımıza yüklenmesinden çekiniyorduk. Kısacası her kötülüğü bekliyorduk bu karmakarışık ortamda.

Bugüne kadar cezaevinde huzurlu olduğumuzu fark etmiştik. İddianamenin çıkmasıyla hiçbirimizde huzur falan kalmamıştı. Depresyon ve gerginlik de cabasıydı bu sürecin. Neyle suçlanıyorduk, deliller neydi?

Ertesi gün cumaydı, görüş günüm vardı. Avukatım Ali'den ya da Yaman Hoca'dan dosyamla ilgili bir haber almayı umuyordum.

Meltem geldiğinde merakla olayları, dosyayı, Yaman Hoca'nın ne dediğini sordum ona. Sakin halleri beni rahatlatıyordu ama belki de beni rahatlatmak için böyle davranıyordu. Anlatmaya başladı. Yaman Hoca sakin olmamı, savcının böyle yüksek cezalar isteyebileceğini, dosyada delil olarak gazetede yazdığım muhalif yazılardan ve attığım muhalif tweet'lerden başka hiçbir şey olmadığını söylemişti. Ne ByLock'um vardı ne de Bank Asya'da hesabım. Ne bir FETÖ okuluna gitmiştim ne de yurtlarında kalıp himmet parası vermiştim. E başka ne çıkabilirdi ki? Zaten ben kendimi bilmez miyim arkadaş?

Sonradan öğrenecektim ki İstanbul 25. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edilen iddianamede benimle ilgili olarak, "FETÖ-PDY soruşturması kapsamında kapatılan Meydan gazetesinde köşe yazarlığı yaptığımın tespit edildiği" belirtilmiş. İddianamenin ekinde bana ayrılan 224 sayfalık klasörün içinde de gazetecilik yaptığım bu döneme ait, 6 Nisan 2015-20 Temmuz 2016 tarihleri arasında yazmış olduğum 203 köşe yazısının tam metinleri yer almış. Kitap gibi derleyip hepsini koymuşlar dosyaya, çok sayıda tweet'imle beraber. Öylece bassan, başlı başına kitap olur cinsinden!

Yaman Hoca'nın dosyadan paylaştığı "çok önemli bir delil" tweet'i çok ses getirmiş, binlerce defa tıklanmıştı. Hatta Ahmet Hakan bile Hürriyet'teki köşesinde bu tweet'imin dosyadaki haline yer vermiş.

Sadece gazetede yazı yazmıştım. Çiğ yememiştim ki karnım ağrısın! Neredeyse kendinden şüphe edecek hallere düşüyordu insan bu ağır suçlamalar karşısında. "Başka ne suçum olabilir?" diye düşündüğüm, eziyet çektiğim günlerim oldu. Her saniyesi hapislikten beter eziyetti.

Görüşün olumlu havası moralimi yerine getirmişti. Yeniden Pikaçu hallerime bürünmüş, güçlenmiş, direnç kazanmıştım.

Meltem her geldiğinde insanların benim için üzüldüğünü ve beni unutmadıklarını söylerdi.

Sen, şu an bu satırları okuyan arkadaş, beni seviyorsan da, sevmiyorsan da, desteklediysen de, desteklemediysen de sağ ol. En azından şu an çektiğim acılara, yaşadığım kötü günlere şahitlik ediyor, dertlerimi dinleyip ortak oluyorsun ya, her şey için sağ ol, gerçekten sağ ol. Umarım ne sen ne de sevdiklerin benim yaşadıklarımı yaşarsınız sevgili dostum. Çok zor günlerdi, çok!

Meğer o zamana kadar yaşadıklarım, daha sonra başıma geleceklerin sadece bir fragmanıymış. Beterin beteri ne demekmiş, yakında öğrenecektim. İddianame sonunda 25. Ağır Ceza Mahkemesi'nce kabul edilmiş, mahkeme günümüz belli olmuştu: 27 Mart 2017. Daha iki ay vardı mahkemeye. İki ay, iki asır demekti. İçim, ruhum yorulmuştu artık.

Kendimi bırakmış, olanlara çaresizce tanıklık etmekten başka bir şey yapamaz olmuştum. Meğer insanda umut denilen mekanizma ne güçlü, direnme potansiyelimiz ne kadar yüksekmiş bir bilseniz. Bunu bizzat yaşayarak öğrendim. Çok yıkıcı olabilecek nelere katlanabilirmiş insan. En dibi gördüğümü, tüm yaşamsal güçlerimi kaybettiğimi sandığım berbat bir anda bile, kader dalgasını geçermiş gibi, bir mahkûmun koğuşunun avlusunda bağıra bağıra okuduğu şarkıyla beni ayağa kaldırdı.

Başın öne eğilmesin
Aldırma gönül aldırma
Ağladığın duyulmasın
Aldırma gönül aldırma

Dertlerin kalkınca şaha
Bir sitem yolla Allah'a

Görecek günler var daha
Aldırma gönül, aldırma

Yüreğimden bir yusufçuk havalandı. Şeyh Bedrettin'i, Börklüce'yi düşündüm, canım sallandı, oyalandı. Gelmiş geçmiş en güzel hapishane şarkısı ve şiiriyle, o uzak ülkeden seslendi bana Sabahattin Ali. Nazım Hikmet koğuşa geldi. Ahmed Arif ustamız ellerini bana uzatarak bağırdı, bir dostun ellerine güller uzatır gibi: "Dayan kitap ile, dayan düş ile, tırnak ile diş ile, umut ile sevda ile düş ile, dayan rüsva etme beni!"

"ABİ SEN... NE ALAKA YAAA!"

Düzenim bozulur, hayatım altüst olur diye endişe etme.
Hem beli hayatın altı, üstünden daha iyidir?
Şems-i Tebrizî

Savunma yapmak kabir azabı gibidir, mahpusluktan zor geçer davalar. Bazen hapishaneye dönmek, "koğuşunuza kavuşmak" için can atarsınız. Davaya kadar o iki ay nasıl geçti bir de bana sorun. Gece gündüz kendi kendime savunma yapıyordum. Yürürken, duş alırken hâkime anlatır gibi sürekli kendimi savunuyordum. Lavabo, mutfak, masa, televizyon, duvar, duruşma salonundaki hâkim olmuş beni dinliyordu.

Zordur kendini savunmak, hele ki hukuk askıdaysa, muhalif ve sahipsizseniz, daha da zordur. Her gün beynimde yüzlerce mahkeme kurup yüzlerce savunma yapıyordum. Ne zaman ki savunmam olgunlaştı, artık beynimin kaldıramayacağı bir yoğunluğa, ağırlığa ulaştı, hepsini altı sayfa A4 kâğıdına döktüm. Böylece kafam birazcık rahatladı.

Murat ile Gökçe, yüzlerce sayfalık savunma hazırlamıştı, benimkiyse sadece altı sayfada bitmişti işte. Bunu az lafla çok şey anlatabilme yeteneğime borçluydum belki. Twitter'da 140 karakterle nokta atışı yapmak işime yaramıştı doğrusu. Mahkeme heyetiyle olan büyük sınavıma hazırdım artık.

Sonuçta savunmamın her satırı gerçekti, gerçekler de insanı özgürleştirirdi. Rahattım, çünkü suçsuzdum. Bu savunma, benim kurtuluş anahtarım olacaktı. İnşallah yani.

Mahkeme günü gelip çattığında umutlu ve zindeydim, çünkü kendimden ve suçsuzluğumdan emindim. Tek endişem, yargının iktidardan korkup aleyhimize karar vermesiydi.

Sabah sayımdan sonra, memurlar bizi alıp davalı diğer yirmi beş şüpheliyle birlikte jandarmaya teslim ettiler. Çoğuyla ilk kez orada karşılaşıp tanıştık. Muhabirler, haber müdürleri, genel yayın yönetmenleri, internet haber sitesi sahipleri, çalışanları, köşe yazarları; hepsi de yaptıkları haberler, yazdıkları yazılar nedeniyle oradaydı. Bazılarında ByLock falan çıktığı iddia ediliyordu ama hiçbiri bu iddiaları kabul etmemişti.

Cezaevlerinde yatan insanlar, hangi suç ya da meslekten olurlarsa olsunlar çabuk kaynaşırlar. Üstelik koğuşta aylardır aynı insanlarla konuştuktan sonra başkalarıyla sohbet edebilmek nimettir.

Burada sorgulanan daha ziyade mesleklerimizdi aslında. Tecavüzcüler, hırsızlar, katiller, adli suçlular bizden çok daha iyi koşullara sahiplerdi desem yalan olmaz.

Şu cezaevinin bana öğrettiği en önemli şeylerden biri de, gazeteciliğin, hele bu ülkede yaşıyorsanız, gerçekten manyak işi olduğuydu. Aslında işin tuhaf tarafı şuydu: Bir kasap, bakkal ya da manava, "Ulan sen neden sebze satıyorsun?", "Neden et satıyorsun?", "Nasıl satarsın bunları?" diye sorulmazken; bir gazeteciye "Neden eleştiri yaptın?", "Neden haber yapıp yazı yazdın?" diye hesap sorulmasıydı. Çünkü ikisi arasında teknik olarak zerre fark yoktu.

Yine o ring denilen lanet olası tabutlara binmekten korkuyordum ama Allah'tan otobüslerle götürdüler bu sefer Çağlayan Adliyesi'ne. İçinde bir ekmek, 1,5 litrelik pet şişede su, tereyağı, bal, reçel gibi küçük paketler olan birer poşet tutuşturuldu ellerimize. Kelepçelerimiz vuruldu.

O yoğun İstanbul trafiğinde, sirenler eşliğinde acil durum şeritlerinden gittik. Adliyeye vardığımızda bizi bekleyen jandarma

erleri, kollarıma girebilmek için yarışıyorlardı adeta. Birkaçı, "Atilla Taş'ın koluna ben gireceğim!" diye tartıştı hatta. Bir yandan da beni tutup çekiştiriyorlardı. Onlara, "Kardeşlerim sadece iki kolum var, isterseniz birine biriniz, diğerine biriniz girin ya da sırayla yapın," dedim. Bu itişmeyi gören astsubaylardan biri, erlere sertçe çıkıştı. Karmaşa bir anda durdu. Koluma giren jandarma eri bana sırıtarak, "Abi anlatacağım sivilde, Atilla Taş'ın koluna girip mahkemeye götürdüm diye!" dedi. Koyun can derdinde, kasap et derdindeydi ama bana gösterdikleri ilgi ve sevgi de görülmeye değerdi doğrusu. Şarkılarımla büyümüş çocuklardı bunlar. Bu durum aslında onların da tuhafına gidiyordu. Durup durup, "Abi sen ne alaka yaa?" diyorlardı bana.

KİM ULAN BANA "HAİN" DİYEN?

İçimde, makul bir saatte uyuyabilecek kadar huzur yok henüz.
Cervantes, *Don Quijote*

Bizi adliyenin garaj katlarındaki nezarethanelerden birine koydular. Diğer davalı gazetecilerle de, daha düzgün biçimde burada tanıştık. İçeride teker teker kelepçelerimiz açıldı. Hepimiz iddianameyle ilgili konuşuyorduk. Zaten eğer tutuklu ya da mahkûmsanız konuşacak başka pek mevzunuz olmaz.

İddianame, Manas Destanı gibi binlerce sayfa tutuyordu. Neredeyse terör tarihinden başlayıp ha babam anlatmışlardı. Bir cinayet davası iddianamesinin Habil ve Kabil'den başlanarak sunulmasıyla aynı şeydi bu.

Mahkeme saati geldiğinde tekrar vuruldu kelepçeler, ben de kendimi yine koluma girmek için yarışan jandarma erlerinin arasında buldum.

Asansörle ikinci kattaki mahkeme salonuna çıkarıldık. Salon büyüktü ama girdiğimizde bomboştu. Sıralarımıza oturup gözlerimizi arka kapıya diktik; çünkü ailelerimiz birazdan oradan salona alınacaktı. Bizim oturduğumuz yerle izleyici bölümü arasındaki sıraları jandarmalar doldurdu. Mahkeme umurumuzda değildi o an, tek isteğimiz sevdiklerimizi görmekti. Hem mahkeme telaşı hem de Meltem'i görme heyecanıyla içimde kelebekler uçuşuyordu. Zamanı mengeneye alan bir bekleyişin ardından kapı açıldı. İçeriye önce avukatlar alındı. Gözüm deli gibi Meltem'i aradı. Aynı anda, komutanlarının emriyle jandarmalar ayağa kalktı. Zira

aileler de girmeye başlamıştı salona. Üsteğmenden askerleri oturtmasını rica ettim. Biz askere yardımcı olursak, belki yakınlarımızla konuşabilmemiz için kolaylık sağlarlardı. Meltem'le göz göze gelince her zamanki gibi içim huzurla doldu, bu küçük aşk bakışmaları kendimi daha güçlü hissettirdi. "Seni seviyorum" dudaklarda en rahat okunabilen cümledir zaten.

Mahkeme heyeti, üç hâkim ile bir duruşma savcısından oluşur. Onlar da yerlerini alınca, hukuki vuruşmaya hazır hale geldik. Onlar bize iddialarla saldıracak, biz de bunları savunmalarımızla karşılayacaktık. Ama bir dakika! Bir terslik var! Ben... Ben... Bu mahkeme başkanını nereden tanıyorum? Onu daha önce de gördüğüme yemin edebilirdim ama o an bir türlü çıkaramıyorum. Sonra başkan mikrofonda bir şeyler mırıldanıyor... Allah'ım ben bu sesi de tanıyorum sanki! Bu... Bu! Kalbim dakikada bin beş yüz vuruşla çarpmaya başlıyor: Kimdi bu adam? Birden beynimin içinde flaşlar, havai fişekler, füzeler patlamaya başlıyor. Bu beni hapse atan sulh ceza hâkimi, İbrahim Lorasdağı'dan başkası değil! Belli ki sulh cezadan ağır cezaya terfi etmiş. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Her şey hazırdı. Buradan kurtulamayacağımı düşünmeye başladım. Diğerlerine baktım ama Gökçe de, Murat da, avukatlarım da henüz durumu fark etmemişlerdi. Bu hukuka uygun değildi. Soruşturma aşamamızda bulunan ve bizleri cezaevine yollayan hâkim, mahkeme başkanlığına verilmişti. Hani bizleri tutuklamadan hemen önce, "İşimizi bitirip evlerimize dağılalım!" deyip de, sonra kendisi eve giderken bizi Silivri Cezaevi'ne gönderen hâkim. Hemen avukatım Ali'ye seslendim. Ali yanıma gelince: "Hâkim! Hâkimi tanıdın mı?" diye sordum. Neyse ki Ali de bunu fark etmiş ve salonun arkalarında oturan Yaman Hoca'ya haber vermiş. Gökçe ve Murat da şaşırdılar. "Ali, redd-i hâkim talep ediyorsun, hem de hemen! Bu adam bizi parçalayacak burada!"

Ali kendinden emin: "Tamam Atilla Bey, talep edeceğiz zaten, merak etmeyin, rahat olun!" diye beni teskin etti.

Normalde, orada sakin bir savunma yapmaya karar vermişken, birden aslında kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. Bu değişim hem sinirlerimi gerdi hem de korkumu alıp götürdü. Kamikazeye dönüşmüştüm. Bu hâkim, beni yedi ay boyunca hapse tıkan adamdı, şu anda da kaderim yine onun ellerindeydi.

Oturum başlar başlamaz, Ali söz isteyerek ilgili kanunu madde madde okudu. Soruşturma safhasında görev alan hâkimlerin kovuşturma safhasında yer alamayacağını söyledi. Hâkimle bir an göz göze geldik. O da çok gergin görünüyordu.

Heyet, karar vermek için mahkeme başlamadan ara verip görüşme kararı aldı. Benim ve arkadaşlarımın çaresizliği havayı boğuyordu. Mahkeme salonundaki gerginlik somut hale gelmişti, elinizi uzatsanız dokunabilecektiniz adeta.

O meşum anda sigaraya o kadar ihtiyacım vardı ki. Biraz sakinleşmeliydim ama salona da yeni gelmiştik. Şimdi tekrar kelepçelenip alt kata inmem gerekiyordu. Komutan anlayışlı adamdı, ona çok sıkıştığımı söyleyip rica edince kırmadı. Yeniden kelepçelenip bir astsubay ile iki jandarma eri eşliğinde aşağıdaki nezarethaneye indim. Sinirden, gerginlikten, öfkeden tir tir titriyordum. Çelik kadar sert, buz kadar soğuktum.

Astsubay bana: "Abi sen şimdi hatırlamazsın, benim çocukken senin kucağında çektirdiğim fotom var!" deyince sevinçle şaşkınlık arası bir şey hissettim. Üstüne bir de fotoğrafı gösterince gerginliğin verdiği etkiyle gözlerim doldu. "Sana kelepçe takmak ağrıma gitti ama görevimiz abi, kusura bakma!" deyince bu kez tutamadım gözyaşlarımı. Yanağımdan süzülen damlaları kelepçenin kenarıyla siliyordum. O haldeyken, "Takma bunları. Hayat her şeye kadir, her şey bizler için," diyerek içini rahatlatmaya çalıştım.

Bu, hayatımın en duygusal anlarından biriydi. Ama bir sıkıntıyı hemen diğeri izlemese olmaz. Sıkıntılar trencilik oynar. O gün yaşadıklarımı, şimdi bu kitaba yazarken bile aynı acılara ve anlara dönmek beni gerçekten çok zorluyor. O nedenle bu kitabı yazmak hayatımın en zor işlerinden biri oldu.

Adliye nezarethaneleri, mahkemelerin yoğunluğundan dolayı o kadar doluydu ki, etrafta adli suçlular, terör suçluları kaynıyordu. Burası bambaşka bir dünya, daha önce şahit olmadığım kadar çok acının yaşandığı, başka bir gezegendi. Adli mahkûmların olduğu nezarethanelerin önünden geçerken kalabalık bir grubun arasından, "Vatan hainleri!" diye bir ses yükseldi. Tel gibi gerilmiş sinirlerim koptu, görseniz tanıyamazdınız beni. On kaplan gücüne eriştim sanki, zembereğim boşalmıştı bir kere. Jandarmaların arasından nasıl fırladıysam artık nezaretin parmaklıklarına doğru uçtum resmen. "Kimdi lan o! Kimsen çık ortaya!" Ağzıma almaktan hiç hoşlanmadığım bütün küfürleri balta gibi savuruyordum: "Yüzüme söyle şerefsiz!" Transa geçmiştim, küfür transına. Ayların stresi ağzımdan, burnumdan, gözlerimden fışkırıyordu. O "hain" lafı o kadar ağır geliyordu ki bana! Bunu söyleyen veletler henüz babalarında vitaminken, ben yanı başımda arkadaşlarımı şehit vermiş, kendim de bacağımdan yaralanmıştım üstelik. Astsubay beni sakinleştirmeye çalışıyor, ama bana hain diyen hıyar ortaya çıkmıyordu. "Komutanım ne olur kelepçelerimi çıkar ve bu adamla beni nezarete kilitle, bir şey deneyeceğim!" diye bağırıp duruyordum, gözüm dönmüştü.

"Atilla Abi, yakışmıyor sana bu tip adamlarla muhatap olmak. Kendi hırsız mı soysuz mu belli değil, yapma, takma bu adamları, cahil bunlar!"

Kendime gelmem çok zaman aldı. Üstelik birazdan savunma yapacaktım. Bu halimle nasıl olacaktı hiç bilmiyordum. Bütün

bedenim zangır zangır titriyor, başım çatlıyordu. Bir sigara yakıp sakinleşmeye çalıştım. Sonra tekrar o stresle mahkeme salonuna döndüm.

Mahkeme heyeti, redd-i hâkim talebini reddetmiş ve savunmalara geçilmişti artık. Alfabetik sırayla olduğu için üçüncü sıradaydım. Sıram geldiğinde, tüm o yaşadıklarımın da etkisiyle kendimi koyuverip resmen yardırdım! Size mahkeme tutanağını olduğu gibi aktarıyorum.

[SAVUNMAM, I. BÖLÜM]: HAM ÇÖKELEK ŞARKISINI SÖYLEMEKTEN YARGILANSAM DAHA MANTIKLI OLURDU!

Savunma, savaşmaktır. Suçlananların hakları için savaşmak.
Ferdinand von Schirach, *Suç*

Başkan İbrahim Lorasdağı: "Atilla Taş gelsin."

Sanık Atilla Taş: (Savunmasının başlangıcında mikrofonu test ediyor.) "Bu, şarkıcılıktan alışkanlık başkanım."

Başkan İbrahim Lorasdağı: "Seste sıkıntı yok, savunmanıza başlayın."

Sanık Atilla Taş: Değerli başkan ve mahkeme heyeti, hepinizi saygıyla selamlıyorum. ByLock'um yok, hiç kullanmadım. Adını ilk defa bu davayla öğrendim. Hiç maklube yemedim. Bank Asya'da hesabım yok. Kapısının önünden bile geçmedim, bilmem, Digitürk abonesi olmadım. Cemaat yurtlarında kalmadım. Müslümanım ama beynamazım.

Hakkımdaki yakalama kararını öğrenir öğrenmez, kendi ayaklarımla koşarak gidip teslim oldum. Delilleri karartmam hiçbir şekilde mümkün olmadığı halde, hepsi de zaten medya ortamında bulunan yazı, tweet ve görüntülerden oluşan bu iddianame bahane edilerek, kaçma ve delil karartma şüphesiyle sorgusuz, sualsiz yedi aydır hapis yatıyorum. Olağanüstü dönemlerden geçtiğimizin farkındayım ama olağanüstü dönemlerden geçmek, olağanüstü haksızlıkları gerektirir mi? Bunu siz hukuk insanlarının takdirine bırakıyorum.

Kendi acı tecrübelerime ve gördüklerime dayanarak, şahıslarınızı da tenzih ederek söylemeliyim ki, mevcut durumda hukukun sağlıklı işlediğine zerre inancım ve güvenim yoktur. Eğer sistem birazcık olsun işliyorsa, o da sizler gibi hukuk insanlarının bireysel çabalarıyladır.

Buraya gelirken biraz olsun umudum vardı, ama özellikle sizi burada, karşımda mahkeme başkanı olarak gördüğümde o son umudumu da yitirdim. Çünkü beni tutuklayan da sizdiniz sayın başkan! Bu iddianameye göre ben terör örgütü üyesiymişim ve örgüte destek vermişim. Hayatımda bir kez, sadece bir örgüte üye oldum, o da Cumhuriyet Halk Partisi'dir.

Vatani görevimi Güneydoğu'da yaptım. Terörle mücadele ettim, bacağımdan yaralandım. Yanı başımda arkadaşlarım şehit düştüler. Tam 25 yıldır bacağımda bir mermi parçasıyla yaşıyorum. Bu vatana helali hoş olsun!

Şimdi ise devletim bana diyor ki, "Sen teröristsin!" İşte bu da benim kanıma çok dokunuyor! Her zaman ve her platformda teröre ve terör örgütlerine karşı oldum. Her türlü terör eylemini, 15 Temmuz hain darbe girişimi de dâhil olmak üzere kınadım, lanetledim! Bu vatana, bu millete asla ihanet etmedim. Yirmi yıldır 7'den 70'e her memleketten milyonlarca insanın sevgisini kazandım. Onların tabiriyle evlerinin haşarı çocukları, ham çökelekleri oldum. Bu ülke bana ne istediysem fazlasıyla verdi. Allah var, ben de bu sevgiye asla nankörlük etmedim.

Şimdi ise resmen zorlama bir iddianameyle neredeyse itile kakıla bir örgüte sokuluyorum.

İddianamede imalı bir şekilde, Gezi olaylarına da gönderme yapılarak, o dönem attığım tweet'lerle Twitter'da popüler olduğum irdelenmiş. Doğrudur. Ama bu tweet'lerin çoğu mizahi içeriklidir. O zor dönemlerde insanları biraz olsun güldürmek için

atılmıştır. Zamanında attığım eleştirel tweet'lerle birilerini çokça kızdırdığımı biliyorum. Zaten şu anda burada olmamın en önemli sebebi de bu! Yine bu iddianameye Tayyip Erdoğan'la ve hükümetle ilgili eleştirel ve mizahi ne kadar tweet'im ve yazım varsa hepsi koyulmuş. Ben bu yazı ve tweet'leri paylaşırken, Anayasamızın bana tanıdığı fikir, ifade, basın özgürlüğü ve demokratik bir ülkede yaşadığım inancıyla hareket ettim. Bir muz cumhuriyetinde ya da dikta rejiminde yaşadığımı düşünseydim ya da bilseydim, hiçbirini yazmazdım.

Örneğin, Tayyip Erdoğan'ı eleştirmenin terör suçu olduğunu bilmiyordum. Hükümeti eleştirmenin, basına özgürlük istemenin terör suçu olduğunu bilmiyordum.

FETÖ'yle ilişkilendirilmeme tek dayanak olarak, yasal yollarla açılmış bir gazete olan Meydan gazetesinde, sadece bir yıllık bir zaman diliminde yazmam gösterilmiş. Ama beş yıllık dönemde attığım tüm tweet ve yazılar, yine bu bir yıllık döneme ait sayılmış. Benim bir siyasi parti üyesi olduğum, bir muhalif olarak her zaman aynı çizgide davrandığım ise resmen göz ardı edilmiş.

Kısacası, savcı bey açıp kalbime bakmış, tüm niyetlerimi okumuş ve benim terör örgütü üyesi olduğuma kanaat getirmiş.

Ayrıca iddianamede Bugün TV'ye kayyum atandığında, oraya gidip rejiye girdiğim için terör örgütü üyeliğime kanaat getirildiği yazıyor. Sayın Başkan! Hayatımda ilk kez o gün gittiğim, bırakın rejisini, yolunu bile önceden bilmediğim ve aynı gün siyasi parti başkanları, milletvekilleri, aydını, sağcısı, solcusu, liberali, hemen herkesin destek vermek üzere hazır bulunduğu bir yere sakınca görmeyip ben de gidince, nasıl terör örgütü üyesi oluyorum? Peki, tüm bu insanlar da mı bir terör örgütünü desteklediler?

Kaldı ki ben Hürriyet, Cumhuriyet ve Birgün gibi ideolojik olarak farklı birçok gazeteye, kısacası basın özgürlüğüne destek veren

bir insanım. Ne işim olur terörle, örgütle benim?

Sonra, hangi motivasyonla, hangi ideolojiye dayanarak böyle bir örgüte üye olayım? Ne fikrim, ne hayat görüşüm ne de yaşam şeklim uyar bu yapıya. Kendimi bildim bileli Atatürkçü ve sosyal demokrat biriyim.

45 yıl bu şekilde, sabıkasız, hatta apolitik yaşarken, başıma taş düştü de "Hadi gideyim de bir terör örgütüne üye olayım, hayatım renklensin biraz" mı dedim? İnanın, "Ham Çökelek" diye bir şarkı söylemekten yargılansam bana çok daha mantıklı gelirdi (salonda gülüşmeler).

[SAVUNMAM, II. BÖLÜM]: BAZI ŞEYLER SİZE DE TERS GELMİYOR MU?

Hatibin meziyeti doğruyu söylemekse, yargıcın meziyeti de hakikati araştırmaktır. Yargıcın vazifesi bağışlamak değil, herkesin hakkını doğru bir nizamla ölçüp vermektir.
Platon, *Sokrates'in Savunması*

Meydan gazetesinde çalışma hikâyeme gelince -ki aynı gazetede yazan çizen birçok isim şu anda serbest- şarkıcılığım zamanından tanıdığım Zaman gazetesi magazin müdürü Levent Kenez, bir gazete çıkaracaklarını söyleyip haftada üç gün yazmam teklifinde bulundu. Açıkçası ilk etapta sıcak bakmadım. Bu bünyede yazarsam beni seven kitlenin bunu kesinlikle onaylamayacağını, Ergenekon ve Balyoz davalarından dolayı onlara yoğun bir tepki olduğunu, hatta benim de bu konuda çok sert eleştiriler yaptığımı söyledim. Bana, gazetenin bir bulvar gazetesi olacağını, her fikir ve görüşten insana yer verileceğini ve yazılarımıza kesinlikle hiçbir müdahale olmayacağını söyledi. Allah var, hiçbir zaman da bir müdahale olmadı. Çevreme danıştığımda sık sık işittiğim "Nerede yazdığın değil, ne yazdığın önemli," düsturundan ötürü ikna oldum. Kaldı ki o dönem hemen hemen tüm platformlarda, muhalif olduğum için kapılar yüzüme kapanmış, bir özel televizyon kanalında başlayacağım program engellenmiş, hatta oynadığım bir reklam filmi dahi korkudan yayımlanamamıştı. Kısacası resmen bir medeni ölüye çevrilmiştim. Biraz da bu çaresizlikle işi kabul ettiğimi söyleyebilirim. Sonuçta yasal bir gazeteydi. Terör örgütü

bülteniyse eğer, "Neden izin verdiniz?" diye sormazlar mı adama?

Ben dün de muhaliftim, bugün de muhalifim, bir siyasi parti üyesi olarak yarın da muhalif olmam kaçınılmaz. Gelin görün ki 3-4 yıllık muhalefetim, bir gazetede yazdığım bir yıllık dönem, bir terör örgütüyle irtibatlandırılıyor. Savcı bey açıkça, "Sen benden iyi mi bileceksin, ben öyle kanaat getirdim, sen teröristsin!" diyor. Ama ne gariptir ki aynı savcı ifademi alırken, "Sayın savcım samimi söylüyorum benim bunlarla bir alakam yok!" demem üzerine: "Biliyorum Atilla biliyorum, öyle olsa çok daha farklı olurdu zaten!" diyebiliyor mesela! Keşke savcı bey iddianameye bu kanaatini de koysaydı.

O kadar absürt bir dönemden geçiyoruz ki hayatımda bir kez gittiğim Bugün TV'nin, hayatımda hiç girmediğim rejisine bile girmekle suçlanıyorum. Bir tek delili bile görmeden söylüyorum. Eğer Bugün TV rejisinden tek kare dahi görüntüm varsa, şerefim, namusum ve inandığım her şey üzerine yemin ediyorum, kendimi savunmayı derhal bırakıp, avukatımı azledip kararınızı bekleyeceğim. Ben kanala gittiğimde reji kapalıydı zaten! Dışarıdaki bir kafeterya dışında bir yerde röportaj vermedim.

Erkan Akkuş'u da haber sunucusu olarak tanıdım. O güne kadar herhangi bir terör eylemi düzenlediklerini ya da terör örgütü üyesi olduklarını netleştiren bir hukuki karardan haberim olmadığı için, haklarında yazdığım isimleri de iş adamı ya da gazeteci olarak biliyorum. Özel bir amaçla değil, vicdan ve basın hürriyeti kapsamında yazdım. Örgüt üyesi olduklarını bilsem, lanet okumasını da bilirdim. Kaldı ki hiçbiriyle tanışmadım bile. Hem ben nasıl bir örgüt üyesiysem, grubun hiçbir televizyon kanalında bana program bile sundurmamışlar. Birçok kez çağrılmama rağmen, bir kez bile programlarına katılmamış, propagandalarını yapmamışım. Eğer yaptıysam, nerede bu görüntüler?

Oysa çok büyük paralar kazanabilirdim. Gelin görün ki benim dikili bir ağacım bile yok! Salsanız, buradan evime gidecek yol param yok! Sizlere de bazı şeyler biraz ters gelmiyor mu?

Şuna gönülden inanıyorum ki devletin içinde ve üstünde hiçbir paralel güç odağı kabul edilemez, zaten onları da oralara ben koymadım. Fakat bu paralel muhabbeti o kadar sulandırıldı ki, her şey bir çuvala konup bir mizah malzemesine dönüştürüldü. Ben de mizahi olarak bu durumu çokça eleştirdim, tıpkı milyonlarca başka vatandaş gibi.

Kayyum konusunda da hukukun üstünlüğü ilkesine uyarak hareket edilmesi, bunun bir cezalandırma, basını susturma hareketine dönüşmemesi gerektiğine dikkat çektim. Yine her demokrat vatandaş gibi, bu gibi hoyrat yaklaşımların, tıpkı Balyoz ve Ergenekon'da yapıldığı gibi yargısız infazlara dönüşmesi tehlikesine vurgu yaptım. El konulan basın kuruluşlarının hükümet bültenlerine çevrilmesinin, yapılan müdahaleleri sorgulatacağına işaret ettim. Bunları söylememin nesi teröre destek olabilir?

Hatta Sayın Devlet Bahçeli bile, diğer parti başkanları ve vekiller gibi, aynı şeye vurgu yaptılar. Onlar da mı bir terör örgütüne destek vermek için yaptılar bunu?

17/25 Aralık'la ilgili de tweet'ler atıp yazı yazmışım. Sayın başkan, gördüğümüz görüntüler ve dinlediğimiz tapelerden şüpheye düşmek, rahatsız olmak, milyonlarca diğer vatandaş gibi bunlara tepki göstermek, nasıl olup da teröre destek oluyor? Kaldı ki ben o dönem gazetede bile çalışmıyordum. Eğer bu tepkiler terör suçuysa, adil olmak adına, Türkiye'nin yarısından fazlası, tüm muhalif partiler ve liderleri, tüm gazeteciler, milletvekilleri benimle beraber yargılanmalıdır. Yoksa bu bana karşı büyük haksızlıktır.

Kaldı ki, bu 17/25 Aralık, bir kumpas dahi olsa, en azından hukuk yoluna gidilse ve bu bakanlar öyle aklansalardı. Bunu takdir

eder, sorumlularını lanetlemeyi bilirdim. Böylece hem kamu vicdanı rahatlar hem de ben şu an burada olmazdım. Kendi tabanlarının, hatta yazarlarının bile rahatsız olduğu durumdan ben de rahatsız olunca, neden terör örgütü üyesi oluyorum?

Bu davada yargılanan arkadaşların dahi, birkaçı hariç –ki iki üçü geçmez– hepsinin ismini, şerefim ve namusum üstüne yemin ederim ilk kez bu iddianameyle duydum. Onlar da beni eminim ki ekranlardan tanıyorlardır, biz ne ara tanıştık, ne ara bir araya geldik, ne ara terör örgütü olduk, inanın, şerefsizim bilmiyorum.

İddianamenin bir yerinde benim tweet'lerimi örgüt üyelerinin retweet'lediği ve trend topik yaptıkları belirtilmiş. Sayın başkan, el insaf! 1 milyon 750 bin takipçili bir profilde beni kimlerin rt'lediğini nasıl bilebilirim?

Benim bu iddianameden anladığım ve topluma gidecek mesaj çok açık ve nettir. Eğer hükümeti, cumhurbaşkanını ya da başbakanı eleştirir ve muhalefet ederseniz, terör örgütleriyle aynı doğrultuda hareket etmiş olursunuz, çünkü onlar da o yönde muhalefet ediyorlar. Bu mesaj çok vahimdir! Fikir ve ifade özgürlüğüyle de bağdaşmaz.

Değerli hâkimler! Bu iddianamenin temelini, benim bir gazetede yazmam, attığım muhalif tweet'ler, kapı gibi iftiralar, bir televizyon kanalına desteğe gitmem ve niyet okumalar oluşturuyor. Sizler hukukçusunuz, hepimizden iyi bilirsiniz. Hukukta somut delil ve kanıtlar mı önemlidir, yoksa şahsi kanaatler mi? Eğer varsa nerede bu kanıtlar? Hangi delillerle varıldı bu kanaatlere?

Hayatımda ilk kez gittiğim bir televizyon kanalı mı delil? Attığım tweet ve yazılarla hükümete, Tayyip Erdoğan'a muhalefet etmem mi? Hangi terör eylemini ya da örgütünü övmüşüm? Biri rahmetli Barış Manço'nun kırk yıllık şarkısı, diğeri ise eleştirel hiciv içeren iki şarkı mı kanıtlıyor bir terör örgütüne üye olduğumu?

Kiminin "Kandırıldık!" diyerek, kiminin suçunu itiraf ederek, kimilerinin de kaçarak kurtulduğu, yine benim gibi düşünüp tweet'ler atan başka milyonlarca insanın serbest olduğu bir ülkede, ben neden hapisteyim?

Her şeye rağmen hâlâ demokrasiye ve hukukun üstünlüğüne inancım var. Zaten bundan başka bir çarem de yok! Onu da siz değerli hukuk insanları tesis edeceksiniz. Sözlerimi bitirirken, teröre, tüm terör örgütlerine ve onların tüm üyelerine lanet okuyorum!

"TUTSAM ŞU KARANLIĞI TUTSAM DA YIRTSAM!"

Şarkı söylemek, unutmak için en güzel çareydi.
Çünkü insan şarkı söylerken daima sevdiği şeyleri düşünür.
Ivo Andriç, *Drina Köprüsü*

Konuşmam bittiğinde salonda önce anlık şoktan kaynaklanan bir sessizlik oldu, sonra büyük bir alkış tufanı koptu. Mahkeme başkanı, "Neden alkışlıyorsunuz?" diye çıkıştıysa da insanlar uzun uzun alkışladılar.

Sadece birkaç dakika içerisinde haber siteleri savunmamı yayımlamaya başlamışlardı. Gelen müthiş tepkiler, salonda hemen avukatlarım tarafından bildiriliyordu bana.

Yaman Akdeniz savunmamı çok beğenmiş, hukuk fakültelerinde, derslerde okutulacağını söylemişti.

Ben henüz mahkeme salonundayken, sosyal medya platformları savunmamı konuşmaya başlamışlardı. Tepkiler muhteşemdi.

Ülke gündemine oturmuştum ama hâlâ bir mahkûmdum. O savunma aylardır verdiğim sıkıntılı, acı mücadelenin meyvesiydi ve her kelimesi doğruydu. Biraz olsun çıkma umudum oluşmuştu. Mahkeme böyle beş gün sürdü.

Son gün bazı tanıklar geldi. Özellikle Habertürk televizyonu eski yöneticileri Oğuz Haksever ve Abdullah Kılıç için gelen tanıklar dedikodu vermekten öteye gidememiş, ortaya sağlam bir kanıt koyamamışlardı. Oğuz Haksever için yapılan ByLock kullandığı iddiası da çürütülmüştü.

Her sanık saatlerce derdini anlatmaya çalışıyordu. Bazı çok ağır dramlara da rastlıyorduk. Operasyonlarda, gazetecilerden birinin engelli oğluna ait bazı dokümanlara da el koyulmuştu. O gazeteci, ağlayarak bunları mahkemeden istedi. Çok duygusal anlar yaşadık, yer yer gözyaşlarımıza hâkim olamadık.

Dram, melodram, trajikomedi... Hepsi gözlerimizin önünde, bir arada yaşanıyordu.

Duruşmalar beş gün boyunca, çok yorucu bir tempoyla devam etti. Bazen mahkemeye gidip gelirken aç susuz kaldık. Beşinci gün, yani cuma günü ara karar verilecekti artık. O gün heyecanla mahkemeye geldik. Nezarethanelerde mahkeme saatini beklerken kimimiz umutlu, kimimiz umutsuzduk. Boşlukta yüzen toz zerrecikleri gibi kadere bırakmıştık kendimizi. Kimdi hatırlamıyorum şimdi ama biri, o gün arkadaşlarının doğum günü olduğunu ve bir sürpriz yapmak istediklerini söyleyip benden bir ricada bulundu. Nezarette herkes hararetli hararetli mahkeme sohbeti yapıyordu. Kalabalığın bağırış çağırışı uğultu yaratıyordu. "Arkadaşlar sessizlik!" Neredeyse bir yıldır hiç şarkı söylememiştim. Başladım Ahmet Kaya'dan Doğum Günü şarkısını söylemeye:

İnsanların yüzlerini göremiyorum
Boğazım düğüm düğüm çözemiyorum
İstesem de yanına gelemiyorum
Tutsam şu karanlığı tutsam da yırtsam
Ah elim tutuşmasa elini tutsam
Doğum günüm gülüm, doğum günüm,
bugün doğum günüm diyorsun

Doğum günün kutlu olsun mutlu ol senelerce
Sana boncuktan kuş yaptım konacak pencerene

Karakollar beni alır sorgular gecelerce
Hiç bekleme belki gelmem gelemem senelerce

"Doğum günün kutlu olsun!" diye de ekledim. Öyle büyüleyici, öyle etkileyici bir andı ki. Doğum günü sahibi arkadaş, gözleri dolu dolu boynuma sarıldı: "Hayatımda hiç doğum günü kutlamamıştım ben, çok mutlu oldum. Asla unutamayacağım bir doğum günü oldu," dedi ağlayarak. Hayatta en sevdiğim şeylerden biri de insanları mutlu edebilmektir. "Kim söyledi? Nereden bildin doğum günüm olduğunu?" diye sorunca: "Şarkıcılar bilirler bu işleri," diye hınız hınız cevap verdim. Şarkı bittiğinde öyle bir alkış kopmuştu ki sadece bizim boş nezarethane duvarlarında değil, adliyenin bütün nezarethanelerinde yankılanmıştı. Herkes sesini kesip beni dinlemişti. Ben de çok içli okumuştum sanırım. Oradaki bütün jandarmalar, subaylar, astsubaylar nezarethanenin önüne kadar gelmiş, yüzlerce mahkûmla birlikte sus pus şarkıyı dinlemişlerdi. Müthiş duygusal bir andı. "Ya senin sesin güzelmiş aslında, niye gömüyorsun kendini?" gibisinden iltifatlarda bulundular. Bir anlığına hapisten çıkıp özgür olmuştuk sanki. Ama sadece bir anlığına...

KENDİMİ PABLO ESCOBAR GİBİ HİSSEDİYORUM

Kanun çoğunlukla, yüzde ancak yirmi beş suçlu olanı yakalayıp, cezanın yüzde yüzünü ona veriyor.
Kemal Tahir, *Esir Şehrin İnsanları*

Sonra tekrar yukarı, mahkemeye alındık. İkindi vaktine kadar devam eden mahkemenin ardından, savcı mütalaasını verip suç vasfının düşmesini isteyerek, ben dâhil on üç kişinin tahliyesini talep ettiğinde salonda müthiş bir sevinç çığlığı koptu. Hem aileler hem de biz tutuklular acayip duygular içindeydik. Adalet yerini bulmuş ve özgürlüğe bir adım daha yaklaşmıştık.

Mahkeme heyeti toplandığında, ortamda heyecanın dorukta olduğu bir bekleyiş ve sessizlik hüküm sürüyordu. Nihayetinde savcının hazırladığı iddianame her yerinden sapır sapır dökülmüş, adeta delik deşik olmuştu.

Heyet kararı açıklamak için salona girdiğindeyse, merak ve heyecandan artık beynim çınlıyor, bedenim titriyordu.

Hâkim, "Yirmi bir kişi tahliye..." deyince, salonda kızılca kıyamet koptu. Herkes bağırıyor, birbirine sarılıyordu. Bense, "Duymadım! Ne dedi? Ne dedi?" diye yanımdakilere soruyordum. Gerçekten anlamamıştım ne olduğunu. Sanırım şoktaydım. Meltem'le göz göze geldik.

Nihayet bitmişti işte! Bitmişti o anlamsız mahkûmiyetim. Özgürlüğüme kavuşmuş, serbest kalmıştım!

Savcının istediği on üç tahliyeye, mahkeme heyeti sekiz kişi daha eklemiş ve tahliye vermişti. Müthiş bir andı. Şoktan şoka giriyor, mutluluktan uçuyorduk. Yeniden kelepçelenmek bile çok koymadı. En özgür kelepçemdi bu. Oradan nasıl sevinçle ayrıldığımızı, hapishaneye nasıl dönüp hazırlanmaya başladığımızı hiç hatırlamıyorum. Hemen, mutlulukla eşyalarımızı toplamaya başladık. Battal boy bir çöp poşetine koydum tüm çamaşırlarımı. Akşam 5-6 sularıydı henüz. Meltem beni almak için ailesiyle birlikte çoktan yola koyulmuştu.

Aslında tam olarak sevinemiyordum da. Garip bir burukluk vardı içimde. Tarif edemediğim esrik ve buruk bir sevinç. Neden yaşamıştım tüm bu saçmalıkları? Zaten çok anlamsızdı mahkûmiyetim, diye düşünüyordum. Tüm hazırlıklarımızı tamamladık. Gökçe, Murat ve ben hazırdık artık bu zindandan kurtulmaya. Son kez baktım koğuşuma, dolap beygiri gibi çevresinde dönüp durduğum duvarlara.

Murat yatağının duvarına kocaman harflerle "SAÇMAYDI VE BİTTİ!" gibi bir şeyler yazmıştı. Başımıza geleceklerden habersizdik. Televizyonu açtık. Tüm haber kanallarında "Atilla Taş'ın da aralarında bulunduğu yirmi bir sanık tahliye oldu," diye altyazı geçiyordu. Ne var ki bizi almaya gelecek infaz koruma memurları hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Birden altyazılarda mahkemenin tahliye ettiği sekiz kişiye savcının itiraz ettiği haberi geçince yutkunmaya başladık. Bu bizi ister istemez korkutmuştu, ama biz savcı mütalaasıyla tahliye edildiğimiz için endişelenmemize gerek yoktu. Savcı kendi kendine mi itiraz edecek derken, tüm haber kanalları dakikada bir değişen haber bantları girmeye başladı.

İnfaz koruma memurları da bir türlü gelmek bilmiyordu. Yavaş yavaş hepimizi bir telaştır aldı. HSYK'dan açıklamalar vardı. Acil

toplanına kararı almışlardı. "Neler oluyor ulan?" diye birbirimize bakıp duruyorduk şaşkınlıkla.

Sonra her nasılsa, tahliye edilen yirmi bir kişinin hiç tahliye edilmemiş sayıldığını söyleyen altyazılar geçmeye başladı.

Bir gariplik vardı bu işte! Nasıl oluyordu da savcı mütalaası ve mahkeme kararıyla salıverilen insanlar için böyle karar çıkıyordu? Ya hukukla değil gugukla karşı karşıyaydık ya da artık gerçekten bambaşka bir rejimin kurbanlarıydık.

Sonra altyazılarda, mahkemece tahliye edilen sekiz kişinin tekrar gözaltına alındıklarını okuduk. Sevincimiz dehşete dönüştü. Cezaevinde yeniden gözaltına alınmak nedir arkadaş? Biz yedi aydır cezaevinde ne suç işlemiş olabiliriz ki, hakkımızda başka bir soruşturma açılıp yeniden gözaltına alınalım?

Bu arada cezaevinde de büyük bir hareketlilik hissediliyordu. Büyük el arabaları tutukluların yataklarını, şiltelerini ve eşyalarını almak için harekete geçmişti. "Tangır! Tangır! Tangır!" ilerleyen o boğuk tam tam sesleri koğuşumuza yaklaştıkça büyüyor, uzaklaştıkça küçülüyor, adeta bizi ateşin ortasına taşıyacak cehennem arabalarını andırıyorlardı. Şu an bile o dehşet verici boğuk ses hafızamda yankılanıyor.

Artık olacakları tahmin ediyorduk aslında ama son bir umutla, her şeye rağmen özgürlüğümüze kavuşabileceğimizi düşünüyorduk. Yine bir karabasanın ortasına düşmüştük. Hatta böyle olması için dua ediyordum. Bunun gerçekten bir kâbus olmasını diliyordum. Birazdan bu kötü rüyadan uyanacaktım. Fakat hemen ardından o tangırtılı cehennem arabaları kapıya dayandı.

İlk önce Gökçe'nin eşyalarını aldılar. Helalleştik. Çıkarken ona, Meltem'e onu çok sevdiğimi söylemesini, ne olursa olsun beni merak etmemesini söyledim. "İnşallah çıkar buradan," diyordum içimden ama bir yandan da haberlerde gördüklerimiz hiç hayra

alamet değildi. Tahminimize göre, daha dışarı çıkamadan tekrar polise teslim edilecektik.

Murat'la koğuşta baş başa kaldık. Endişeyle beklemeye başladık. Sonu gelmeyecek gibi görünen bir bekleyiş daha. Saat artık gece yarısını geçmiş, ikiyi vurmuştu. Çaresizlik içinde debelenirken bizi kaderimize götürecek o cehennem arabalarının sesi bir kez daha yaklaşmaya başladı: Tangırr! Tangırr! Tangırr! Tangırr! Sesler tam koğuşun önünde durdu.

Memura endişeyle, "Bizi polise mi teslim edeceksiniz?" diye sorduk. "Yok öyle bir şey, arkadaşlarınız gitti cezaevinden!" diye cevap verdi memurlar. Ama hiç inandırıcı değildi.

O endişe, panik atağımı da tetiklemişti. Nefes alamıyordum. Kalbim patlayacak gibi atmaya başlamıştı. Yerinden çıkacaktı neredeyse. Göğsümün tam üzerine bir fil oturmuş, hatta iman tahtamda zıplamaya başlamıştı adeta.

El arabasına şiltelerimizi ve eşyalarımızı yükleyip, çıkış kapısına doğru itmeye başladık. Tam yolun ortasındaydık ki, dizlerimin bağı çözülüverdi. Ağır bir panik atak krizine girmiştim. Memur çok endişelenmiş, orada ölüp kalırım da başlarına bela olurum diye daha bir hızlandırmıştı işlemleri. Neredeyse sürünerek çıkış kapısına yöneldiğimde, kapıda bizi bekleyen jandarmaları ve başlarındaki astsubayı gördüm. Çok ciddi ve sıkıntılıydı suratları.

Astsubaya, "Bizi polise mi teslim edeceksiniz komutanım?" diye sordum. "Hayır," cevabı aldım. "Aileleriniz dışarıda bekliyor, arkadaşlarınız özgür kaldı, telaşlanmayın." Bu sözler birazcık rahatlatmıştı içimi ama halleri pek şüphe uyandırıcıydı.

Şimdi yazacağım satırlar için, cezaevinde elim uzun müddet kaleme gitmedi. O anları yazarken bile olsa tekrar yaşamak azaptı. Şu an bile tekrar o anlara gitmek zor geliyor. Murat'la birlikte jandarma arabasına yükledik eşyalarımızı. Cezaevi nizamiyesine

doğru yola koyulduk. Ne olacaktı bilmiyorduk hâlâ. Kurbanlık koyun gibi yazgımızı bekliyorduk. Kapıya varınca, tam cezaevinin içinde arabadan indirildik.

Otomatik silah taşıyan 15-20 kadar özel harekât polisi silahları üzerimize doğrulttuğunda neler döndüğünü anlamıştık. Sanki bir terör eyleminin ortasında yakalanmışçasına gözaltına alınıyorduk. Polislerin de hiç şakası yoktu hani. Bizi alıp kurşuna dizmeye götüreceklerini söyleseler, tereddütsüz inanırdık herhalde. Vahşi, azılı terörist muamelesi görüyorduk.

Bizi polis otobüslerine bindirdiler. Daha önce tahliye olanların çoğu da oradaydı. Kimse ailesine kavuşamamıştı. Sabırsızlıkla bizi bekleyen ailelerimize haber verilmeden, Silivri otobanına çıkarılarak onlardan uzaklaştırılmıştık.

Benimki de dâhil onlarca aile, sabahlara kadar, tahliye olacak yakınlarını her şeyden bihaber beklemişti. Sadece bizi değil, sevdiklerimizi de hedef alan bir eziyetti.

Otobüsün havası kurşun gibi ağır, cenaze evi kadar kasvetliydi. Bizi cam kenarlarına oturttular, çelik yelekli özel harekât polisleri de koridor tarafına yerleşti. Otobüsün önünde ve arkasında zırhlı polis araçları vardı. Hepsi bir konvoy oluşturmuştu. Elliden fazla polis vardı sanırım. Kendimi Pablo Escobar gibi hissediyordum.

Otobüsün kaloriferi imanına kadar açıktı. Sıcaktan ve havasızlıktan patlayacaktım az kalsın.

Bir meçhule doğru yol alıyorduk. Tahliye tarihimiz 31 Mart'tı ama çoktan 1 Nisan olmuştu. Bir ara polislerden birinin kalkıp, "1 Nisaaaaan! Size şaka yaptıııık!" diyeceğini bile umut ettim. Ama hiç de şaka yapar gibi bir halleri yoktu. Şaka dışında, tüm bu olanlar ancak ülkenin artık normal olmadığıyla izah edilebilirdi.

KAFKA VE ORWELL MEZARLARINDA TERS DÖNÜYOR!

Sonunda düşünce suçunu imkânsız kılacağız,
çünkü onu dile getirecek bir tek sözcük bile kalmayacak.
George Orwell, *1984*

Her şey o kadar keyfiydi ki yasa, hukuk, adalet beklemek, ölmüş ebenizden haber beklemekle aynı şeydi. Hayatımda ilk kez orada, diktatörlüğün nasıl bir şey olabileceğini yaşayarak öğrenmiştim.

Tüm distopik kitaplar, yaşadıklarımızın yanında birer hiçti. George Orwell ve Kafka mezarlarında ters dönüyorlardı.

Yetmiyormuş gibi, öncekinden daha ağır bir panik atak krizinin pençesine düştüm. Panik atağı olanlar çok iyi bilirler. Evhamlandığınızın ne kadar farkında olsanız da, krizin mengenesinden kurtulamazsınız.

Mahkemenin yorgunluğu, stresi, acısı beni tüketmişti. Yanımdaki polise, "Panik atak geçiriyorum!" diyebildim ancak. Ciğerlerime nefes gitmiyor, kalbim hızla irtifa kaybediyordu. Üstüne üstlük, o telaş içinde tuvalete gitmeyi ihmal ettiğim için müthiş çişim gelmişti.

Murat, ellerimi tutup beni rahatlatmaya çalıştı. Polisler de paniklemişlerdi. Hele yanımda oturan polis –ki büyük ihtimalle çocukluğundan hayranımdı– saçımı, başımı, ellerimi ovalıyor, "Atilla Abi derin derin nefes al!" diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir süre, yine o berbat duyguyla mücadele ettim.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda yanımdaki polise neler olduğunu sordum: "Abi," dedi, "Ülker 1 Nisan için bir çizgi film reklamı yayınlamış, 'intikam! İntikam!' diye garip bir şarkı söylüyorlar. Sosyal medya acayip karıştı. Üstelik tahliye günü de 31 Mart, e o da bir darbe günü olduğu için, sizi örgütün saldığını düşündüler demek ki," dedi.

"Ulan harbiden 1 Nisan şakası gibi ülke!" diyebildim.

Sonradan öğrendik ki verilen tahliye kararının ardından, daha tahliye müzekkereleri Silivri Cezaevi'ne gönderilmeden, hükümete yakın bazı gazeteciler ve bazı cumhurbaşkanlık başdanışmanlarınca sosyal medyada tahliye kararları hakkında ağır eleştiriler çıkmış. Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) bu kararı veren yargıçlar için savcıları harekete geçmeye davet etmiş. Böylece hakkımızda yeni bir soruşturma açılmış. Gözaltı ve yakalama kararları Silivri Cezaevi'ne 1 Nisan gecesi, 00.41 ve 00.44 saatlerinde gönderilmiş.

Daha da vahimi, bizi tahliye eden savcı ve mahkeme heyetinin de açığa alındığını ve haklarında örgüt üyesi olma şüphesiyle soruşturma açıldığını öğrendik sonradan. Buna bile üzüldük.

Bu satırları bir kurgu roman için kaleme almış olsaydım, eminim hayal gücümü överdiniz ama her şey gerçekti. Kâbustan beter bir gerçek...

DÜNYANIN EN LEZİZ SİGARASI

Bir sigara yakıp pencere kenarındaki minderlere gömülünce
hayat ne güzel geliyordu insana.
Virginia Woolf, *Kendine Ait Bir Oda*

Muayene için apar topar hastaneye gittik. Nöbetçi doktorlar darp olup olmadığını sordu yine. Biz, "Olmadı," deyince muayene de bitiverdi.

Ama o durumda bile gülmekten alıkoymadık kendimizi. Muayeneden çıkarken bir arkadaş, "Neyin varmış?" diye sorduğunda, "Bende ByLock çıktı, çok yaşamazmışım," demişti Cihan. Ne gülmüştük. Gülmek devrimci bir duyguymuş sahiden de. Güne katlanmanın ve benzer günlerin birbiri üzerine bazen hızla, bazen de boğucu bir yavaşlıkla kapanışını karşılamanın en kudretli yollarından biriydi mizah.

Otobüslere yeniden bindirilirken, bu kez ellerimize plastik kelepçe vurdular. O kadar sıkmışlardı ki sanki kan akışımız durmuştu, çok acı çekiyorduk.

Vatan Caddesi'ndeki terörle mücadeleye gönderildik. Tam da içimiz tahliye umuduyla dolmuşken, cezaevinin de cezaevi olan bir yere düştük.

Bir gecede hakkımızda soruşturma başlatılmıştı, ancak bir muz cumhuriyetinde olabileceği gibi.

Terörle mücadele şubesinde bir panik atak krizi daha geçirdim. Sağlık ekipleri kalp EKG'mi çekti, ritim bozukluğu çıktı. En azından rahatlatacak bir şey yapmalarını rica ettim. Kabul etmediler,

bunu kendim aşmak zorundaydım.

Yine o daracık, havasız, projektörlü, fare deliği gibi hücrelere tıkılmıştık. Bu sefer daha da perişan durumdaydık hepimiz. Eskiden iyi kötü bir umudumuz vardı, şimdi onu da kaybetmiştik. Tek duyumsadığımız, aşılmaz bir karamsarlıktan ibaretti artık.

Ailelerimiz, hakkımızda verilmiş karardan habersiz, saatlerce cezaevi önünde beklerken, biz otobüslere bindirildik ve onların yanından geçtik.

Her yeni an, yeni bir zulme açılıyordu. İşkencenin biçimleri vardı belli ki, bu biçimleri kıyaslamak da ayıptı belki ama ne yalan söyleyeyim, o an umudun gasp edilmesi, gaddarlıkların en büyüğü gibi göründü gözüme.

Zaten geçmişim böylesi bir deneyime kapalı olduğundan, yaşadığım her karşılaşma baş edilemez bir sorun olarak düşüyordu önüme. Bir de umutsuz bırakılmıştım. Yavaşça ve sinsice öldürülüyorduk sanki.

Çilemiz yeniden başlamıştı. Uzun bir mahkûmiyetten sonra yine en başa dönmüştük. Uyku haramdı artık. İki gece boyunca gözümü kırpmadım. Tuvalete çıktığımda attığım on adımı beklemeye koyulmuştum yine. Bir sigara için neler vermezdim Allah'ım! Ama buranın şartları, Gayrettepe'de kaldığımız nezaretten bile beterdi.

Uzun mu uzun sakallarıyla IŞİD şüphelileri, DHKP-C şüphelileri, PKK şüphelileri... Hepimiz farklı bölümlerdeydik.

İki gün geçmişti ki gece yarısı bir memurun sesi, "Atilla Taş, sorgu için hazırlan," diye yükseldi. "Avukatım burada mı?" diye sordum. Bana işkence edileceğine neredeyse emindim. "Sen gel hele!" dedi. O an gerçekten de çok korkmuştum. Orada kendimi nasıl savunmasız ve çaresiz hissettiğimi anlatamam. Tuhaf ama bir yandan da kendimi olabileceklere hazırlıyordum. Yine de o an biri

bana bir siyanür kapsülü verseydi inanın içerdim. Bu denli yoğun bir muğlâklıktan doğan korku ve endişenin öyle bir eşiği var ki, bir zaman sonra müthiş bir umursamazlık ve cesaret geliyor insana. O an artık ölmek istiyordum. Gidebileceğim, kaçabileceğim her yer oradan daha iyiydi benim için, ölüm bile.

Sorguya ilk giden bendim, diğerleri bana kesime giden kurbanlık koyunmuşum gibi bakıyorlardı. Ne yapmış olabilirdim, ne suç işlemiştim cezaevinde?

Sivil polis beni nezarethaneden çıkarıp depoya benzer bir yere doğru götürmeye başladı. Burası, Vatan Caddesi'ndeki emniyetin en alttaki garajında, bana o an cehennemin ta dibi gibi gelen bir yerdi. Etrafta kamera olmadığını fark etmem uzun sürmedi.

"Beni mahvedecekler şimdi! Öldürecek bunlar beni!" diye düşünüp duruyordum. Karanlıkta kalan deponun içinde, yüzlerini seçemediğim üç kişinin siluetini gördüm. O an aklımdan binlerce şey geçiyordu. İçimden, "Umarım çok acı çekmeden bayılırım," diyordum çünkü anlatacağım ya da itiraf edebileceğim hiçbir şeyim yoktu. O kadar masumdum ki suyumu sıksalar, itiraf edecek bir şeyim yoktu.

Yavaşça adamlara doğru ilerlemeye başladık, ortalık çok karanlıktı. Adımlarım, nefesim ve delice çarpan kalbimin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Resmen paralize olmuştum; artık korku falan da duymuyordum. Sanki beni öldüresiye dövseler de acı duymayacaktım. Kaderime razıydım. Duyularım ve irademkılıç gibi keskinleşmişti. O an kesseler bir damla kanım akmazdı. Kalbim gümbürdemiyordu artık. Kaderine razı olan bir adamın dinginliğiyle her şey durulmuş ve berrak görünüyordu.

Karanlıktaki adamlara yaklaştığımda, biri bana birden elini uzatınca gözlerimi sıkıca kapatıp olacakları beklemeye başladım. O an çok yumuşak bir sesle bana, "Al," diyen birini işitince gözlerimi

açtım. Genç ve tertemiz yüzlü bir adamdı bu. Elinde bir sigara tutuyordu. O an bana dünyayı bağışlasalar, sevdiğim kadına ya da özgürlüğüme kavuşsam, ancak bu kadar mutlu olabilirdim. Ona sarılmaya bile kalktım ama aniden kenara çekilince havayı kucakladım. Uzun zaman sonra sanki ilk kez bir iyilik meleği bana kanatlarıyla dokunmuşçasına umuda kapıldım.

Sigarayı yakıp uzatmıştı. "Bundan sakın kimseye bahsetme!" diye uyardı beni. "Şerefim üzerine söz veriyorum," dedim ve köşeye çömelip sigarayı içmeye koyuldum. Dördü kenarda beni bekliyordu. Hayatımda öylesine lezzetli bir sigarayı bir daha içer miyim bilmiyorum ama Allah içirmesin! Sigara bitmesin diye dualar etsem de, o kadar hızlı nefesler alıyordum ki bitmesi birkaç saniye bile sürmedi.

Başım deli gibi dönüyor, büyük bir rahatlama hissediyordum. O benim için umut sigarasıydı. Beni tekrar nezarete götürdüklerinde herkes neler olduğunu öğrenmek istedi. Ben de sözümü tutup ketum davrandım ve soranlara, "Birkaç önemsiz ayrıntı," diye cevap verdim. Eğer o polis ve diğerleri bu kitabı okuyorlarsa, çok sağ olsunlar!

"BİRAZ DAHA ŞARKI SÖYLERSEN TÜM ŞÜPHELİLER HER ŞEYİ İTİRAF EDER!"

İnsanın özgürlüğü her şeyi yapabilmesinde değil, istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmamasındadır.
Jean-Jacques Rousseau, *Toplum Sözleşmesi*

Polislik mesleğiyle ilgili gerçekten çok önemli şeyler öğrendiysem, o da burada geçirdiğim on beş gün sayesinde olmuştur.

Polislik dünyanın en zor işlerinden biriydi sahiden de. Tabii bu mesleğin nefret edilen yönlerini oluşturan ve aralarında görevlerini kötüye kullanarak polisleri kötü temsil eden kimseler yok değildi. Orada tanıdığım bazı "iyi polisler" sayesinde, tüm sıkıntı ve stresimizi biraz olsun aşabildik. Bize, bilhassa da bana çok iyi ve babacan davrandılar. İçlerinde beni dinlemiş ve hayranım olan gençler de vardı; bana sevgi duyup suçsuz olduğuma inananlar da.

Birbirlerine "Ökkeş" diye sesleniyorlardı. Çünkü terörle mücadele gibi gerçekten çok tehlikeli bir iş yapıyorlardı. Konuştuğum bazı polisler, burada alıkoydukları örgüt militanlarıyla dışarda, otobüste, metroda bazen karşılaştıklarından bahsettiler. Seslenilince dönüp bakmasınlar, haklarında araştırma yapılmasın, bariz bir ipucu olan isimleri bilinmesin diye "Ökkeş" kod adını kullanıyorlarmış.

Aldıkları maaşla yaptıkları işin zorluğu arasında bir uçurum vardı. Ailelerine hasrettiler. Geceleri, gündüzleri yoktu. Çocuklarının mezuniyetini, doğum günlerini, aile toplantılarını bile kaçırıyorlardı. Bu adamlar da sizin, benim gibilerdi. Dışarıda tanışıp

muhabbet edebileceğiniz, normal kişiler. Kimi zaman bizler gibi makara yapıp eğlenen Ökkeşlerdi onlar.

Polisler, malumunuz bizim memlekette kimi çevrelerce pek sevilmezler. Benim de polislerle ilgili bazı kötü anılarım ve önyargılarım vardı. Ama şunu çok net söyleyebilirim ki, onlarla biraz vakit geçirip dertlerini dinlediğinizde, bu adamlar için üzülmeye bile başlıyordunuz. Ya da kim bilir belki de ben Stockholm Sendromu yaşıyordum. Stockholm Sendromu, 70'li yıllarda bir banka soygunu esnasında esir alınan rehineler ile soyguncuların birbirlerine karşı geliştirdiği empati ve sempati duygusundan yola çıkarak adlandırılmış, psikoloji literatürüne girmiş bir sendrom. Sonuçta, rehineler rehincilerini mahkemede savunmuş ve onlardan şikâyetçi olmamışlar. Ben bu duygunun aynısını hapishanede gördüm. Gardiyanlar bir süre sonra sizlere için için acımaya başlayınca, sizler de onlara karşı garip bir şefkat duygusu beslemeye başlıyorsunuz.

Polislerin bizi suçlu gibi görmeyip daha müsamahakâr davrandıklarını asla inkâr edemem. Aylar sonra, bir polisin IŞİD şüphelisini gözaltına alırken bıçaklanarak öldürüldüğünü duyduğumda ciğerim yandı resmen. Bu polisleri o süre içerisinde arkadaş bellemiştik.

Bir müddet sonra, kaldığım hücreden alındım. Erkan adlı arkadaşın uyku apnesi, benimse artık altından kalkamayacağım boyutlara ulaşmış o lanet olası panik atağımdan dolayı bize, nezarethaneye benzemeyen özel bir oda verdiler.

Erkan uyku apnesi için kullandığı cihazla, geceleri bir maskeyle uyuyordu. Memurlardan biri şakayla, "Bu uyku ipnesi nedir ki? Uyuyunca ipneleşiyor musunuz?" diye gereksiz bir espri yapınca, gülelim mi ağlayalım mı bilemedik. Uyuyunca dili soluk borusunu tıkıyormuş. Cihaz gırtlağa hava üfleyerek uyurken onu canlı

tutuyordu. Geceleri bazen kalkıp onu kontrol ediyor, ölüp ölmediğine bakıyordum.

Bir keresinde, yan tarafımızdaki çay ocağından kendime çay çalarken polise yakalandım. Düşünsenize emniyet müdürlüğünde çay çalarken suçüstü yakalandım! Polis bana sıkı bir fırça atıp kalayladıktan sonra çayı kendisi verdi. Arkadaşlar için de aldım.

Günde iki kez sigara içmemize izin veriyorlardı. O anlar bayramdı bizim için. IŞİD şüphelilerinin olduğu yerdeki tuvaleti kullanıyorduk. Bir gün uzun sakallarıyla bir IŞİD şüphelisi önümü kesti. Tanıyordu beni, sohbet etmek istemişti. Bana, "Sen Müslüman mısın?" diye sordu. Değilsem de oracıkta Kelime-i Şahadet getirip olabilirdim zaten. "Elhamdülillah!" dedim. Sevindi ve "İyyake nabudu ve iyyake nestain" dedi. Ben de tekrar edince arkadaşlarına dönüp, "Bakın! Atilla Taş'a bizim sloganı attırdım!" dedi. "Bu slogan mıydı? Ben ayet olarak biliyordum," diye gülerek cevap verdim. "Allah'ım yalnız sana kulluk eder, yalnız senden yardım dilerim," demekti bu ayet.

Bu arkadaşlar özellikle türbelerde dua edenlere çok bozulup kızıyor, "Ölüden medet umulmaz! Allah'tan istemek lazım!" diyorlardı. Bana, "Neden yıllar önce Demokritos diye bir adamın bulduğu demokrasiyle yönetilecekmişim, şeriat varken?" diye söylendi.

Bu duruma inanamıyordum, gözaltında bir IŞİD şüphelisiyle felsefe tartışıyorduk. "Ama Demokritos atomu bulmuştu sanırım, demokrasiyi değil," dedim. "Her neyse," dedi. Ona laik olduğumu ve laiklikte kendisinin dinini yaşamasına bir engel olmadığını söyledim. Fatih Sultan Mehmed'in başka dinlere olan hoşgörüsünü hatırlattım. Ama bu kör bir tartışmaydı ve ne o benim, ne de ben onun görüşüne etki edebilecek konumdaydık.

Ne demiş Âşık Veysel? "Koyun kurt ile gezerdi fikir başka başka olmasa!"

Terörle mücadelenin en eğlenceli adamlarından biri olarak anılmaya başladım. Geceleri Ahmet Kaya'dan, İbrahim Tatlıses'ten şarkılar söylüyordum gözaltındakilere. Büyük bir sessizlik olur, herkes beni dinlerdi. Böyle bir kitleyi dışarıda bir daha bulmam mümkün değildi çünkü adamlar nezarethanede kilitliydi! Bazen ben şarkı söylerken bir polis gelip, "Bir saat daha böyle şarkı söylersen tüm şüphelilerden itiraf almaya başlarız!" diye takılırdı. Bazı şüpheliler ise şakayla; "Abi yeter ki susturun şu adamı, her şeyi anlatacağım! Kennedy'yi de ben öldürdüm!" diye bağırırdı! Coşup gülerdik o mazlum, mahkûm halimizle.

Ben rahatsızlığım yüzünden odaya geçince gözaltındakiler, "Neşemiz gitti, Atilla Taş'ı geri getirin!" diye rica etmişler. Şaka değil, gerçekten sevdiler beni. Orada birbirinden farklı ve uç görüşlerde insanları tanıma fırsatı buldum. Paramparçaydık ülke olarak. Hiçbirimiz bir ortak noktada buluşamıyorduk, tıpkı dışarısı gibi.

ÖLDÜKTEN SONRA DİRİLİRSE GENE HAPSE ATIN BUNU!

Ceza, yaşıyormuş taklidi yapmaya mahkûm olmaktır.
Hakan Günday, *Piç*

On beş günlük gözaltı süresince, bu ülkedeki farklılıklarla ilgili çok şey öğrendim. Herkes o kadar farklı tellerden çalıyordu ki, bu ülkede ortak bir zeminde buluşmak neredeyse imkânsız görünüyordu artık bana.

Birkaç kez polislerle hastaneye, muayene olmaya gittim. Tanınmamam için bana şapka taktılar ama doktorlar ve hemşireler yanıma geliyor, "Geçmiş olsun," diyorlardı. İnsanların durumuma üzüldükleri çok belliydi. Ama onlar da pek çoğumuz gibi çaresizdi.

Beni muayeneye götüren polis memuru çok kafa adamdı. Onunla danışmada işlemleri yaparken, bir ara yolunu şaşırıp beni aradı neredeyim diye. Hemen yanındaydım ve seslendim: "Buradayım!" Kaçma şüphesiyle tutuklu yargılanan biriydim ama kaçmakla işim olmazdı. Şaka yapmak için hemşirelerin yanında ona, "Amirim falaka için tuzumuz bitmişti, bir de bana elektrik verdiğiniz makinenin kablosu kopmuştu, onu da almamızı hatırlatmamı istemiştiniz!" deyince hemşirenin dehşet dolu yüzünü görmeliydiniz. Polisle ben kahkahalarla güldük.

Geçmez denen günler geçiyormuş meğer. Gözaltı süremiz bittiğinde tekrar sorguya alındık ve yeniden bir sulh ceza mahkemesine sevk edildik.

Bu kez yeni delil olarak sadece telefon dökümlerimizi gösteren HTS kayıtları konmuştu dosyaya.

Anayasa ve hükümeti devirmeye, darbeye teşebbüs iddialarıyla iki tane ağırlaştırılmış müebbet istemiyle mahkemeye sevk edildik. Yazarlık yaptığım sırada, gazetenin genel yayın yönetmeni, yazı işleri müdürü, gazetenin avukatı, doktoru ve muhabirleriyle konuşmuştum; bu yüzden şimdi de iki ağırlaştırılmış müebbede terfi etmiştim! Yani olur ya, öldükten sonra dirilirsem, tekrar ölünceye kadar gene hapis yatmam isteniyordu!

Her şey o kadar saçma ve berbat bir hal almıştı, avukatlarımız o kadar aciz hissediyorlardı ki, bize tek bir hukuki açıklama dahi getiremiyorlardı. Olay tamamen siyasiydi. Hukuken açıklanması imkânsızdı. Yapacak bir şeyimiz yoktu. Hâkim karşısına çıktığımızda, "Ben vatan haini değilim!" demekten başka bir sözüm yoktu artık. Suçlamalar, tahliye olduğumuz dosyadakilerle aynıydı zaten. Sadece cezamız müebbede dönüşmüştü.

Hâkim bir an önce bizi tutuklamak için formaliteden hızlı hızlı birkaç soru sordu. Aradan sonra da kararı yüzümüze okuyup, geldiği gibi hızla mahkemeden ayrıldı.

Yeniden cezaevi yolu gözükmüştü işte. Yine en başa dönmüş, tahliye diye sevinirken idama yol almıştık. Tahliye edilmeyen diğerleri çok şanslıydı; çünkü onlar sadece 15 yılla yargılanıyorlardı! Biz tahliyeye sevinmek varken tahliye olduğumuza bin pişman halde lanet okuyorduk.

İşin tuhafı, ertesi gün Anayasa referandumu oylanacaktı ve biz bir gece yarısı, Silivri'ye intikal etmeden önce iki gün geçici olarak konaklayacağımız Metris Cezaevi'ne doğru otobüslerle yeniden yola çıktık. Yollarda referandumun dev propaganda afişleri vardı. Polis otobüsüne bindiğimizde açılan otobüs radyosundan gelen, Dombra şarkısından uyarlanan şarkı eşliğinde, dev afişlerin

altından, o afişlere boş gözlerle bakarak cezaevine doğru ağır bir hüzünle yol aldık. Metris'te referandum için oy bile kullanamayacaktık.

METRİS'İN AVLUSUNDA

Hapishane hayatının en çekilmez yanı,
insan evde olmadığını söyleyip kimseden kurtulamıyor.
Stendhal, *Kırmızı ve Siyah*

Geçici koğuşlarımıza yerleştiğimizde, bozulmuş sinirlerimizle bir şeylere kahkahayla gülerken, "Aman çok gülmeyelim başımıza bir iş gelir!" diye espriyi patlattığımda, hepimiz gülmekten kendimizi bir yana attık. Ulan daha başımıza ne gelsin, müebbetle yargılanıyoruz artık.

Metris Cezaevi daha önce kaldığımız Silivri'den çok farklıydı. Cezaevini her manasıyla temsil eden bir yerdi. Silivri ölü ruhların mekânıydı; insan yoktu, sohbet yoktu, renk yoktu, ruhsuzdu. Gardiyanlar bile Tatar Ramazan filminden fırlamış gibilerdi. Ama bizden cüzzamlıymışızcasına korkuyor, yaklaşamıyor, sorularımıza cevap bile vermiyorlardı. Hâlâ süren operasyonlardan ödleri kopuyordu.

Geçici koğuşumuza girdiğimizde yatacağımız ranzalara yerleşirken o kadar yorgundum ki, tek isteğim birazcık uykuydu.

Kaderimi kabullenmek az da olsa rahatlatıyordu beni. Yatağın üzerindeki, hayatımda gördüğüm en kirli ve tozlu battaniyeyi kaldırdığımda, yine hayatımda gördüğüm en büyük ve besili iki hamamböceğiyle karşılaştım. "Ulan bunlar mahkûmları mı yemiş, bu nedir?" diye söylendiğimde, diğerleri kahkahayı koyuverdi. Dışarıda başınıza gelse öldürmeye çalışırdınız belki ama hapiste hamamböceği de olsa bir cana kıymak çok zordur. Avluda volta

atarken ayağımın altında gezen karıncalara basmamak için verdiğim çabayı görseniz şaşardınız. Arı soksa arıya acırdım ölecek diye; çünkü hayvanlar sizin en iyi hapishane arkadaşlarınızdır.

Bir gün volta sırasında, avludaki kuşların yavrularına getirdikleri bir arı, kuşun ağzından yere düşüp dakikalarca can çekişmişti. Sonunda onun acı çekmesine daha fazla dayanamayıp üzerine basıp öldürdüm diye öyle vicdan azabı çekmiştim ki anlatamam. Bu arada o kirli, tozlu, kim bilir daha evvel kaç kişinin daha üzerine örttüğü, leş gibi kokan battaniye, Metris'te geçirdiğim o ilk soğuk gecede bana saten yorgan gibi gelmişti.

Ertesi gün Metris, referandumu çok sessiz geçiriyordu; açık görüş de vardı. Meltem bir umut oraya da gelecek ama yine beni göremeden gidecekti. Referandum sonuçlarını bile soramıyorduk gardiyanlara. Sadece ara sıra yan koğuş avlularından gelen adli mahkûmların alkışlarından, sonuçların pek de hayır'lı olmadığı anlaşılabiliyordu. Çünkü bu mahkûmlar referandumda evet çıkınca bir af dalgası daha olacağından çok ümitlilerdi.

Bizler mi? Bizler kurbanlık koyunlar gibiydik. Kim nereye götürse, gittiğimiz yer darağacı bile olsa, itiraz edecek ne gücümüz ne de isteğimiz vardı. Hukuk o anlarda bize çok uzaktı, zaten referandum sonucuyla da özgürlük artık sadece bir hayal olacaktı.

İşte o malum referandum günü Metris Cezaevi'nde, geçici koğuşumuzun avlusunda sessizce oturup sonuçları bekledik. Gardiyanlar hâlâ bizden uzak duruyor, FETÖ suçlamasına maruz kalmaktan çok korkuyorlardı.

O avluda sigaramı yıllar sonra ilk kez dalgınlıkla ters yakınca, bir anda şu dizeler bestesiyle birlikte dudaklarımdan dökülüverdi:

Sigaramı ters yaktım
Özledim resmine baktım

Sana bir şarkı yazdım
Metris'in avlusunda

Voltalarda aklımdasın
Ranzamda adın yazılı
Kalbim ortadan yaralı
Metris'in avlusunda

Oturduk arkadaşlar,
Sevgiliden konuştuk
Analardan yuvadan
Evlatlardan konuştuk
Çaresiz öylece sustuk
Metris'in avlusunda

Bakıştık öylece sustuk
Metris'in avlusunda

Şarkı bittiğinde gözleri dolan arkadaşlar hayretle bu şarkıyı ne zaman yazdığımı sordular. "Şimdi," dedim. Ne kâğıt ne kalem, resmen söz ve müzik bir anda taşıp dökülmüştü dudaklarımdan. Unutmamak için defalarca söyledim ve ilk fırsatta kâğıda geçirdim.

Aylarca kaldığım Silivri'de bir tek şarkı yazamamışken, Metris'in atmosferi bunu başarmıştı. Attila Taş'lıktan Ahmet Kaya'lığa doğru eviriliyordum sanki. Bu şarkı, bunun bariz bir alametiydi!

Referandumda yüzde 51 gibi kıl payı bir farkla "evet" çıktığını, akşam saati koğuşa sayıma gelen gardiyanlardan öğrendik. Hepimiz dehşete düşmüştük. Artık ülke bambaşka bir kadere doğru yol alacaktı. Hukuk beklentimiz, resmen birilerinin insafına kalmıştı. Hayatımda daha karamsar bir dönem olmaz sanıyordum. Fakat bir

gün sonra yeniden Silivri'ye götürülmek için yola koyulduğumuzda, artık cezaevinden kurtulmak bizim için yalnızca bir hayalden ibaretti.

Eskiden hiç olmazsa bir umudumuz varken, artık umudun ışığı bile yoktu bizim için. İşte bu hislerle ve bana kelepçe vurmaktan utanıp gözleri dolan bir jandarma erinin, "Çok üzgünüm Atilla Abi!" sözü eşliğinde Metris'ten yola çıktık.

Silivri yeniden adresimiz, belirsizlik ve acıysa yine kaderimiz olmuştu. Artık bizi keyiflerince orada tutabilir, kafalarına göre istedikleri gibi mahkûm edebilirlerdi. Hukukun ve adaletin ne denli önemli olduğunu çok az insan benim kadar bilebilirdi.

DOSTOYEVSKİ VE SPİNOZA'YLA SAMİMİYETİ İLERLETİYORUM

Okumak, onun için doymak bilmez
bir kötü alışkanlık haline gelmişti.
Gabriel Garcia Marquez, *Kolera Günlerinde Aşk*

Silivri'de yeniden eski koğuşlarımıza gönderildiğimizde bizleri bir sürpriz bekliyordu. Koğuşlarımızı terk edeli iki hafta olmasına rağmen, her şey bıraktığımız gibi duruyordu. Çöplerimize, kalan erzaklara dahi dokunulmamıştı. İşte o zaman cezaevi yönetiminin, henüz biz mahkemeye çıkmadan evvel neticeyi bildiğini anladık. Hukuk, birilerinin iki dudağı arasından çıkacak söze ve eğer varsa vicdanlarına kalmış bir şeydi artık.

Üç haftadır Meltem'i göremiyordum. Beni Metris'e götürdüklerinde o da gelmişti ama görüşememiştik. Nihayet o hafta cuma günü ziyaretime geldiğinde, pantolonu parçalanmış, dizleri kanar halde buldum onu. Canım çok acıdı. Görüşe yetişmek için koştururken yere düşmüş, dizlerini parçalamış ve o halde yanıma gelmişti. Bize bu acıları çektirenlere bela okuyordu, çok çaresizdi. Mahvolmuş ve tükenmiş durumdaydı. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu aslında ama yine de ona iyi görünebilmek için çok çaba harcadım.

Daha evvel yedi ay kaldığım hücrenin duvarları büsbütün üzerime gelmeye, bana sürekli panik atak krizleri yaşatmaya başlamıştı. Artık düzenli ilaç kullanmak zorundaydım. Her akşam sayımından sonra kapılar üzerime kapandığında nefesim sıklaşıyor, kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına çarpmaya başlıyordu.

Kitaplara sığındım. Önümüzdeki günlere dair bu belirsizlik beni boğuyordu. Bizi istedikleri kadar içerde tutabilirlerdi ve elimizden hiçbir şey gelmezdi, gelemezdi. O çaresizlik duygularını söze dökmem inanın zor.

Elime geçen her kitabı sünger gibi çekiyordum. Kitaplar benim en büyük ilacım, yegâne kurtuluşum olmuştu. Cezaevinde kitap yasağının da kalkmasıyla, gece gündüz okumaya verdim kendimi. Yedi ay daha kalacağım bu yerde, ne kadar klasik varsa hatmediyordum. Okumak kaçış gibiydi benim için. Esaretin Bedeli filmindeki "Okumak özgürleştirir," sloganını örnek almıştım kendime. Kitap canavarına dönüşmüştüm. Okudukça ne kadar bilgisiz olduğumu öğreniyordum. Sokrates haklıymış: Öğrenmenin bedeli, aslında ne denli az şey bildiğini fark etmekmiş.

Dostoyevski'ler, Turgenyev'ler, Balzac'lar Alexandre Dumas'lar, Viktor Hugo'lar... Bin sayfalık tam metin edisyonları, kısa sürede silip süpürüyordum.

Sonra felsefeye merak sardım. Hatta zamanla sıkı ve büyük bir Spinoza hayranı oldum. Stoacı bir bakış ve dinginliği benimsedim. Felsefe, hayatımı kurtardı desem yeridir. Özellikle Viktor Frankl'ın Naziler döneminde bulup geliştirdiği ve Nietzsche'den de etkilendiği logoterapisini hepinize tavsiye ederim. Zira malumunuz Nietzsche, "Beni öldürmeyen şey güçlendirir," demiştir. Bu cümleyi düşünmediğim bir gün dahi olmadı cezaevinde, bu terapi gerçekten işe yarıyordu!

Nietzsche'nin felsefesi, başımıza gelen olaylara etki edemeyeceğimizi ama onlara gösterdiğimiz tepkilere dair karar sahibi olabileceğimizi söylüyordu. Bu şekilde bir ölüm kampından bile sağ çıkabilirdiniz.

O kadar çok kitap okudum ki cezaevinde, gözlerim büsbütün bozuldu.

Eserleriyle dünyaya yön veren tüm filozofların hayatlarını, projelerini okuyup öğrenmeye ve cezaevini kendim için bir üniversiteye dönüştürmeye çalıştım. Sokrates'i, Aristoteles'i, Platon'u, Spinoza'yı, Kant'ı, Bertrand Russell'ı, Ludwig Wittgenstein'ı... Siyaset felsefesi geleneklerine, psikoloji ve sosyal bilimlere dair elime ne geçtiyse okudum.

Cezaevine girdiğimde kim idiysem, dışarıya o olarak çıkmadım. Bu tecrübeler ömür boyu benimle yaşayacak.

KUŞ RÖNTGENCİSİ

Sen hep gülerdin oysa, gülüverirdin
Bir bakardım, eğilmiş su içiyor
Gamzelerinden kuşlar
Didem Madak

Cezaevindeki kuş yuvalarına sığınan kuşlarla bile arkadaşlık ettim. Yere düşen yavru kuşları koynumda yatırıp onları besledim, hatta elime konan arıları bile sakınıp gözettim. Kuşları seyrede seyrede neredeyse bir kuş uzmanı oldum. Yaz zamanı, avlumuzdaki yuvalar kuşlarla dolmaya başlamıştı.

Bu arada, kuşlar ne sevişken varlıklarmış arkadaş. Biz cezaevinden çıkmaya çalışırken, onlar buradaki yuvalara gönüllü yerleşmişlerdi. O kuş yuvalarının hepsi kanatlı varlıklarla dolup taştı. Allah'ım... Baharla birlikte bu nemrut, asık yüzlü hapishaneye kuş sesleri girmeye başladığında o kadar çok sevinmiştim ki... , "Cik cik cik cak cak cak cak pırrr pırrrr pırrrrrr."

Çok mutlu oldum ama başıma gelecekleri henüz bilmiyordum. Önce yuvalardan birine bir erkek kuş geldi. Sonra da diğer ikisine... Dikenli tellerin üzerindeki yuvaları tamir edip içine birer birer yerleşmeye başladılar. Ne bilirdim kuşların çiftleşme mevsimi olduğunu? Erkek kuşlar sabahtan akşama kadar dişilere kur yapıyor, ötüyor, pırrrr pırrrrr diye kanatlarını çırparak dans ediyorlardı. İlk günler çok güzeldi ama gitgide bu romantizm işkenceye dönüşmeye başladı.

Sabah ezanıyla başlayan ve sadece bir iki metre uzağımda, penceremin dibinden gelen bu cik ciklemeleri anlayabiliyor, konuşmalarını çözebiliyordum.

Erkek kuş: "Cik cik cikkk, seviş benimle, bak yuvam var, yumurtalara, yavrulara çok güzel bakarım, üstelik süper sevişirim!" diyordu.

Dişi kuş: "Ciik ciik istememm!" diye nazlanıyordu.

Bir süre sonra, gece gündüz tepemde sevişmeye de başladılar! Kendimi resmen kuş röntgencisi gibi hissetmeye başladım. Cik cik cik cak cak cak pırrrrr. Yahu olan var, olmayan var...

Kuş kıskanılır mı, vallahi kıskanıyordum. Birkaç kere terlik fırlatmayı bile düşündüm ciddi ciddi.

Bir süre sonra yavruları oldu. Bir tanesi yuvadan düşüp öldü. Bütün gün matemle öttüler.

Bizim hapishane dediğimize onlar yuva diyorlardı. "Hapishane kuşu" deyimi geldi aklıma. (Kurt Vonnegut'un bu adda bir romanı vardır. Tomris Uyar çevirmiştir Türkçeye.) Doğruymuş, varmış böyle bir şey.

Bir başka gün, yere düşen bir yavruyu aldım. Yaşıyordu. Koynuma soktum üşümesin diye, çünkü kanatları yoktu. Ama hiçbir şey yediremedim. Ben de bir gardiyan çağırıp hapishanede kuş besleyen birileri varsa, bu kuşu ona vermesini istedim. Onlar anlardı bu işten. Hapishanede bir tek kuş bakmak serbestti ve kuşlarla ilgilenen mahkûmlar olduğunu duymuştum. O kuş yaşadı mı, bilmiyorum. Dilerim şu anda bir yerlerde ötüyordur. Bunu hayal etmek bile mutlu ediyor beni.

ALLAH KİMSEYİ HUKUKSUZ BIRAKMASIN

Hak! Hukuk! Bugün dünyanın neresinde hak kaldı?
İnsanlar onu katletti.
Herkesin hakları var, fakat onların, onların gücü var
ve bugün güç demek her şey demek.
Stefan Zweig, *Mecburiyet*

Size cezaevinin neyini anlatayım ki başka? Acı, sıkıntı, birbirinin aynısı günler ve yavaş yavaş çürümenin yeridir cezaevi.

Tüm o kötü zamanlarda, bazen çok büyük umutsuzluklara kapıldım ama insan zihninin ve tüm incinebilirliğine rağmen bedeninin sınırları gerçekten inanılmaz, bunu yaşayarak öğrendim. Hapiste her anımı okumaya, öğrenmeye ve kendimi geliştirmeye adadım. Sonrasında sizin de malumunuz, dışarıda bir hareketlilik başladı.

Enis Berberoğlu'nun tutuklanmasından sonra, Kemal Kılıçdaroğlu'nun Ankara'dan İstanbul'a yaptığı yürüyüş büyük moral oldu bizlere.

Kemal Bey yollarda yürüdü, bizler de avlularımızda. Tarihe kaynağından tanıklık ettik. Beni ziyaret ettiğinde tanıştığım harika insan Şafak Pavey, New York Times için kaleme aldığı bir yazısında; suç delili olarak iddianameye koyulan, Yaman Hoca'nın da ilk duruşmadan önce paylaştığı, "Edison bugünleri görse ampulü icat etmezdi!" tweet'imden ve benden bahsetmişti. Annesi Ayşe Önal bana ve eşime çok destek oldular, haklarını ödeyemem.

Birçok CHP'li vekil bizi yalnız bırakmadı. Dünya gazeteci örgütleri, Uluslararası Af Örgütü, her zaman destek verdi. AİHM, başvuru dosyalarımızı öncelikli olarak kabul etti çünkü Anayasa Mahkememiz bizleri görmezden gelmişti. Hukuk ekibim ikinci tutuklamadan sonra tekrar AİHM'e başvurmuştu. Bilin ki adaleti kendi ülkemin yargısından bekler ve yurdumun mahkemelerinde hukuka uygun yargılanmayı tercih ederdim. Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri Nils Muiznieks ve Birleşmiş Milletler İfade Özgürlüğü Özel Raportörü Amerikalı Profesör David Kaye ve bazı İngiliz sivil toplum örgütleri davamıza müdahil oldular. Hükümet üç kez ek müdafaa süresi istedi, çünkü tahliyeden sonra yeniden tutuklandığımızı açıklamak hukuken çok zordu. Bu olay sadece Türkiye değil, dünya hukuk literatürüne bir hukuk garabeti olarak geçmişti çoktan.

Elbette bu olayın pek çok isimsiz kahramanı var. Ama en çok da bana inancını yitirmeyen sizleri unutmayacağım asla. Ben yaşadım ama umarım bir gün, başka hiç kimse hukuksuz kalmak nedir bilmez, deneyimlemez.

Sonra ne mi oldu? Tüm bu süreçte 25. Ağır Ceza Mahkemesi'ne yeni bir heyet atanmıştı. Bizler aynı mahkemede tutuksuz tutuklular olarak yargılanıyorduk ve gerçekten de çok umutsuzduk.

Yeni heyetle ilk karşılaştığımız gün, heyet başkanı hâkim bey bana çok zayıfladığımı hatırlatınca, onların da bu hadiseyi ziyadesiyle gergin bir şekilde tecrübe ettiklerini fark edip, "Bu süreç yordu bizi hâkim bey!" diye cevap verdim. "Sayın hâkim, sizlerin görevinizi yapmaktan başka bir amacınız olmadığını biliyorum," dedim. Heyet, yaşadıklarımıza üzülüyordu besbelli. Hâkim o an, hiçbir zaman unutamayacağım şu sözleri söyledi: "Bu ülkede on iki bin savcı ve hâkim var, hiçbiri burada oturmak istemezdi."

Bu samimi itiraf beni biraz olsun rahatlatmıştı. Adalete ve bu ülkenin hukuk bekçileri olan savcılara, hâkimlere ve hukuka biraz da olsa güvenimi tazelemişti.

Çok zor bir dönemden geçiyorduk, bu insanlar da sadece doğru bir şekilde işlerini yapmaya çalışıyorlardı. Onları suçlamanın ne bizlere, ne onlara ne de hukuka bir faydası vardı.

İkinci iddianamemiz çıktıktan sonra üç ay daha hapis yattık. Davamız eski dava dosyasıyla birleştirilmişti. Yine aynı meseleleri yüzlerce kez anlatarak, yine aynı acıları yaşayarak o mahkemelere defalarca gidip geldik. Ailelerimiz de perişan olmuş, adeta bizlerle hapis yatmışlardı; onlar da cezalandırılıyordu. Biz içeride mahkûmduk, onlar dışarıda. Sonuçta mahkûmlar da, aileler de sevdiklerinden mahrum kalmıştı.

ARTIK NE HÂKİM, NE SAVCI NE DE AVUKAT GÖRMEK İSTİYORUM

Bazen insan öyle umutsuz kalıyor ki, bir saç teliyle zinciri kırabileceğine inanıyor.
Victor Hugo, *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü*

Birleştirme davasından sonra tekrar hâkim karşısına çıktık. Savunma yapmaktan öyle yorulmuştum ki... Anayasal düzeni yıkmak ve hükümeti devirmekle, kısacası darbe yapmakla suçlanıyordum ve bunları da güya yazı ve tweet'lerimle yapmıştım.

İki ağırlaştırılmış müebbet cezasını duyunca ilk tepkim, "Birini paket yapsınlar, birini burada yiyeyim," oldu. Tepkimi kendisiyle paylaştığım CHP'li bir vekil sözlerimi dışarıya ilettiğinde kopan kahkahaların yankıları hapishanede de duyuldu. Gardiyanlar bile gülmüştü bu sözüme. Dedim ya mizah benim hayatımı kurtardı diye.

Fakat mahkeme süreci tüketmişti beni. Bütün sanıkların saatlerce süren ve artık ezberlediğim savunmalarını defalarca dinlemek, üzerine de savunma yapmak zorunda kalmaktan iyice harap düşmüştüm.

"Bizim iddianame sakin başlasa da süreç içinde Nasreddin Hoca'nın kazanı misali doğurdu. İki tane nur topu gibi müebbet cezamız oldu," dedim. Ardından da, "Mustafa Kemal'in askeriyim. Beni bu halimle alacak cemaat varsa gidip yazılırım ama böyle bir cemaat yok. Ben hacı hocanın peşinden koşmadım. Bilime, mantığa inanırım. Yıllarca 'ham çökelek' olarak tanındım, ama

bu bana hiç şöhret getirmedi. Salak bir adam olarak bilindim. Ne yani, örgüt bana 'Komik komik şarkılar yapacaksın, milletin sinirlerini bozacaksın sonra bir süre ortadan kaybolacaksın, dönüşünde Yamyam Style şarkısını yapacaksın, adını Atillas Tashos koyup seni Yunanistan'a iteleyecekler, sonra da bir gazetede yazı yazacaksın' mı dedi? 'aklımızla mı oynuyorsun?' derler adama!" diyerek bitmez tükenmez suçlamalara tepkimi gösterdim.

Ondan sonra da, birkaç gün önce Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'ın söyledikleri geldi aklıma ve "Ben suçsuzum, bir yıldır suçsuz yere hapis yatıyorum. Bir bakan diyor ki 'tweet'ten yatan bir Allah'ın kulu yok.' Ben Zeus'un kulu muyum? Ben tweet'ten yatıyorum. Adamların Fethullah ile fotoğrafları var. Bunlar bize televizyondan 'terörist' diye sesleniyor!" dedim.

Fakat bu arada soğukkanlılığımı yitirmeye başlamıştım. Bağırıp çağırarak çok öfkeli bir savunma yaptım. Hatta konuşmakta zorlandım. Mahkeme başkanı, sakinleşmem için sözümü kesmek zorunda kaldı.

Ellerimden savunma notlarımı düşürüyordum, öfkeden dilim ağzıma dolaşıyordu ama başkan çok sabır gösterdi sağ olsun.

Bazı ByLock kullanıcılarının beni aradığı iddia ediliyordu ama bunu nasıl bilebilirdim ki? Çok yorgundum, artık ne mahkeme, ne hâkim ne de savcı görmek istiyordum. Sonunda yine tutukluluğa devam kararı çıkınca nefesim tükenmişti.

YAŞASIN ÖZGÜRLÜK!

Ne zevk ne şöhret ne iktidar. Özgürlük, yalnızca özgürlük.
Fernando Pessoa, *Huzursuzluğun Kitabı*

Yaklaşık iki buçuk ay sonra, son mahkememizde adeta bir mucize gerçekleşmiş ve savcı bu kez benim, Murat Aksoy'un ve sağlık sorunları yaşayan Davut öğretmenin tahliyesini istemişti.

İnanamamıştım, hâlâ bir aksilik olacağını düşünüyordum ama heyet tahliyemize karar verdi.

Koğuşlarımıza dönüp toparlandığımız sırada, her an yeniden alınma korkusuyla diken üstündeydik. Öyle ki, birkaç kere memurları çağırıp tahliyemizin kesinliğine dair sorular sorduk onlara. Tahliye olduğumuza defalarca yemin etmek zorunda kaldılar.

Eşyalarımızı toplayıp dışarı çıktığımızda her zamanki gibi jandarma gelip bizi aldı. Hâlâ polise teslim edileceğimizden endişeliydik ama bu kez öyle olmadı. Minibüsten iner inmez Meltem'e koştum. Gözüm ondan başka bir şey görmüyordu. Sevdiğime sıkı sıkı sarıldım.

Hikâyemin sonu şimdilik böyle...

Gelecek bizlere neler gösterir veya devam eden yargılama nasıl sonuçlanır bilmiyorum. Bunu hep beraber yaşayıp öğreneceğiz.

Peki, yaşadıklarımdan ne öğrendim? Sanırım en çok hukukun, adaletin, özgürlüğün ve ailenin değerini. Meğer eksiklikleri halinde, tüm hayat ebedi bir karanlığa dönüşürmüş.

Hava gibiymiş, su gibiymiş hepsi.

O zaman yaşasın adalet, yaşasın ailelerimiz, yaşasın özgürlük!

Kitabımı, Üstat Dostoyevski'nin şu sözleriyle bitirmek isterim: "Beni korkutan tek bir şey var, acılarıma değmemek!"

SİLİVRİ ŞİİRLERİ

SİLİVRİ'NİN ZİNDANLARI

Silivri'nin zindanları dikenli telleri dinler
Derdini onlara söyle kendini avut
Unut her şeyi, kendini unut, derdini içine akıt, kendini avut.
Duvarlar duymaz seni, sağır, kör, acılara alışkın ve zalim duvarlar.
Her şeyi, kendini unut, kendini avut.

GARDİYANLAR SOHBETTE

Dışarıda gardiyanlar sohbette yine.
Üzerimize kilitli demir kapılar gibi.
Sımsıkı kilitlemek isterdim ağızlarını
Zira uyutmuyorlar bazen adamı.

DÖRT DÖRTLÜK BİR MAHKÛM

Dört dörtlük bir mahkûm,
Dört dörtlük bir suçlu da olmalı.
Suratına vuruldukça "Suçsuzum!" diye bağırmalı.
Her şeyden önemlisi böyle bir mahkûm,
Asla mahkûm olmamalı!

SİLİVRİ

Silivri
Sivri
Sihirli
Sinirli
Dikenli
Telli
Duvarlı
Kapalı
Havalı
Anlamlı
Sancılı
Silivri yalnız, Silivri sen!

ATATÜRK HEYKELLERİ

Atatürk heykellerini kaldırmışlar şehir meydanlarından.
Kolaysa kaldırıp atsanıza onu aklımızdan.
Ah bu boş uğraşlarınız, çırpınmalarınız,
Bu anlamsız ucuzluklar
Yahu başaramayacaksınız işte çıkarın aklınızdan!

GÜLEÇ KADIN

Gerçekten güzel kadınsın.
Gülüşün, bakışın, yürüyüşün, her şeyin güzel.
Daha da güzeli farkındasın bunun,
Daha da güzeli farkında olduğumun farkındasın.

AŞKIM DÜŞMÜŞ

Aşkım düşmüş yerlere, gelirken cezaevine ziyaretime.
Dizleri parçalanmış.
Ben parçalandım, içim parçalandı, sözüm parçalandı.
Ciğerim yandı, onu öyle görünce yaralı.